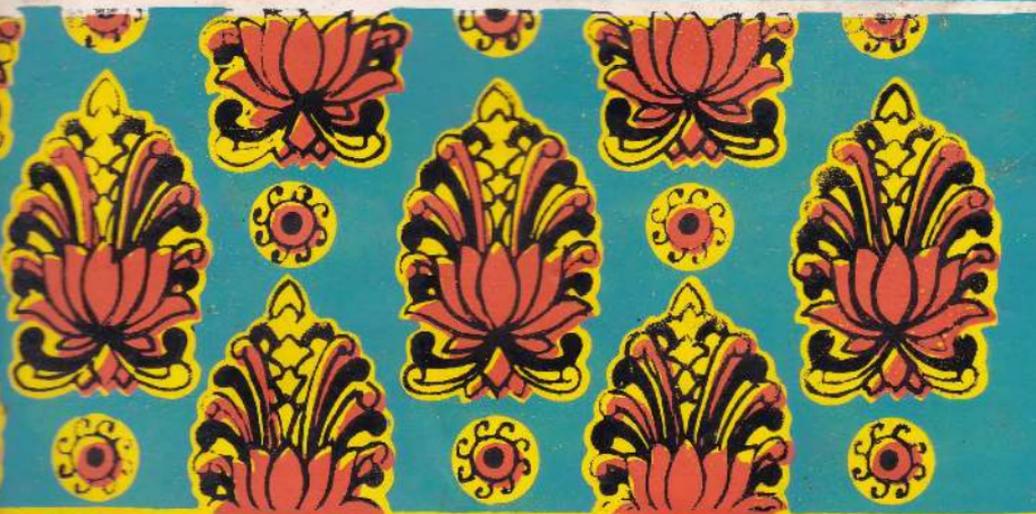

அகலிகை

அகில இலங்கைக் கம்பன் கழக
வெளியீடு

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

இலங்கைக் கம்பன்

அகலிகை

[அகலிகை பற்றியமைந்த ஆக்கங்களின் தொகுப்பு]

தொகுப்பாசிரியர்:

க. இரகுபரன் (B. A. Hons)

அமைப்பாளர், ஊரெழுக் கம்பன் கழகம்.

446 ஸ்ரீமதி

Wm

அதில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்
'கம்பன் கோட்டம்'
300, கோவில் வீதி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை.

நூல்: அகலிகை
முதற்பதிப்பு: யூலை 1994
அகில இலங்கை கம்பன் கழக வெளியீடு-5
விலை: ரூபா 80/-
அச்சுப் பதிப்பு: தாசன் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
அட்டை வடிவமைப்பும்
அச்சீடும்: ஞானம் சித்திர விளம்பர நிறுவனம்,
சங்காணை.

அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்
நடாத்திய கம்பன் விழாவில்
20-07-1994 அன்று
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களால்
வெளியிடப்பெற்றது.

வெளியீட்டுரை

சென்ற ஆண்டு தொடங்கிய கழகத்தின் நூல் வெளியீட்டுப்பணி இறையருளால் இவ்வாண்டும் இடையூறின்றித் தொடர்கின்றது.

கம்பன் கைவண்ணங்களைச் சென்ற ஆண்டு தொகுத்தளித்த நம்பிள்ளை இரகுபரனே இவ்வாண்டும் அகலிகை பற்றிய ஆக்கங்களைத் தொகுத்தளிக்கின்றார். மதிநுட்பம் நூலோடு உடைய அவர்தம் ஆற்றலை 'அகலிகை'யும் நிரூபிப்பாள். அவர் அறிவுலகம் பயன்படுத்த வேண்டிய நல்ல தொருவித்து. விளைவிப்பது அறிஞர் கடன்.

இவ்வாண்டு ஊரெழுக் கம்பன் விழாவில் பட்டி மண்டப விவாதப் பொருளில் அகலிகையை இணைத்ததால் அக்காதையை ஆராயும் வாய்ப்புக்கிட்டிற்று. அக்காதையிலே கம்பன் பதின்மூன்றே பாடலில் செய்திருந்த நுட்பம் பேராசான் இலக்கணவித்தகர் அருளால் விடுவிக்கப்பட்டு எம்மை வியப்பில் ஆழ்த்திற்று.

பின் நம்கழகக் கவிஞர், விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்யும் கல்வயலார் (கவிஞர் வே. குமாரசாமி) தம் வீட்டில் நமக்கு விருந்திட்ட போது 'அகலிகை' நம் கலந்துரையாடலின் கருப்பொருளானாள்.

அப்போது கவிஞர் தாம் வைத்திருந்த அகலிகை பற்றிய பல ஆக்கங்களைக்காட்டி நம்மை வியம்பிலாழ்த்தினார். அன்று விரிந்த சிந்தனை இந்நூலின் வித்தாகி பின் விருட்சமாகி இன்று 'அகலிகை'யாய் உங்கள் கைகளில் அமர்திருக்கின்றது.

வேத காலந்தொட்டுப் பேசப்படும் 'அகலிகை காதை' பல புலவர் சிந்தனையில் பரிமளித்த விதத்தை இத் தொகுப்பு ஒருமித்துப் பார்க்க வாய்ப்பளிக்கின்றது.

இரசனை மரபாளர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் ஒரு மித்துப் பயன்தரவல்ல இந்நூலை கழகத்தின் ஐந்தாவது வெளியீடாய் ஆக்கித்தருவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

கழகம், மலர் வெளியீட்டுப் பணியில் ஈடுபட வேண்டுமென எம்மைத்தூண்டி,, ஊக்குவித்த அம்மையார் திருமதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்களை இவ்வேளை நன்றியோடு நினைக்கின்றோம்.

அனைவரும் வியப்புற அட்டைப்படம் இவ்வண்ணம் அழகுற்றது நம் அன்பர் ஞானத்தார் கைவண்ணம் அவர்க்கு நன்றிகள்.

அச்சைத் தொழிலாக்காமல் கலையாகவே பேணும் 'தாசன் அச்சக' முகாமையாளர் மணியமும் அவரைச்சார்ந்தவரும் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள், அவர்களிற்கும், எம்வந்தனங்கள்.

இனி 'அகலிகை' உங்கள் கைகளில்

இம்முறையும் பேராதரவு நல்க வேண்டி கம்பன் குடுபத்தாரைப் பணிந்து நிற்கின்றோம்.

நன்றி!

க. குமாரசன்

செயலாளர்,

அதில இலங்கைக் கல்பன் கழகம்

மத்ப்புரை

பேராசிரியர் அ, சண்முகதாஸ்
தலைவர், தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

சென்ற ஆண்டே கம்பன் கழகம் கம்பனுடைய சிற ஆக் கங்கள் யாவற்றையுந் தொகுத்துக் கம்ப களஞ்சியம் என்ற நூலாக வெளியிட்டது. இவ்வாண்டும் கம்பன் விழாவை யொட்டி அகலினை என்னும் இந்நூல் வெளியிடப் படுகிறது. கழகத்தின் சார்பில் கம்ப களஞ்சியம் தொகுத்த திரு. க. இரகுபரன் இந்நூலையும் தொகுத்தளிக்கிறார்.

இந்நூல் ஒப்பியல் ஆய்வாளர்களுக்கு மிகுந்த பயன லிக்கவல்லது ஆதிகாவியம் எனப்படும் வால்மீகி இராமாயணத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்த அகலிகைக் கதை எவ்வாறு கம்பனிலும் ஏனைய மொழிகளில் அமைந்த இராமாயணங்களிலும் மாற்றமடைந்து வந்துள்ளது என்பதை ஆராய வாம் தெலுகு இராமாயணங்களாகிய ரங்கநாத ராமாயணம் பாஸ்கர ராமாயணம், மொல்லராமாயணம் ஆகியனவும் கன்னட தொரவெராமாயணமும் மலையாள எழுத்துச்சன் ராமாயணமும் அகலிகையினுடைய கதையை ஏறக்குறைய வான் மீகத்தைப் போலவே கூறுகின்றன பௌத்த ஜைன (சமண) ராமாயணங்களும் கன்னட பப்பர ராமாயணமும் அகலிகை வரலாற்றையே கூறவில்லை. துளசி ராமாயணம் அகலிகை சாபம் பெற்றதை மட்டும் கூறுகின்றது. அதற்கான காரணத்தைக் கூறவில்லை வான்மீகக் கதையைத் தழுவிக்கூறியவர்கள் அகலிகை விரும்பியே கற்பினை இழந்தாள் என்று கூறினர். ஆனால் கம்பன் படைத்த அகலிகை 'நெஞ்சினால் சிழைப்பிலாள்' என்று படைக்கப்படுகிறாள்.

அகலிகைக் கதை வால்மீகி ராமாயணத்திலே ஏன் இடம் பெற்றது? ராஜரிஷிகள் மகரிஷிகளுடைய தவபலத்தைக் குறைக்கத் தேவர்கள் செய்யும் சூழ்ச்சி பற்றி விசுவாமித்திரர் போன்றவர்களுடைய வரலாறுகள் மூலம் அறிகிறோம். அகலிகை என்னும் அழகான பெண்ணை மணப்பதற்குத் தேவர்களுடன் கௌதம ஸ்ரீனிவர் போட்டியிட்டார். இப்போட்டியிலே கௌதமருடன் போட்டியிட்ட தேவர்களின் மன்னனாகிய இந்திரனே தோற்று விட்டான். கௌதமருடைய தவபலம் அவருக்கு வெற்றியைக் கொடுத்தது. இத்தவபலத்தை மேலும் வலுவடைய விட்டால் தங்களுக்கே பேரிடர் ஏற்படலாம் என அஞ்சிய தேவர்கள் அத்தவபலத்தைக் குறைக்க முனிவருக்குக் கருஞ்சினம் ஊட்டும் பொறுப்பை இந்திரனிடம் ஒப்படைத்தனர். இந்திரன் ஒரு கல்லிலே இரண்டு மாங்காய் வீழ்த்திவிட்டான். போட்டியிலே தோற்றாலும் அகலிகையின் பேரழகிலே மயங்கி அவளை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று பலகாலம் எண்ணியிருந்த தேவராசனுக்கு இது வாய்ப்பாக ஆயிற்று. அகலிகை மூலமாகவே கௌதமருக்குப் பெருஞ்சினம் ஊட்டியுள்ளான். அது கைகூடிற்று. அகலிகையையும் அனுபவித்தான். கௌதமருக்குப் பெருஞ்சினம் உண்டாகி இந்திரனையும் அகலிகையையும் சபித்துத் தவபலத்தை இழந்து மீண்டும் தவத்தில் இருந்து விடுகிறான். இந்திரனோ தேவர்களுடைய உதவியாலே சாபத்திலிருந்து மீட்சி பெறுகிறான். இதுதான் வான்மீகி இராமாயணத்தில் அகலிகைக் கதையின் பின்னணி. ஆனால் எல்லா இராமாயணங்களும் அகலிகையின் கற்புபற்றி விமரிசித்திருக்கின்றன. வான்மீகி ராமாயணம்,

“அழகே ருபமெடுத்து வந்த எண்ணிறந்த அப்ஸரககளுக்கு நாதனான தேவராஜன் அவர்களை அலட்சியம் செய்து தன்னை மேலாக எண்ணி ஆசைவைத்ததால், கர்வமடைந்து புத்திமயங்கி அவனிடத்தில் ஆசைவைத்தாள் பிறகு தன்னிஷ்டம் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷமடைந்து இந்திரனைப் பார்த்து, ‘உன் சினேகத்தால் மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன். மஹரிஷி வருவதற்கு முன் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போ. உனக்கும் எனக்கும் இத

னால் யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் ஜாக்கிரதை யாக இருக்கவேண்டும் என்றாள்”

என்று அகலிகை வீரும்பியே இந்திரனைச் சேர்ந்தாள் எனக் கூறுகின்றது. இக்கதையைக் கூறாது வீட்ட ராமாயணங்களும் அகலிகையின் கற்பைக் காரணமாக வைத்தே கூறாமல் வீட்டன. கம்பனுக்குத் தேவர்களுடைய வெகுளித் தனத்தையும் சுயநலப்போக்கையும் எடுத்துக் காட்டுவதிலே வீரூப்பம் இருந்தது. “சுற்றத்தார் தேவரொடும் தொழிநின்ற கோசலையை” என்று கூறுபிட்டத்து. தேவர்களுடைய சுய நலத்தைக் காட்ட அவர்களை இரண்டாவதாகக் கம்பன் கூறினான். இங்கு, தேவர்களுடைய சூழ்ச்சிக்கு அகலிகை கருவியானாள் என்பது கம்பனுடைய மனத்திலே பதிந்து விட்டது. இதனாலே அகலிகையிலே ஒருவகைப் பரிந்துணர்வுடனேயே அவள் கதையைப் படைக்கிறான். இதனால் “நெஞ்சினாற் சிழைப்பிலாக்” கற்புடையவளாக அகலிகை கம்பனாலே காட்டப்படுகிறாள்.

அகலிகைக் கதை ராமாயணங்கள் தவிர இரகுவம்சத்திலும் மகாபாரதத்திலும் இடம்பெறுகின்றது. மகாபாரதத்திலே தர்மன், “ஒரு மன்னன் தீர எண்ணி ஒரு செயலை ழிடிப்பது நல்லதா அல்லது உடனடியாகச் செய்தல் நல்லதா” என சீஷமரிடம் கேட்டபோது, அவருடைய மறுமொழியிலே அகலிகைக் கதை இடம்பெறுகின்றது. மகாபாரத காலத்திலே இக்கதை எல்லோராலும் அறியப்பட்ட கதை என்பதால் அது விரித்துரைக்கப்படவில்லை, அகலிகையின் செய்கையினாலே கடுஞ்சினமுற்ற கௌதமர் தன்னுடைய மகன் சிரகாரியை அழைத்து “உன் தாயைக் கொன்றுவிடு” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார் சிரகாரி எதனையும் நீண்டநேரம் எண்ணிப்பார்த்தே செயலாற்றுவவன் அவன் இவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலே, கௌதமர் விரைவுபட்டு அகலிகையைக் கொல்லும்படி கூறியதை எண்ணித் திரும்பி ஓடிவருகிறார் சிரகாரி உடனடியாகச் செயற்படாமலிருந்ததாலே கொலைப்பழியிலிருந்து தந்தையும் மகனும் காப்பற்றப்பட்டார்களென சீஷமர் மறுமொழி கூறினார்

இவ்வாறு இதிகாசங்களில் ஒரு பகுதியாக அமைந்த அகலிகைக்கதை சிற்சுவரத்திலே தனியாக எடுக்கப்பட்டு இலக்கியப் பொருளாக அமைந்தது. தமிழிலே பாட்டிலும் உரைநடையிலும் இக்கதை இலக்கியமாக மலர்ந்துள்ளது.

1. அகலிகை வெண்பா - வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய சூதலியார்
 2. அகலியா ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியார்
 3. உயிர்மகள் ந. சிச்சுழர்த்தி
 4. அகலிகை - 'மகாகவி'
 5. அகலிகை - 'ஞானி'
 6. அகல்யை) - புதுமைசித்தன்
- சாபலிமோசனம்

7. உள்ளும் வெளியும் - சூ. தளையசிங்கம்
அகலிகை இலக்கியம் புனைந்தவர்களுள் மெரும்பாலானோர் இந்திரனில் ஆத்திரசூடையவர்களாய் அதனை ஏதோ வகையில் தம்சூடைய படைப்புகள் மூலம் புலப்படுத்தி விடுகிறார்கள். வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய சூதலியார்,

அவ்வமயம், ஆந்தையொலி அல்லாமல், வேறொலி இல் வெவ்வமயம்; மிக்கவீரூள் மேவமயம்;- வவ்வு பொருட் சோரர், சிறன்கடைசெல்சோரர். கொலைமாக்களன்றி ஆரும் உறங்குமமயம்

என்று கூறுமிடத்து இந்திரனை சிறன்கடைசெல்சோரர்களிலே ஒருவனாகக் காட்டுகிறார். ச. து. சூ. யோகியார்,

அன்றொரு நாள் ராத்திரியில் யாமம் இரண்டொன்றாக ஒன்றி இருளோ டிருளாய் உலவுகின்றான் வஞ்சமகன்"

என்று இந்திரனை வஞ்சமகனாகக் காண்கிறார். மகாகவி

கலங்கினாளது கால்மாட்டில்

நீதிகள் நினையா னாகி

நெடும்பிழை இழைப்பான் நின்றான்

என்று நீதியை எண்ணாது சிஷை செய்யும் மனத்தினரைக்
இந்திரனைப் படைக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் அகல்யை கதை
யிலே,

“திருமச்சிப்பார்க்கிறாள். ஓர் ஆடவன்!

நேர்மையற்ற மிருக உணர்ச்சி பொருந்திய மூகம்”!
என்றும்,

“ஒரு மிருகத்தின் வேட்கை அன்று பூர்த்தியாயிற்று”
என்றும் கூறுமீடத்து இந்திரனை மிருகமாக எண்ணுகிறார்.

அகலிகைக் கதையிலே கௌதம மூனிவரை வெவ்வேறு
வகையிலே இவ்விவக்கியப் படைப்பாளிகள் கண்டுள்ளனர்
பெருஞ்சிற்றமடைந்து சாபமிடுகின்ற மூனிவராகவே வெள்
ளக்கால் சுப்பிரமணிய மூதலியார், ச. து. சு யோகியார்,
சிச்சமுர்த்தி ஆகியோர் கௌதமரைப் படைக்கின்றனர்
ஆனால் மஹாகவியோ,

வந்த மூனிவர் நேர்ந்த

வகையினை அழிந்து கொண்டு,

தந்தொழில் சிறிதென் பார்போல்

தாடியை வருடி மீண்டார்

என்று கௌதமரை ஓர் அமைதியான துறவியாக எம்முன்
நிறுத்துகின்றார் மஹாகவிக்கு முன்னரே புதுமைப்பித்தன்
கௌதமரை அமைதியே வடிவான ஒருவராகப் படைத்து
விடுகிறார். அவருடைய அகல்யை, சாபவிமோசனம் இரண்
டினுமே இப்படித்தான். அகல்யையிலே,

“உணர்ச்சி தேவனையும் மிருகமாகக் கி விடுகிறது.

மனத்தூய்மையில்தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தால்

உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்யமுடியும்?”
மெனனம்.

“இந்திரா! போய்வா!” என்றார் கௌதமர்.

அப்பொழுதும் அவர் மனத்தின் சாந்தி

தெளிவாகத் தெரிந்தது.

என்று கதையை சூழ்ப்பதைக் காண்கிறோம்.

அகலிகை இலக்கியம் படைத்த எல்லாப் படைப்பாளிகளுமே அகலிகை தவறு செய்யாதவளாக காட்டியுள்ளனர். இது கம்பனுடைய ஆளுமை எவ்வாறு இவர்களிலே தன்னுடைய செல்வாக்கைப் பதித்துள்ளது என்பதற்குச் சான்று பகர்கின்றது. இந்த வகையில் இந்நூல் கம்பன் கழகத்துக்கு ஒரு வெற்றித் தொகுதியாகும்.

ஓரீன மலர்கள் பலவற்றை ஒருங்கு சேர்த்து அமைத்த ஓர் அழகான மாலை போல இத்தொகுதியைத் தந்துள்ளார் இரகுபரன். மல்லிகையிலே அடுக்குமல்லிகை. பவள மல்லிகை, நித்திய கல்யாணி, சிச்சி எனவும், மண்பள்ளவை மணமில்லாதவை என்றமைந்திருப்பன போல் அகலிகையைக் கருப்பொருளாக வைத்து பல்வேறு பார்வையிலே படைக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு விருந்துவைக்கப்பட்டுள்ளது. பயனுள்ள ஒரு நூலினைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்குத் தந்துள்ள கம்பன் கழகம் பாராட்டுக்குரியது; தொகுப்பாளியர் இரகுபரன் பாராட்டுக்குரியவர்.

அளிந்துரை

பேராசான் இலக்கண வித்தகர்

இ. நமசிவாய தேசிகர்

எழுத்து வழக்கற்ற பண்டைக்காலத்தில் நூல்கள் குரு போதிக்க மாணாக்கர் கேட்டல் மூலம் பயிலப்பட்டு வந்தன ஒரு குருவிடம் பாடங் கேட்ட மாணாக்கர் ஒவ்வொருவரும் தாந்தாம் குருமாராகிப் பல மாணக்கருக்குப் போதிக்க அம்மாணாக்கரும் அங்ஙனமே செய்ய இந்த மரபில் நூல்கள் வழிவழியாகப் பயிலப்பட்டு வந்தன இம் மரபில் குருவும் மாணாக்கரும் காலப்போக்கிற் பற்பல ராக அவர்தம் தகுதி, அறிவு, ஆற்றல் முதலியவற்றின் வேறுபாட்டால் நூற்பொருளும் வெவ்வேறு பட்ட தால் மெய்ப்பொருள் காணமுடியாதவாறு மயக்கம் செய்யும் நிலை எய்திற்று. ஏட்டில் எழுதும் நிலை வந்த காலத்திலும் அவரவர் தாந்தாம் கேட்டறிந்தவற்றையே எழுதியிருப்பராதலின் அம்மயக்க நிலையில் மாற்றமேற்பட்டிருக்க ஏது இலதாயிற்று ஏடுகளைப் பிரதி செய்வோரின் தவறுகளால் பின்னும் மயக்கநிலை மிகுவதாயிற்று. அச்சிடும்நிலைவந்தபோது அச்சிடுவோர் ஏடுகள் பலவற்றை ஒப்புநோக்கி வேறுபாடுகள் கண்டு ஆராய்ந்து ஒருமை செய்ய இயன்றவாறு முயன்றனராயினும் அவரவர்களின் வெவ்வேறு வெளியீடுகளிலும் அவரவர்களின் தகுதி வேறுபாட்டால் வேறுபாடுகள் கணா தொழிந்ததில் காலப்போக்கில் தக்கவர்களின் தலையீட்டால் நூல்களின் உண்மைத் தன்மை காணப்படக்கூடும்

கவிச்சக்கரவர்ந்தியாகிய கம்பர் வடமொழியில் வான்மீகர் செய்த இராமாயணத்தையே தாம் தமிழிற் செய்ததாகக் கூறினர், வான்மீக இராமாயணத்தையும்

கம்பராமாயணத்தையும் கற்ற அறிஞர்கள் அவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடுகள் சில இடங்களிற் காணப்படுகிறது என்பர். சிலர் இடமொழி வேறுபாடுகளுக்கேற்பக் கம்பர்சில இடங்களில் மாற்றம் செய்தனர் என்பர் இங்ஙனம் கொள்ளின் “மூவராணவர்தம்முளும் முந்திய நாவினாருரையின் படி நான் தமிழ்ப் பாவினாலிஃ துணர்த்திய பண்பரோ” என்ற கம்பர் கூற்று ஐயப்பாட்டுக் கிடந்தருகின்றது. கம்பர் கூற்றை மெய்யெனக் கொள்ளின் அவர் முதலூலாகக் கொண்ட வான்மீக இராமாயணம் இப்போது வழங்குகின்ற வான்மீக இராமாயணமன்றாதல் வேண்டும். “விழுந்த ஞாயிறெழுவதன் முன் மறைவேதியருடனாராய்ந் தெழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன்கவி பாடிய செழுநூறே” என்ற சிறப்புக்கவியில் கம்பர் வான்மீக இராமாயணத்தை ஒரு வேதியரிடம் கற்றார் அல்லது கேட்டார் என்று கூறாது வேதியர் பலருடன் ஆராய்ந்தார் என்று கூறியிருத்தலால் கம்பர் காலத்திலேயே வான்மீக இராமாயணம் என்ற பெயரில், தம்முள் வேறுபட்ட சில நூல்கள் இருந்திருக்கலாம் என்பது முதலாம் பந்தியிற் கூறியவாறு பற்றி ஊகித்துக் கொள்ளப்படும். கம்பர் அவற்றைப் பொருந்துமாறு பற்றி ஆராய்ந்து வான்மீகரின் கருத்தை இதுவெனத் தெளிந்து தமிழில் இராமாயணத்தைப் பாடியிருக்கலாம் ஆராய்ந்து செய்த கம்பராமாயணத்தோடு வழங்கிய வாரே வழங்கும் வான்மீக ராமாயணம் மாறுபடுவது இயல்பே

இங்ஙனம் மாறுபடுமிடங்களில் அகலிகை வரலாறும் ஒன்று அகலிகை உலகத்தாரால் கற்பிழந்தவள் என்று இகழவும் படுகிறாள். பஞ்சகன்னியரில் ஒருத்தி என்று புகழவும் படுகிறாள் அவளின் வரலாறு முழுவதும் கூறாதுதாம் எடுத்துக்கொண்ட கதைப் போக்கிற்கேற்றளவில் கூறவந்த கம்பர், தமது சாதாரியத்துக்கேற்ப னெளிப்படையானும் குறிப்பானும் அவளுண்மையியல்பு தெளியக்காட்டியுள்ளார் அவர், அகலிகை இந்திரனின் வஞ்சனையால் உடற் குற்றம் எய்தினாளாயினும் உளக் குற்றம் எய்தினாளல்லள்

அவ்வுடற் குற்றமும் சாபத்தாற் கல்லாதல் இராமனின் காற்பொடியால் பெண்ணாதலாகிய உடல் வேறு பாட்டால் நீங்கித்தூயையானாள் எனக் கூறி விசுவாமித்திர முனிவர், இராமபிரான் என்பவர்களின் கூற்றுக்களினாலும் கௌதம முனிவர் அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டதாகிய செயலினாலும் அக் கூற்றை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

இவ்வகலிகையின் வரலாறு இவ்விராமாயணங்களில் மாத்திரமன்றி வேறு நூல்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அண்மைக்காலத்தில், வசனவடிவிலும் செய்யுள் வடிவிலும் அவள் பற்றி எழுந்த நூல்கள் பல அகில இலங்கைக்கம்பன் கழகம் அந்நூல்களை விரிவுரையாளர் க. இரகுபரன் BA (சிறப்பு) அவர்களைக் கொண்டு அகலிகை என்ற பெயரில் ஒரு நூலாகத் தொகுப்பித்து வெளியிட்டிருக்கின்றது அவரவர் தத்தம் மனப்பாங்கிற்கேற்ப அமைத்த அந்நூல்களின் வன்மை மென்மைகளை ஆராய்ந்து அகலிகையின் உண்மை வரலாறு காணவிழைவார்க்கு இத்தொகை நூல் அவற்றைத் தேடிப்பெறும் சிரமம் தவிர் தவிர்த்து தவுவதாகும்.

தென்மயிலை

9-7-94

இ. நமசிவாயம்

முன்னுரை

அகலிகை என்ற பெயர் இந்தியப் பண்பாட்டு மரபில் ஆழப்பதிந்த பெயர்களுள் ஒன்று.

வேத காலம் தொட்டு இன்றுவரை அகலிகை பேசப்பட்டு வருகிறாள்.

வேதங்களிலும் பிராமணங்களிலும் ஆங்காங்கே பேசப்பட்ட அகலிகை முதன்முதலில் வான்மீகரின் கைவண்ணத்தாலேயே 'கதை' யானாள் என்பர்.

இன்று அகலிகை கதைகள் பலவாய் விட்டன. ஆனால் ஒன்றும் இன்னொன்று போல் இல்லை. ஏதேனுமொரு சிறிய மாற்றத்தைத்தானும் பெற்றே அமைந்துள்ளன.

வான்மீகரின் அகலிகை, தன்னை அடையும் நோக்கில் கௌதம வேடத்தில் வந்த இந்திரனை யார் என இனங்கண்டு கொண்டே சேர்ந்து மகிழ்கிறாள்; கௌதமர் சாபத்துக்கு ஆளாகிறாள்.

வான்மீகர் ஆதிகவி. அவருக்குப்பின் வடமொழிப் புராணங்கள் பலப்பல அவள் கதையைப் பேசின.

அகலிகை வடநாட்டினளேனும் தென் நாட்டிலும் நன்கு அறியப்பட்டே இருந்தாள்.

பரிபாடல் என்னும் பழந்தமிழ் இலக்கியம் திருப்பரங்குன்றத்துச் சுவரில் வரையப்பட்டிருந்த சித்திரங்கள் பற்றிப் பேசுகிறது.

அச்சித்திரங்களுள் ஒன்று அகலிகை சாபமுறும் நிலையைக் காட்டுவது. பரங்குன்றத்துக்குச் சென்ற சிலர் தம்மோடு வந்தவர்களுக்கு அவ்வோவியத்தைக் காட்டி விளக்குவதை எடுத்துரைக்கும் அப் பரிபாடற் பகுதி இது —

“இந்திரன் பூசை; இவள் அகலிகை; இவன் சென்ற கவுதமன்; சினனுறக் கல்லுரு ஒன்றிய படி இது என்று உரை செய்வோரும்”

இப்பரிபாடலிலும்வான்மீகிகூறாத புதியதோர் கருத்துப் பெறப்படுகிறது. அகலிகையோடு சேர்ந்திருந்த இந்திரன் மீண்டு வந்த கௌதமரைக் கண்டதும் பூனையாகப்பதுங்கி ஓடிய செய்தியே அது.

‘ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல் விகம்புளார் கோமான் இந்திரனே சாலும் கரி’

என்ற திருக்குறளிலும் வள்ளுவர் சுட்டுவது கௌதமரை வஞ்சித்து அகலிகையை அடைந்த இந்திரன் கௌதமரின் சாபத்துக்கு ஆளான நிகழ்ச்சியை என்றே பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஆழ்வார் பெருமக்கள் தங்கள் திருப்பாசுரங்களில் அகலிகை சாபவிமோசனத்தை எடுத்துக் கூறித் திருமாலைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார்கள்.

இவையெல்லாம் தமிழ்ச் சமுதாயம் அகலிகை கதையைப் பன்னெடுங்காலமாகவே நன்கு அறிந்து வந்திருப்பதைக் காட்டி நிற்பன.

கல்வியிற் பெரியனான கம்பன் இவற்றையெல்லாம் நன்கு அறிந்துகொண்டே வான்மீகத்தைத் தமிழ் மயப்படுத்தினான்.

கம்பன் பாடிய அகலிகை சரிதத்தின் உயிர் நிலை

“புக்கு அவனோடும் காமப்
 புதுமண மதுவின் தேறல்
 ஓக்க உண்டு இருத்தலோடும்
 உணர்ந்தனள்; உணர்ந்த பின்னும்
 ‘தக்கது அன்று’ என்ன ஓராள்
 தாழ்ந்தனள் இருப்ப. தாழா
 முக்கணான் அனைய மொய்ம்பின்
 முனிவனும் முடுகி வந்தான்.”
 என்ற பாடலுள் அடங்கியிருக்கிறது.

வான்மீகியின் அகலிகை, வந்தவன் இந்திரன் என்பதை அறிந்தே அவனுடன் சேர்கிறாள் என்று கண்டோம்,

ஈம்பன் என்னதான் அபிநவ கவிநாதனாக இருந்த போதிலும் முந்திய நாவினனாகிய வான்மீகியின் உரையின்படி தமிழ்ப் பாவினால் உணர்த்தியவன். எனவே வான்மீகியை அப்படியே ஒருபுறம் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு மமை போன போக்கில் பாடுவது அவ்வளவு பொருத்தமான காரியமல்ல.

ஆகையால் சிறியதொரு மாற்றத்தோடு அகலிகை இந்திரனோடு சேருவதற்குமுன் அவனை வேற்றாள் என அறியாது புணர்ச்சியின்போதே உணர்ந்தனள் என்றும் அந்நிலையில் ‘தக்கதன்று’ என ஓராதிருந்தாள் என்றும் பாடினான் எனலாம்.

ஆனால் அவன் அப்பாடலை அந்தவொரு கருத்தில் மாத்திரம் பாடவில்லை என்பதை சிறிது நுனித்து நோக்கின் கண்டுகொள்ளலாம்.

புணர்ச்சிக்காலத்தில் ஏதோவொருவேறுபாட்டினை அவள் உணர்ந்தாள் என்றும் அது ‘தக்கதன்று’ என்ன ஒருமுடியாதவளாகக் காலந்தாழ்ந்திருந்தாள் என்றும் உண்மையை ஒரு தற்கியலாத அந்தக் கணப்பொழுது வேளையில் கௌதமனும் முடுகி வந்து சேர்ந்தான் என்றும் கொள்ளற்குரிய

தோர் உட்கருத்தினைப் பொதிந்து வைத்தே அப்பாடலைக் கம்பன் பாடினான் என்பதைக் கண்டு வியக்கலாம்.

'தாழ்ந்தனர்' என்பது அறிவுக் தெளிவுக்கு முந்திய நிலைகளான ஐயம், திரிபு எனும் இருநிலைகளினும் நின்று விடுபடாது நின்றமையையே குறிக்கிறது என்று கூறினும் பொருத்தமானதே.

அகலிகை பஞ்ச கன்னிகையருள் ஒருத்தியாகப் போற்றப்படுபவள். பஞ்ச கன்னிகையரை நிலைக்கப் பாவம் விலகும் (பஞ்ச கன்யா ஸ்மரணம் பாபநாசனம்) என்பது பாரம்பரிய நம்பிக்கை

தானே தெரிந்து தவறியவளை அவ்வாறு போற்றப்படுவோருள் ஒருவளாகக் கொள்ளலாமா? அப்படிக்கொள்வது பிழையானவர்களை இலட்சியப்படுத்திக் காட்டுவதாக வல்லவா அமையும். அத்தகையவளைப் போற்றுவது தமிழ் மரபுக்குச் சிறிதேனும் பொருத்தமானதல்லவே!

இன்னும் அகலிகை என்ற பெயருக்கு குற்றமற்றவள் என்ற அர்த்தமும் உண்டு.

இவற்றையெல்லாம் கருத்திற் கொண்டுதான் போலும் கம்பன் மேற்படி பாடலுள் அத்தகையதோர் குறிப்பினை வைத்துப் பாடினான்

அன்றியும் விசுவாமித்திரரை 'நெஞ்சினால் பிளைப்பு இலாள்' எனக் கூறவைத்தான்.

தன் வாயால் 'மாசறு கற்பின் மிக்க அணங்கு' என்று கூறிவைத்தான். அதில் வெற்றியும் கண்டான்.

பிற்காலத்தில் அகலிகையைத் தங்கள் இலக்கியப் பொருளாகிய தமிழ்க் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் யாவரும் அகலிகையை 'மனத்தினாள் மாசிலாதவ'ளாகவே

படைத்தனர். அது அசலிகை அடைந்த வெற்றியன்று. கம்பன் அடைந்த வெற்றியே.

அசலிகையை மாசிலாதவளாகப் படைத்தது மாத்திரமன்றி ஆதிகாவிய அசலிகையால் வஞ்சிக்கப்பட்ட கௌதமரை குற்றவாளிக் கூண்டில்கூட ஏற்ற முற்பட்டனர்! (பார்க்க. வா. ரா. விஷ கோதைத் தீவு)

கம்பனது வெற்றியையும் உணர்த்த வல்லதாக அமையும் இந்த நூலிலே ஆதிகாவியான வான்மீகியின் அசலிகை, அவன் வழிநின்று தமிழிற் காப்பியம் படைத்த கம்பனின் அசலிகை இரண்டையும் தந்து, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே அசலிகையைத் தம் ஆக்கங்களின் அடிக்கருத்தாக்கிய வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார், ச. து. ச. யோகியார், பிச்சபுர்த்தி, 'மகாகவி' 'ஞானி' ஆகிய கவிஞர்களதும், புதுமைப்பித்தன் மு. தளையசிங்கம் ஆகிய எழுத்தாளர்களதும் ஆக்கங்கள் திரட்டித் தரப்பட்டுள்ளன பின்னிணைப்பாகவும் சில விடயங்கள் உள.

இவற்றுள் வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியாரின் ஆக்கம் முக்கியமானது. ஏனெனில் அதுதான் வெளிப்படையாகவே அசலிகையை 'மனத்தினால் மாசிலா' ளாகக் காட்டிய முதல் தமிழ் நூல்.

தன்னை அடைய வந்தவன் வேசதாரி இந்திரனே எனக்கண்டு எதிர்த்துப் பேசுகிறான்; மன்றாடி வேண்டுகிறான். எதனாலும் மனம் மாறாத அவன் அவளை வலி திற் புணர முயல்கிறான் திகைத்த அசலிகை மூச்சித்து வீழ அந்நிலையிலேயே இந்திரன் அவளைப் புணர்கிறான்

இதனைக் காண நேரிட்ட கௌதமர் கோபமுற்று சாபமிடுகிறார். அசலிகையின் உண்மைநிலை அறிந்த அவர் அவளை மூச்சை தெளிவிக்க அறிவு திரும்பிய அசலிகை தன் தாழ்வுகண்டு புலம்புகிறாள்.

கௌதமர் அவளைத் தேற்றி நடந்த துன்பங்களை அவள் மறப்பதற்கு வாய்ப்பாக கல்லாகி மீண்டு புனர் ஜன்ம முறை விதிக்கிறார்.

இதுவே முதலியார் படைத்த 'அகலிகை வெண்பா வின் சாரம்

முதலியாரின் கௌதமர், கற்பென்பது உடல் சார்ந்ததல்ல; உளம் சார்ந்ததே என்ற தெளிவினை உடைய வராகக் காணப்படுவது ஒரு புதுமை.

மிகக் கடுமையான நடையிலமைந்த இந்நூலின் வெண்பாக்களின் பொருளைச் சாதாரணரும் விளங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இயன்ற வரையில் பதம் பிரித்துத் தந்துள்ளோம்.

முதலியாரை அடுத்து அகலிகையைக் கவிப்பொருளாக்கியவர் ச. து.சு யோகியார்.

அவர் அகலிகையின் இளமைக் காலச் செய்திகளையும் புராணக் கதைகளின் அடிப்படையில் தந்திருக்கிறார்.

அகலிகையின் திருமணத்தின் பொருட்டு அவளது தந்தை வைத்த பந்தயத்தில் தன் புத்தி சாதாரியத்தால் இந்திரனை ஜெயித்து அகலிகையை மணமுடிக்கிறார் கௌதமர்.

இளமைக் காலத்திலிருந்தே அவள்மீது காதல் கொண்டிருந்த இந்திரன் தருணம் பார்த்து அவளைச் நாடி தன்னைச் சேரும்படி வேண்ட தன்கணவன் மேலுள்ள விசுவாசத்தினால் கொதித்தெழுந்து இந்திரனைப் பேசும் அகலிகை பின்னொரு நாளில் அவனால் வஞ்சிக்கப்படுகிறாள்.

கௌதமர் இந்திரனையும் அவளையும் சபிக்கிறார் தேவர்கள் வேண்ட இந்திரனுக்குச் சாபநீக்கம் வழங்கப்படுகிறது அகலிகை கல்லாகவே கிடக்கிறாள். நெடுநாட்

களின் பின் அவ்வழியால் வந்த இராமனால் விமோசன மடைந்த அகலிகையைக் கௌதமர் ஏற்க மறுப்பதும் இராமன் அவரைக் கண்டித்துத் திருத்துவதும் அவர் தன் தவறுணர்ந்து அகலிகையின் காலில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கோருவதும் யோகியார் செய்த விநோதங்கள்.

பெண்கள் சார்பாக நின்று ஆண் சமுதாயத்தின் அடக்கு முறைகளைக் கண்டிப்பதே யோகியாருடைய நோக்கம். அவர் அதில் வெற்றி கண்டாரா என்பது ஆய்வுக் குரியது.

தலைசிறந்த சிறுகதையாசிரியரான புதுமைப்பித்தன் அகலிகை கதையை அடிக்கருத்தாகக் கொண்டு 'அகல்யை' 'சாபவிமோசனம்' என்ற இரண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

அகல்யையில் கௌதமர் சாபம் விதித்ததாகவே கூறப்படவில்லை. நேர்ந்த தவறுகண்டு, அகலிகையின் உள்ளம் கல்லாகிவிடுகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டுப் புனைகதைகளுக்கு இயல்பான யதார்த்த நெறியின் தாக்கத்தையும் இதில் கண்டு கொள்ளலாம்.

தன்னால் நிறையழிந்த அகலிகையின் துடிப்புக்கண்டு தன்னெஞ்சே தன்னைச்சுட வருந்திநிற்கும் இந்திரன் பாத்திரம் புதுமைப் பித்தனின் புதிய வார்ப்பு.

தன் சாபவிமோசனத்தையும் சீதையின் அக்கினிப் பிரவேசத்தையும் இணைத்து நோக்கும் அகலிகையின் பார்வையில் ஆணாதிக்கத்தை விமர்சிப்பதாக அமையும் 'சாப விமோசனம்' புதுமைப்பித்தனின் சிந்தனைத்திறனையும் எழுத்தாற்றலையும் புலப்படுத்தி நிற்பது.

அகலிகையை வோறொரு நோக்கில் பார்ப்பதாக அமைந்த தளையசிங்கத்தின் 'உள்ளும் வெளியும்.'

புதுமைப்பித்தனது 'அகல்யை'யின் பாதிப்போடு கவிதை வடிவில் எழுந்தது மஹாகவியின் 'அகலிகை'. எனினும் தன் தனித்துவமான கவியாற்றலைப்பூரணமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் மஹாகவி. அகலிகை கல்லானதற்கும் இந்திரன் ஆயிரம் புண்ணுண்டதற்கும் அவர் கொடுக்கும் அர்த்தம் அப்பாத்திரங்களையுமுயர்த்தி யதார்த்த நெறியையும் பேணுவதாக அமைகிறது.

தான் படைத்த பதினாறு விருத்தங்களுள்ளும் ஆங்காங்கே சொல்லிநிற்கும் குறிப்புப் பொருள்கள் கவிதை இரசிகர்களுக்கு விருந்தயாமைவன.

புதுக்கவிதையில் அகலிகையைக் கையாண்ட பிச்சமூர்த்தியும் 'ஞானி'யும் அகலிகை கதையைத் தாந்தாம் கூறவந்த கருத்துக்களைச் சொல்வதே கேற்ற படிவங்களாக்கினார். தம் கருத்துக்களை அதன் உள்ளே பொதிந்து சித்திரித்துள்ளனர் ஆனால் புறப்பொருளாகப் பாடியவற்றை நோக்கும் போது அவை உலகியல் தருமங்களை மறுதலிப்பனவாக அமைகின்றன. உதாரணத்துக்கு மணத்தின் படிமமான கௌதமர் உயிரின் படிமமாக அடையும் அகலிகையை நோக்கிக் கூறுவதைப் பார்க்கலாம்.

‘கற்பெனும் வழிநெறியை
வகுத்தகே இல்லிக்குடமாம்
இடம் பொருள் காலம் இவற்றுள்
சிறைப்பட்ட சின்ன மனது
நெடுங்கால நாயகிக்கு
குடும்பநெறி காணலாமா?’

படிமமானது தன் இரண்டு நிலையிலும் பொருட் பொருத்தமுறுவதாக அமைவதே சிறப்பு. அச்சிறப்பு இந்த இரு புதுக் கவிதைகளிலும் இல்லை. ஆனால் அவர்கள், உள்ளூறுத்திக் கூறவந்த விடயங்கள் உயர்வானவையே. அவ்விடயங்களோடு படிமங்களை அற்புதமாகப் பொருத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

ஞானியின் கவிதையில் பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தமாக வரும் இராமனின் வருகையைச் சொல்லும் பகுதி அற்புதமானது. அதே நேரத்தில் இராமாயணக் கதைப்போக்கில் சாபவிமோசனத்தின் பின் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை (உ-ம்: மிதிவையில் வில்லொடித்தது) முன்னரே கதை மாந்தர் வாயிலாகவே கூறிவிடும் முரண்பாடுகளையும் காணவே செய்கிறோம்,

இத்தகையனவாக அகலிகை சம்பந்தமாகத் தமிழில் எழுந்த தரமான படைப்புக்கள் பலவற்றையும் தொகுத்துத் தந்திருக்கின்றோம். எனினும் அத்தகைய வேறும் சிலவற்றை அறிந்திருந்தும் அவை கைக்குக் கிட்டாமையால் இந்நூலில் தொகுக்க முடியாமற் போனது விசனத்துக்குரியதே. எம், வி. வெங்கட்ராமனின் 'கோடரி' அவ்வாறு தவறவிட்டவற்றுள் ஒன்று,

இத்தொகுப்பு முயற்சி மிகக் குறுகிய கால அவகாசத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டதால் ஏற்பட்டதே அந்த இயலாமை. அன்பர்கள் மன்னிப்பார்களாக!

பின்னிணைப்பாக இரண்டு பகுதிகள் தரப்பட்டுள்ளன, ஒன்று மகாபாரதத்தில் அகலிகை பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்ற ஒரு பகுதி.

அது வான்மீகி வழியாக வரும் கதையினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டதாகையாலும் அகலிகை கதையாக அமைவதற்கு அவள் புத்திரன் ஒருவனைப்பற்றிய அமைவதாலும் அதனைப் பின்னிணைப்பாகத் தந்தோம். மேற் சொன்ன வெங்கட்ராமனின் 'கோடரி' அதை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டதே,

பின்னிணைப்பின் இரண்டாம் பகுதியில் இராமாயண அகலிகைகள் பற்றிய ஒப்பியல் ஆய்வுக் கட்டுரையொன்று தரப்பட்டுள்ளது. அது ஆய்வாளர்களுக்கு மிகுந்த பயனுடையதாக அமையத் தக்கது.

இந்த இடத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களது அகலிகையும் கற்பு நெறியும் என்ற கட்டுரையையும் குறிப்பிட வேண்டும். அகலிகையை ஆராய விழைவோர் பார்க்க வேண்டிய கட்டுரை அது. அளவிற்பெரியதால் நூலில் தொகுக்க முடியவில்லை. எனினும் இந்நூற்றொகுப்புக்கான பல தகவல்களை அக்கட்டுரை தந்து நின்று பயன் செய்தது. அதே வேளையில் கைலாசபதி குறிப்பிடத் தவறிய சில ஆக்கங்கள் இத் தொகுப்புள் அமைவதையும் குறிப்பிடவே வேண்டும்.

கைலாசபதியவர்கள் தான் வரித்துக்கொண்ட கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நின்று அகலிகை பற்றியெழுந்த இலக்கியங்களை சமூகவியல் நோக்கில் விமர்சித்துள்ளார். அது அவர் பார்வை.

இனி இந்நூல் அவ்வாக்கங்களை தத்தம் பார்வையில் சுயமாகப் பார்க்க விரும்புவவர்களுக்கு வசதி செய்து நிற்கும்.

பயனுடையதொரு முயற்சியில் ஈடுபட்டோம் என்ற திருப்தியோடு ஈடுபடுத்தியவர்களுக்கு எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நூற்பகுதிகளைத் தேடித் தந்த கல்வயற் கவிஞருக்கும் தம்மிடமிருந்த பிரதிகளைத் தந்துதவிய நவாலியூர் நடேசன், செல்வி கலாநிதி சண்முகநாதபிள்ளை ஆகியோருக்கு நன்றிகள்.

சரவைபார்ப்பதிலும் இரவு பகல் பாராது துணை நின்ற கல்வயலார், வடமராட்சிக் கம்பன் கழகத் தலைவர் மன்னவன் கந்தப்பு ஆகியோரின் உதவி காலத்தினாற் செய்தது.

அச்சப் பொறுப்பை ஏற்று தம்கருமம் போல் எண்ணிப் பணியாற்றி சுழமுற முடித்த தாசன் அச்சகத்தாரின் உதவியும் அத்தலகயதே.

தொகுப்பிலடங்கும் ஆக்கங்களின் பதிப்புரிமையாளர்கள் முக்கியமாகக் கருதப்பட வேண்டியவர்கள். எல்லோர்க்கும் மனமாந்த நன்றிகள்!

அணிந்துரையும் மதிப்புரையும் தந்து பெருமைசெய்த என் ஆசிரியப் பெருமக்களை நெஞ்சேற்றிப் பணிகிறேன்.

அசோகமனை,

க. இரகுபரன்

ஊரெழு வடக்கு,

சன்னாகம்

20-07-94

அஹல்யை

வால்மீகி

மிதிலைக்குப் போகும் வழியில் அந்நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஒரு ஆசிரமம் சூன்பமாயிருக்கக்கண்டு ராமன் “ஸ்வாமி! இந்தத் தபோவனம் வெகு அழகாயும் ரம்மியமாயும் இருக்கிறதே ரிஷிகள் வளிக்கத் தகுந்தது. வெகுநாளாக உள்ளதாய்த் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்பொழுது இதில் தபஸ்விகள் ஏன் வளிக்கவில்லை? இது யாருடையது?” என்றார்.

அஹல்யையின் சாபம் தீரும் காலம் வந்ததென்று கௌசிகர் ஸந்தோஷித்து, “ராம! சொல்லுகிறேன், கேள்: கௌதமரிஷி இங்கே வெகுகாலம் தவம் செய்கார். அவருடைய கோபத்தால் இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலம் சபிக்கப்பட்டு, இப்படி அலங்கோலமாயிற்று. தேவர்களும் இங்கே வளிக்க விரும்புவார்கள். ஞானத்திலும் ஆசாரத்திலும் மேலான கௌதமர், தம் பாரியை அஹல்யையுடன் இங்கே வெகுகாலம் வளித்தார். அவர் வீட்டிலில்லாத ஸமயம் பார்த்துத் தேவராஜன் அவருடைய ரூபந்தரித்து அங்கே வந்து, “அஹல்யே! ஆசைக்கு வசப்பட்டவர்கள் ஸ்த்ரீகளுக்கு ருது காலம் வரும்வரையில் எதிர்பார்க்க முடியுமா? உன் அழகாலும் லாவண்யத்தாலும் மயங்கினேன். உன்னை அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்” என்றான். “கௌதமர் ஒருநாளும் இப்படிப் பேசினதும் இல்லை; இவ்விதமாய்ச் செய்ய விரும்பினதும் இல்லை. இந்திரனைத் தவிர மற்றவர் இங்கே வரமுடியாது. அவன் என்னிடத்தில் நெடுநாளாய் ஆசை வைத்திருக்கிறான் என்று கேள்

விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் கௌதம ரூபத்தைத் தரித்து வந்திருப்பவன் இந்திரனே'' என்று அறிந்தாள். அழகே ரூபமெடுத்து வந்த எண்ணிறந்த அப்ஸரசுகளுக்கு நாதனான தேவராஜன் அவர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து தன்னை மேலாக எண்ணி ஆசைவைத்ததால், கர்வ மடைந்து புத்தி மயங்கி அவனிடத்தில் ஆசை வைத்தாள். பிறகு தன்னிஷ்டம் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷமடைந்து இந்திரனைப் பார்த்து, ''உன் சிநேகத்தால் மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன். மஹரிஷி வருவதற்குமுன் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போ. உனக்கும் எனக்கும் இதனால் யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்'' என்றாள்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கு அதிபதியும் வஜ்ரபாணியுமான எணக்கும் ஒருவரால் ஆபத்து நேருமென்று இவள் நினைத்தாளே என்று தேவராஜன் சிரித்து, ''அஹல்யே! என் எண்ணம் நிறைவேறிற்று. போய் வருகிறேன்'' என்று அந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெளியில் வந்தான். கௌதமர் எங்கே வந்து விடுவாரோ என்று பரபரப்புடன் அதிவேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அந்த மஹா தபஸ்வியே வரக்கண்டான். வெகு காலமாய்க் கடும் தவம் செய்து ஸம்பாதித்த மஹிமையால் தேவாஸுரர்களும் அவரை ஜயிக்க முடியாது. கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து, தர்ப்பம் ஸமித்து முதலிபவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப்போல் வந்தார். இந்திரனுக்கு நடுக்கமெடுத்தது, காந்தி குறைந்தது. தேவர்களுக்கு அரசனாயிருந்தும், மூவுலகத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் தர்மத்தை நடத்திக் காட்டவேண்டியவனாக இருந்தும் காமத்திற்கு இடம் கொடுத்து, தன் புண்ணியாசிரமத்தில் தன் ரூபத்தைத் தரித்து தன் பார்வையைக் கெடுத்த தேவராஜனைக்கண்டு அந்தத் தபோநிதி அடங்காக் கோபங்கொண்டு ''துர்புத்தி பிடித்தவனே! என் ரூபத்தைத்தரித்து, செய்யக்கூடாத இந்தப் பாபத்தைச் செய்ததால் உனக்கு ஆதாரமான விருஷணங்கள் போகக் கடவது'' என்று சபித்தார். உடனே அப்படியாயிற்று.

பிறகு கௌதமர் அஹல்யையைப் பார்த்து “ நீ காற் றைத் தவிர அஹாரமின்றி சாம்பலில் படுத்துக்கொண்டு ஒருவருடைய கண்ணிற்கும் தெரியாமல் இங்கே பல வருஷங் கள் வரையில் இருக்கக்கடவாய். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரச னான தசரத குமாரன் ஸ்ரீராமச்சந்திரன் இந்தக் கோர மான வனத்திற்கு வருவார். அவருக்கு அதிதி பூஜைசெய் உன் பாபங்கள் விலகும். நிஜ ரூபத்தை அடைந்து என் னுடன் சேர்வாய் லோபம், மோஹம் தீர்ந்து ஸந்தோஷத் துடன் என் பார்வையாக இருக்க யோக்கியத்தைப் பெறு வாய்” என்று கற்பிழந்தவருக்கு நியமிக்கப்பட்ட பிராயச் சித்தத்தைச் சாபரூபமாகச் சொல்லி, அதற்குப் பரிஹா ரத்தையும் தெரிவித்து. இந்த ஆச்சிரமத்தைவிட்டு னித்த சாரணர்கள் வஸிக்கும் வெகு புண்ணிய ஸ்தலமான ஹிமயமலைச் சிகரத்தில் தவம் செய்யப்போனார்.

மஹரிஷியின் சாபத்தால் இந்திரன் விருஷணமற் றுப் பயத்தால் நடுங்கி, முகம் வாடி, அக்னி முதலிய தேவதைகளிடத்திற்குச் சென்று, “கௌதமருடைய தவத் தைக் கெடுக்க அவருக்குக் கோபமூட்டிச் சபிக்கும்படி செய்யச்சொன்னீர்கள். உங்களுடைய காரியமாகவே நான் போய் அவருடைய தவத்தைக் குறைத்தேன். அதனால் விருஷணங்களை இழந்தேன். அவருடைய பாரியையான அஹல்யை கோரமான கதியை அடைந்தான். தேவர் களே! உங்களுக்காக இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஆபத்தை அடைந்த என்னை விருஷணமுள்ளவனாகச் செய்ய வேண்டும்” என்றான்.

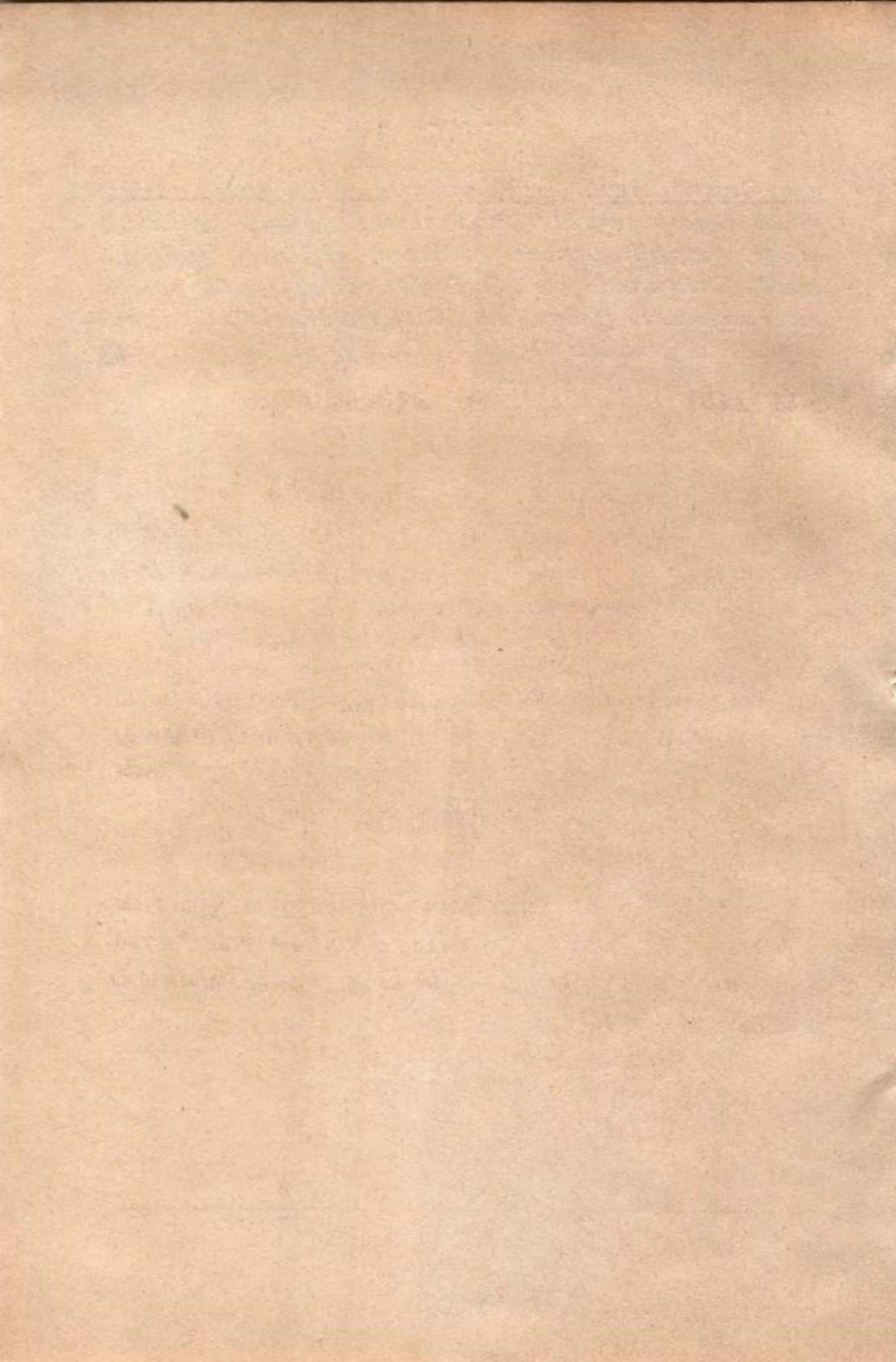
அக்கினி முதலிய தேவர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களி டத்திற்கு வந்து. “நம் அரசன் கௌதமருடைய சாபத் தால் விருஷணமற்றான். தங்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக் கப்படும் ஆட்டின் விருஷணங்களை அவனுக்குக் கொடுங் கள். விருஷணமில்லாத ஆடுகளால் உங்களுக்கு விசேஷ திருப்தியுண்டாகட்டும். அவைகளைக் கொடுக்கும் யஜ மானர்களுக்கும் சேஷம் உண்டாகட்டும்” என்றார்கள்.

அப்படியே பிதிரு தேவதைகள் ஆட்டின் விருஷணத்தை இந்திரனுக்குக் கொடுத்தார்கள். கௌதமருடைய தபோ பலத்தால் இந்திரனுக்கு அன்று முதல் 'மேஷவிருஷணன்' என்ற பெயர்கிடைத்தது. பிதிரு தேவதைகள் விருஷணமில்லாத ஆடுகளை அங்கீகரித்து யாகம் செய்கிறவர்களுக்குப் பூர்ண பலத்தைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ராம! அந்தப் புண்ணியாத்மாவான கௌதமருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போவோம், வா. கோரமான சாபத்திலிருந்து அஹல்யையை விடுவிக்கக் கடவாய்" என்றார்.

அப்படியே ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த மஹரிஷியை முன்னீட்டுக்கொண்டு ஆசிரமத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அஹல்யை அநேக வருஷங்களாய் அனுஷ்டித்த கடும் தவத்தால் நிகரற்ற காந்தி பொருந்தித் தேவாஸுரர்களும் பார்க்கமுடியாத திவ்விய ரூபத்துடன் விளங்கினாள். பிரஹ்மாவின் மாயாசக்தியால் வெகு சிரமப்பட்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டவள். பலியாலும் மேகங்களாலும் மறைக்கப்பட்ட பூர்ண சந்திரனைப்போல், மரங்களும் கொடிகளும் இலைகளும் பூக்களும் அவளை மறைத்துக்கொண்டிருந்தன. புகையால் சூழப்பட்ட அக்கினிக் கொழுந்தைப்போலும், ஜலத்தின் நடுவில் பிரதிபிம்பித்த சூரியகாந்தியைப் போலும் விளங்கினாள். அந்த அஹல்யை கௌதமருடைய சாபத்தால் ராமன் வரும்வரையில் மூன்று லோகங்களிலும் உள்ளவர்களுக்கு காணப்படாமலிருந்தாள். ராமர் வந்த பிறகு சாபவிமோசன மடைந்து அவர்களுக்கு காணப்பட்டாள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவளுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார்கள். அஹல்யையும் கௌதமருடைய வார்த்தையை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அர்க்யபாத்யம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு விதிப்படி அதிசூழை செய்தாள். ராமன் அதை அங்கீகரித்தார்; உடனே தேவர்கள் புஷ்பபாரி பொழிந்தார்கள்; தேவ துந்துபிகள் முறங்கின; கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். அப்ஸரஸ்கள் நாட்டியமாடினார்கள். தவத்தால் சுத்தியடைந்து கௌதமரோடு சேர்ந்த அஹல்யையைத் தேவர்

களை கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள். கௌதமர் ராமனுடைய வரவை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து, அவ்விடம் வந்து, அஹல்யையுடன் ராமனை விதிப்படி பூஜித்து, அங்கே வெருகாலம் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். ராமன் அவர்களுடைய பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு டஹரிஷிகளுடன் மிதிலையை நோக்கிச் சென்றார். ●

கம்பன் படைப்பில் அகலிகை

வால்மீக முனிவர் வடமொழியிற் பாடிய இராமகாதையை தமிழ்ப் பாவினாலுணர்த்திய கம்பனது காவியத்திலும் அகலிகை வரலாறு கூறும் சந்தர்ப்பம் மூலத்திலுள்ளவாறு அமைவதே.

மொழிபெயர்ப்பாய் அமைந்த போதும் காப்பியப் பகுதி தோறும் தன் முத்திரையைப் பதித்து நிற்கும் கம்பன் அகலிகையைப் படைப்பதிலும் தன் ஆற்றலைக் காட்டிநிற்பது கண்டு மகிழலாம்.

கம்பனுக்கும், அகலிகை வரலாறு கூறுவதன் முதன்மை நோக்கம் ஸ்ரீராமச்சந்திரன் தன் 'கால்வண்ணம்' காட்டுவதே என்பது கூறவேண்டிய தன்று.

1911

1912

1913

1914

1915

1916

1917

1918

1919

1920

1921

1922

1923

1924

1925

அகலிகை

கம்பன்

இனைய நாட்டினில் இனிது சென்று
இஞ்சி சூழ் மிதிவை
புணையும் நீள் கொடிப் புரிசையின்
புறத்து வந்து இறுத்தார்;
மனையின் மாட்சியை அழித்து இழி
மா தவன் பன்னி
கணையும் மேட்டு உயர் கருங்கல் ஓர்
வெள்ளிடைக் கண்டார்.

கண்ட கல்மிசைக் காருத்தன்
கழல் - துகள் கதுவ, -
உண்ட பேதமை மயக்கு அற
வேறுபட்டு, உருவம்
கொண்டு மெய் உணர்பவன்
கழல் கூடியது ஒப்ப, -
பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்;
மா முனி பணிப்பான்:

“மாஇரு விசம்பின் கங்கை
மண்மிசைக் கொணர்ந்தோன் மைந்தி
மேயின உவகையோடு
மின் என ஒதுங்கி நின்றான்,
தீவினை நயந்து செய்த
தேவர்கோன் தனக்குச் செங் கண்
ஆயிரம் அளித்தோன் பன்னி;
அகலிகை ஆகும்” என்றான்:

பொன்னை ஏர் சடையான் கூறக்
கேட்டலும், பூமிகேள்வன்,
“என்னையே! என்னையே இவ்
உலகு இயல் இருந்த வண்ணம்!
முன்னை ஊழ் வினையினாலோ!
நடு ஒன்று முடிந்தது உண்டோ?
அன்னையே அனையாட்கு இவ்வாறு
அடுத்தவாறு அருளுக, என்றான்.

அவ் உரை இராமன் கூற,
அறிவனும் அவனை நோக்கி,
செவ்வியோய்! கேட்டி; மேல்நாள்
செறி சுடர்க் குவிசத்து அண்ணல்
அவ்வியம் அவிந்த சிந்தை
முனிவனை அற்றம் நோக்கி,
நவ்விபோல் விழியினாள் தன்
வனமுலை நணுகலுற்றான்;

தையலாள் நயன வேலும்,
மன்மதன் சரமும், 'பாய
உய்யலாம் உறுதி நாடி
உழல்பவன், ஒரு நாள் உற்ற
மையலால் அறிவு நீங்கி,
மா முனிக்கு அற்றம் செய்து,
பொய் இலா உள்ளத்தான்தன்
உருவமே கொண்டு புக்கான்.

“புக்கு அவளோடும், காமப்
புது மண மதுவின் தேறல்
ஒக்க உண்டு இருத்தலோடும்,
உணர்ந்தனள்; உணர்ந்த பின்னும்
'தக்கது அன்று' என்ன, ஓராள்;
தாழ்ந்தனள் இருப்ப, தாழா
முக்கணான் அனைய ஆற்றல்
முனிவனும், முடுகி வந்தான்.

'சரம் தரு சாபம் அல்லால்
 தடுப்ப அருஞ் சாபம் வல்ல
 வரம் தரு முனிவன் எய்த
 வருதலும், வெருவி, மாயா
 நிரந்தரம் உலகில் நிற்கும்
 நெடும் பழி பூண்டாள் நின்றாள்;
 புரந்தரன் நடுங்கி, ஆங்கு ஓர்
 பூசை ஆய்ப் போகலுற்றான்.

தீ விழி சிந்த நோக்கி,
 செய்ததை உணர்ந்து, செய்ய
 தூயவன், அவனை, நின்கைச்
 சுடு சரம் அணைய சொல்லால்,
 "ஆயிரம் மாதர்க்கு உள்ள
 அறிகுறி உனக்கு உண்டாக" என்று
 ஏயினன்; அவை எலாம் வந்து
 இயைந்தன, இமைப்பின் முன்னம்.

'எல்லை இல் நாணம் எய்தி,
 யாவர்க்கும் நகை வந்து எய்தப்
 புல்லிய பழியினோடும்
 புரந்தரன் போய பின்றை,
 மெல்லியலாளை நோக்கி,
 "விலைமகள் அணைய நீயும்
 கல் இயல் ஆதி" என்றான்;
 கருங்கல் ஆய் மருங்கு வீழ்வானி.

"பிழைத்தது பொறுத்தல் என்றும்
 பெரியவர் கடனே; அன்பால்,
 அழல் தருங் கடவுள் அன்னாய்!
 முடிவு இதற்கு அருளுக!" என்ன,
 "தழைத்து வண்டு இமிரும் தண் தார்த்
 தசரதராமன் என்பான்
 கழல்துகள் சுதுவ, இந்தக்
 கல் உருத் தவிர்தி" என்றான்.

‘இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம்;
இனி. இந்த உலகுக்கு எல்லாம்
உய்வண்ணம் அன்றி, மற்று ஓர்
துயர் வண்ணம் உறுவது உண்டோ?
மை வண்ணத்து அரக்கி போரில்,
மழை வண்ணத்து அண்ணலே! உன்
கை வண்ணம் அங்குக் கண்டேன்
கால் வண்ணம் இங்குக் கண்டேன்’.

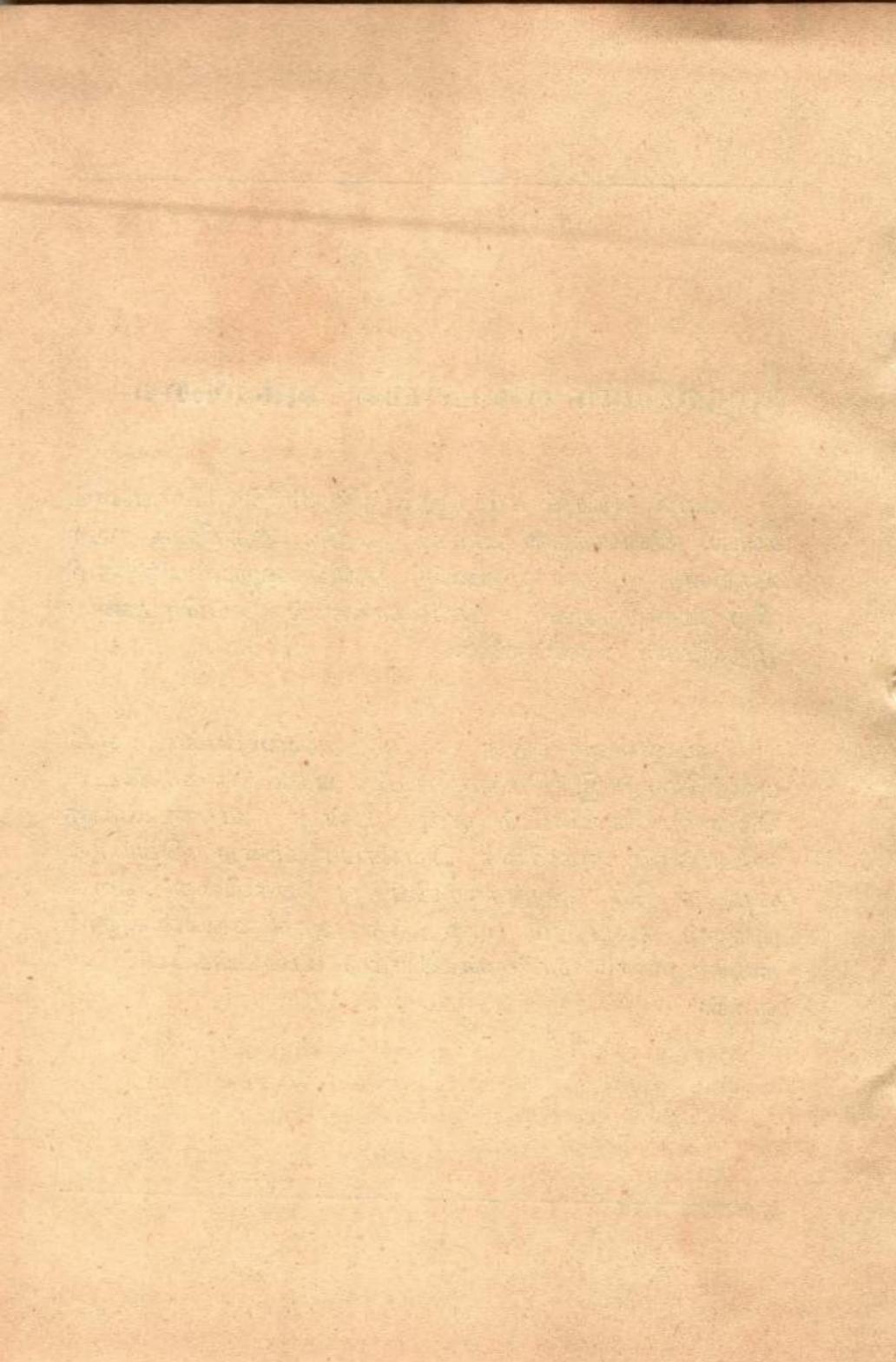
திது இலா உதவிசெய்த
சேவடிக் கரிய செம்மல்,
‘கோது இலாக் குணத்தான் சொன்ன
பொருள் எலாம் மனதில் கொண்டு,
மாதவன் அருள் உண்டாக
வழிபடு; படர் உறாதே.
போது நீ, அன்னை! ‘என்ன,
பொன் அடி வணங்கிப் போனாள்.

அருந் தவன் உறையுள்தன்னை
அனையவர் அணுகலோடும்,
விருந்தினர் தம்மைக் காணா,
மெய்ம்முனி, வியந்த நெஞ்சன்,
பரிந்து எதிர்கொண்டு புக்கு,
கடன் முறை பழுதுறாமல்
புரிந்தபின் காதி செம்மல்
புனித மா தவனை நோக்கி.

‘அஞ்சன வண்ணத்தான்தன்
அடித் துகள் கதுவாமுன்னம்,
வஞ்சிபோல் இடையாள் முன்னை
வண்ணத்தள் ஆகிநின்றாள்;
நெஞ்சினால் பிழைப்பு இலாளை
நீ அழைத்திடுக!’’ என்ன
கஞ்ச மா மலரோன் அன்ன
முனிவனும், கருத்துள் கொண்டான்.

குணங்களால் உயர்ந்த வள்ளல்
சோதமன் கமலத்தாள்கள்
வணங்கினள், வலம்கொண்டு ஏத்தி
மாக அறு சுற்றின் மிக்க
அணங்கினை அவன்கை ஈந்து ஆண்டு
அருந்தவனோடும், வாச
மணம் கிளர் சோலை நீங்கி
மணி மதில் கிடக்கை கண்டார்.

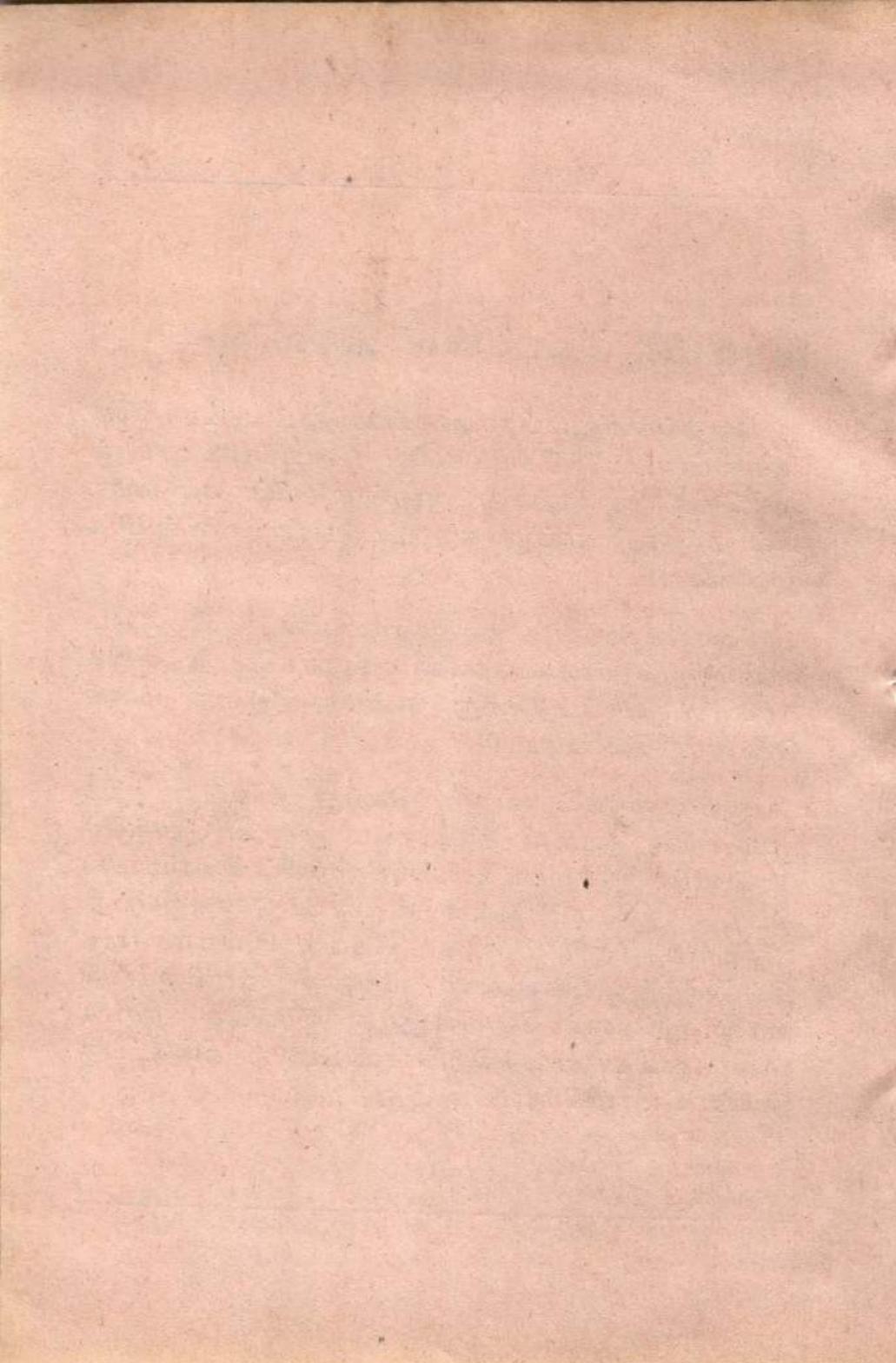

முதலியார் படைப்பில் அகலிகை

வால் மீகியும் கம்பனும் தத்தம் இராமாயணங்களில் கிளைக்கதையாகக் கூறிய அகலிகை வரலாற்றை முதன் முதலில் தனிக்கதையாகத் தமிழிற் படைத்தவர் வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களே.

கடவுள்வாழ்த்து, காப்பு, அவையடக்கம் என்பவற்றோடு இந்திரகாண்டம், அகலிகை காண்டம் கௌதம காண்டம் என மூன்று காண்டங்களுடையதாய் அகலிகை வெண்பா என்ற பெயரில் மைந்த இக் குறுங்காப்பியத்து 'அகலிகை' வால் மீகரும் கம்பனும் படைத்த அகலிகையினின்றும் கணிசமான மாற்றங்களோடு படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

அகலிகை வெண்யா

வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார்

கடவுள் வாழ்த்து
ஏத்தி மதம் எல்லாம் எதை அறிந்தேம் என்னும்? எதைச் சாத்திரம் நன்கு ஆய்ந்து சலிக்கும்? எதை — நாத்திகம் ஓர் சற்றுமே ஓர்ந்திலதாச் சாதித்திடும்? அதையே பற்றுவாய் நெஞ்சே! பரிந்து.

அவையடக்கம்

உன்னுபவர் தோடம் ஒருஉம் ஒண்சீர் அசலிகைப்பேர்க் கண்ணிகதை, கற்றோரைக் கண்ணி, யான் — பன்னும்
[இந்நூல்]
ஆசு ஒருவும்; தேசு உடையதாகும், அவையடக்கம் பேசுடுதல் வேண்டா பிறிது.

இந்திர காண்டம்

இந்திரன் தனது சபாமண்டபத்தில் கொலுவிருத்தல் எந்நாடும் எந்நகரும் ஏத்தி வருணிப்போர் பொன்னாடும் பொன்னாரும் போலுமெல்பர்; - அந்நாடும் அந்நகரும் காக்கும் அமரர்க்கு இறை கொலுவில் நன்னர் அமர்ந் துற்றனென ஓர் நாள் 1

மேல்வெண் குடைபிளிர மிக்க சசி பக்கமுறப் பால்வெண் கவரி இரு பால் அசையச், — சால் கின் னரர் யாழொடு பாட, நாகமின்னார் ஆட, அரியா தனத்திருந்தான் ஆங்கு. 2

1. அவையடக்கம்:- தோடம்: தோசம்— குற்றம்

மேனகை பொன் ஆவவட்டம் வீச, திலாத்தமை ஓர்
பால்நணுகி நின்று அடையும் பாகும் நல்க, — ஏனை
உருப்பசி அரம்பைமுதல் ஒண்தோடியார் உற்றார்,
திருப்பணிகள் செய்வான் தெரிந்து. 3

கின்னரர்கள், சுந்தருவர், கிம்புருடர், விஞ்சையர்கள்,
பன்னகர், இயக்கர், தவர், பண்ணவர், பூ — மன்னர்
உருத்திரர்கள், கோள்கள், உடுக்கள், வசக்கள்,
மருத்துவர்கள் மொய்த்தனரால் வந்து. 4

மொலுவிருக்கும் இந்திரன் அகலிகையை நினைதல்
தரு, நிதி, தேனு, மணி சாற்று பணி ஆற்ற
விருதுகளை மாகதர்கள் விள்ள, — சுரர்முதலோர்
தாழ்ந்து குறைசெப்ப, தவிர்த்துவந்தான் நெஞ்சை மிகப்
போழ்ந்தொர்குறை தோன்றியது அப்போது. 6

பேரமகு முற்றும்ஒரு பெண் உருக்கொண்டு என்உளத்துக்கு
ஆரமுதம் ஆன அகலிகையைச் — சாரப்
பெறும் பாக்கியம்அல் பெரும் பாக்கியந்தான்
வெறும் பாக்கியமாய் விடும். 6

ஒருமுறையே அம்மாதின் ஒண் சடைக்கண் நோக்கை
மருவுவெனேல், மற்றதற்கு மாறாத், — தரு, நிதி, ஆன்
ஆதியவாந் செல்வம் அனைத்தும் அளிப்பென்; உயிர்
ஈதலுமே செய்வேன் இனிது. 7

நம் மகவை நாம் எடுக்க நண்ண, இசையாமல்
நம்மை அது தள்ளில், நலிவெய்தி — விம்முழ
மனநிலை, நம்பால் பிறர் சேய் வந்தணைய எய்தும்
மனநிலையின் மிக்கு இனிது அவ்வாயு, 8

'தையல் சரணம்! சரணம்' என யான் அடைய,
தையல் இரங்காது தள்ளிவிடில், — தையலினை
எய்துறா இன்னல், வேறுஏழை வலிந்து என்னை
எய்துறாஉம் இன்பின் இனிது. 9

3. அடையும் பாகும்: வெற்றிலையுக் பாக்கும்

அகலிகையை அடைதற்குப் பிரமதேவர் நியமித்த முதற் சபதம் ஆரமுதொடு அன்னாள் தோன்று அந்நாளே யான் காதல் கூரமயல் கோகமனும் கொள்ள, அயன். — 'நீர்முழுகி முன் எழுந்தார் தோற்பர்' என்றான்; மூழ்கினேர்; யான் [முன்எழு பின்னெழுந்தான்: வென்றான். பிறகு, 10

இரண்டாஞ் சபதம் நியமிக்கும்படி பிரமதேவரை இந்திரன் வேண்டல்

'வேத, இவன் சூப்பக மா வித்தை மிகப்பயின்ற சாதனையின் நீநன் நனி தங்கினான்: — நீதி தவறாது எமக்குச் சமமாம் ஒரு சூள் நுவல்வாய் பிறிது என்றேன் நொந்து. 11

,சீசி! இனையமொழி செப்புதலும் சீர்மைத்தோ! ஆசை மதியை அழித்ததோ! — நீசர் புகலும்மொழி சொற்றாய்! புரந்தர, போ! போபோ! அகலஒழி!' என்றான் அயன். 12

என்னலுமே, கோதமனும், 'ஈசன் திருவருளால், இன்னமும் யான் வெல்வேன்: இவன்நொந்து — சொன்னபடி வேறுசூள் கூறுவாய், வேத,' என, பிரமன் கூறினான் வேறு குறித்து. 13

'எதிரியே சூள் வேறு இயம்பு என்றதனால், புதுமையா ஓர்கூள் புகல்வேன்: — இதுவே இறுதி; பிறிதென்று இனிமேல் இசையேன்: உறுதி இது. நன்கு உணர். 14

11. சூப்பக மாவித்தை: முச்சை அடக்குதலாகிய பெரிய வித்தை.

இரண்டாம் சபதம்

முன்போலப் பின்னும் முகம்உடைய ஓர்பகவை
முன்பாகக் கண்டுஅதனை மூன்றுமுறை — அன்பா
வலம்வருதல் செய்ய வலவன்எவன்? அன்னான்
வலவன் எழில்கூர் இம் மகட்கு.' 15

இரண்டாம் சபதத்தைப் பற்றி இந்திரன் எண்ணுதல்
என்ன அயன்கூற. எனக்கே இதுநன்று என்று
உன்னி, இவன் காலால் உழந்து திரிந்து அன்னபசுக்
காண்பனலன்; கார்மேற் கடிது எங்கும் சென்று கண்டு
மாண்பொடு இவண் மீள்வேன் மகிழ்ந்து. 16

அணிலேற விட்ட நாயாக இவன் ஏங்க
மணிலே இம் மாதை மணந்து. — விணில் ஆர்
குடிக்கு அரசி யாக்கி இவள் கோகனகச் செம்பொன்
அடிக்கு அடிமை செய்வேன் அமர்ந்து. 17

உரைமகளைக் கொண்ட உலகுசுன்ற தேவும்
மரைமகளைக் கொண்ட நெடு மாலும் - வரைமகளைக்
கொண்ட அரனும் இவள் கொண்ட எனை நேராரி;வேறு
அண்டர் தமிழ் நேர்வார் ஆர்? 18

அன்ன மின்னார், தம்கொழுநர் ஆகத்து ஓர் பாசம்
மன்னிஉறை பேதையர்: இம் மாதோ — தன்னுரியோன்
உள்ளம் முழுதும் உறையுளாக் கொள்ளை கொளும்
கள்ளம் மிகு சமர்த்தி காண். 19

இவறு ஆசைக் கேள்வன் இதயத்தே வாழ்வை
இவன் போலப் பெற்றிலேம் என்றே — அவருள்
ஒருத்தி வெளுத்தாள், ஒருத்தி சிவந்தாள்;
ஒருத்தி கறுத்தாள் உடம்பு. 20

17. அணிலே: மண்ணிலே. விணில்: விண்ணில்

20. இவறுதல்: ஏறுதல்

அவரெலாம், அவ்வவர்தம் அன்பர்உடலைத்
தவிருறாது எக்காலும் சார்ந்து — தவருக்கு
உடலொடுஉடலானார்; உயிரொடுஉயிரானார்
இடுகும்இடை இம்மாது எனக்கு 21

கண்ணின்மிகு கண்ணாய் கருத்தின் மிகு கருத்தாய்
எண்உயிரின் மேலான இன்உயிராம் — பெண்ணினொடு
வாழ்கின்ற வாழ்வே நல்வாழ்வாம். பிறவாழ்வு,
தாழ்வன்றி வேறுஇன்று தான். 22

இந்திரன் இரண்டாம் சபதத்தை
நிறைவேற்ற முயன்று தவறி வருந்தல்
என்று பலபலவும் எண்ணி கருமுகில்மேற்
சென்று திசைஎல்லாம் தேடினேன் — துன்றும்
இருளைமுகில் மின்னி இரிக்க, இரவும்
துருவி மிக நொந்தேன் துயர்ந்து. 23

பூதலத்தும் கண்டிலென், யான் போற்றும் புலவர்உறை
மீதலத்தும் கண்டிலென், மேதினிக்கீழ்ப் — பாதலத்தும்
கண்டிலென்அவ் ஆ. அதனைக் காணாமே உள்ளத்துக்
கொண்ட துயர் சாலக் கொடிது. 24

இரவுபகல் யான் பலநாள் எவ்வயினுந் தேடி
கருவிமுகில் மேல்அலநந்துங் காணா — ஒருபகவை
கோதமன் ஓர்காற் சண்டான் கொல்லோ என மரண
வேதனையை உற்றேன் வியர்த்து. 25

நாரதர் உதவியால் கௌதமர்
இரண்டாம் சபதத்தை நிறைவேற்றல்
இவ்வாறு உளைந்துஅலைந்தேன் யான்; அப் பகக்காண,
எவ்வா நெனினும், இறைவன் அருள் — செய்வான்,
பெருந்தவம் தான் செய்வென்என்று, பிஞ்ஞுகளைச் சிந்தை
புரிந்திருந்தான் கோதமன் அப்போது. 26

சோதி ஒன்று வானில் நெடுந் தூரத்தே தோன்ற. அவன் யாது இது என்று சிந்தித்திடு முனம், அச் — சோதி நெருங்க, மிளிர் செம்மேனி நீள்சடை கண்டு ஈசன் இருங்கருணை செய்துவந்தான் என்று, 27

பார்அதன்மேல் வீழ்ந்து 'பகவ' எனத்தொழுதான் நாரதன்ஆங்கு அன்னவனை நார்அதனால் — வாரி எடுத்து இருகை கொண்டு தழீறு என்றேய, இங்கண், அடுத்ததனை யான் அறிவனால். 28

ஒருவன் தனது உள்ளத்துஉள்ளுவது, சேய்த்தின் மருவும் பிறந்தன் மனத்தே — தெரிதல். இனியதோர் அற்புதமே என்னினும் மெய்யன்றோ? அனையதாம் தூர உணர்வால், 29

மனக்கவலை நீ உற்றவாறு என்உளம் ஓர. நினைக்கு அவலம் நீக்கும் நிமித்தம் — உனை துனினைன்: துன்பம் அரையாம் துணைவரது கூட்டத்தால் இன்பம் இரட்டியாமே. 30

உனை பிரமசாரியென ஓதல் ஒழிய, மனைக்கண் உனை மாதொடுயான் வைக்க, — நினைத்த நெடுநாள் நினைவு நிறைவேறு காலம் கடிதே புகுந்துளது காண். 31

அயல் ஏய் தொழுவினில் ஓர் ஆயிரம் ஆ உண்டால், வயவு ஆர் பருவம் ஐதால், வானா — முயலாதே, முன்னோடு பின்னும் முகம் உடைய ஓர்பசுவை என்னோடு காண்பாய்' என, 32

'இப்பாரில் ஓர்கன்று இரண்டுமுகம் முன்புறம்ஏய் உற்பாதம் யான் கண்டுளன் எனினும் — எப்பாலும் உற்றபசு முன் பின் முகம் உள்ளதனைக் கண்டிலேன், நல்தபசு செய் நாரதா,' 33

என்ன, அவன் வாய்பேசாது இட்டன் கரம்பற்றி
சொன்ன தொழு உய்த்து தொழுவில் உறும் — நல்நிரையுள்
சூல்உளையும் ஓர் பசுவைச் சுட்டி, 'முகம்அதன் பின்
பாலும் உளது ஆங்குஉற்றுப் பார், 34

என்ன, அவன், 'என்னை எள்ளூதியோ நீ என்று
பன்னுமுனம் அப்பசுவினது — பின் ஓர்
முகம் தோன்ற மூன்றுமுறை வலம்வந்து உள்ளம்
உகந்தான் தன்தோழனை நோக்குற்று, 35

நாரதருக்குக் கௌதமர் நன்றி கூறல்

அவலம் எலாம் நீக்கும் அரன் அடியைச் சிந்தித்து
அவன் அருளால் வேட்டது அடைந்தேன் —
[அவன்அடிகள்
வாழி! அவனேபோல் வந்துஎன்னை வாழ்வித்தாய்
வாழி! பலநலமும் வாய்ந்து. 36

உடுக்கை இழந்தவன் கை ஒப்ப உடனே
இடுக்கண் களைந்தாய்; எனக்குக்—கிடைக்கஅரிய
தேவியையோ ஈந்தாய்; சிறியனேன் ஆவிக்கு—ஓர்
ஆவியையே ஈந்தாய் அறிந்து. 37

விண்ணிடை நான், சேந்து ஒளிரும் மேனி சடைகண்டு,
கண்ணுதலே என்று கழல்பணியப்—பண்ணும்
உருவாலும் உன்னியதை உன்னியவாறு ஈந்த
அருளாலும் ஈசன்ஓத்தாய் ஆல். 38

மின்னை அளித்தாய்க்கு வேறொரு கைம் மாறும் இவேன்
என்னை அளித்தேன். இறைவ நின்நேர்—உன்னினால்,
உன்னை அலால் இல்லை: உனதுஉடைமை ஆனதனால்,
என்னையலால் என்நேரும் இல். 39

என, நாரதன் 'முகமன் எற்றுக்கு? யான் வேறோ?
உனினால் இருவேம்: ஒருவேம்— நினைந் நான் வேறு
அல்வேன். எனின் நீ வேறு அல்லாய். இஃதெல்லாம்
வல்லாய் அறியாயோ மற்று.

40

இருவேம் ஒருவேமா எய்தலான் அன்றே,
ஒருநீ உனது உள்ளத்துள்ளே — கருதியதுஎன்
உள்ளம் உரை, உனை உற்றேன்; எனைவேறாக்
கொள்ளல் தகுமோ? நீ கூறு.

41

அகலிகையைக் கௌதமர் அடைதல்

நான் முகமன் வேண்டலேன்; நங்கைதனை அடைவான்,
நான்முகமன் ஆணைபெறல் நன்று என்று, — பால்மிகநல்கு
ஆத்தானம் ஆம் தொழுநீத்து அன்பனொடுசென்று அலரோன்
ஆத்தானம் தன்னை அடைந்து,

42

சூள்முடித்த வாறு உரைத்தான். 'தோகை மணத்தினை இந்
நாள்முடிக்க' என்று நளினத்தோன் — சூள்முடித்த
கோதமற்கும் அம்மாதைக் கொடுத்து விடைகொடுத்தான்.
மாதவத்தர் சென்றார் மகிழ்ந்து.

43

இமையா வீழிகொண்டு இளைப்பாறிடற்கும்
அமராது அலைந்து அணைய ஆவைக் — கமையோடு
தேடுநாள் அந்தோ! செவியுற்றேன் இவ்வல்லாம்.
வாடினேன் என்செய்வேன் மற்று.

44

நிலமேல் விழுந்துருண்டேன்! நெட்டுயிர்த்தேன்! மண்ணைத்
தலைமேல் எறிந்தேன்! தவித்தேன்! — தலையின்
மயிர் பிய்த்து எறிந்தேன்! மறுகி அழுதேன்!
உயிர்செற் றிடப்படுவார் ஒத்து.

45

முகில்மிசை நான் மூவுலகு முற்றும்போய் எய்தா
அகலிகைதான் நொய்தின் அவன் கைப்—புருதல்,
முடவனது வாயுள் முகில் தோய் கிளைத்தேன்
வடிதலினை நேருறுமால் வாய்ந்து. 46

வெந்தியில் வீழ்ந்து வெதும்பினவர் மீட்டும்அந்தச்
செந்தியில் வீழ்ந்த செயலென்ன,—அந்தோ!
ஒருமுறைமுன் செத்தார் பின்ஓர்முறை செத்தென்ன,
இருமுறையும் தோற்றேன் இனைந்து. 47

அகலிகையின் வடிவ வருணனை
சூழ்உறீஇத் தற்புதைத்த சூல்முகிலைப் பிற்புறத்தே
தாழ்குமுலாச் செய்து ஒதுக்கி தாக்குஅணங்கும்—வீழ்கவின்
[ஆர்
பெண்ணுரு ஏய் மின்னே, என் பெட்பார் கருத்தினொடு
கண்அகலா அவ் அகலிகை. 48

ஒளி, நீழல் உள்ளதன்று என்று ஒதுவீர்காள்! நீழல்
தெளிநீல வானமே தேர்வீர்;—ஒளிதான் அவ்
ஆயிழையாள் ஆயது அறிந்து அந்நீழல் குழலாய்
மேயினதால்; ஈதும் அறிமின். 49

தாமரையைச் சைவலமும், சைவலத்தைத் தாமரையும்,
தாமதியைச் சூழ்இரவும். சூழ்இரவைத்—தாமதியும்,
துன்றிநின்றுஏர் மிக்குறுத்தும்; தோகை முகம் கூந்தல்
ஒன்றையொன்று ஏர் மிக்குறுத்தும் ஊங்கு 50

பெடையோடு வண்டு பிறங்குமலர், ஒண்கண்
னொடு மேவு மின்வதனம்; ஒண்பூ—வடிதேன், சொல்;
பூவின் மலர்ச்சி, பொலிவு, மணம், மென்மை, தண்மை
டாவும் முகத்தும் உளவே. 51

மதிமானும் மாதின் வதனம்; மதியுள்
வதிமாண நேரும் மழைக்கண்; மதியுள்
தெள்ளமுது ஒப்பாகும் திருவாய் மொழி; மதியின்
உள்ஒளிர் முத்தாம் டல் ஒழுங்கு. 52

பவளக் கொடிபடர்ந்த பால்வேலை நாப்பண்
அவிருற்றிடு விடம் நேராகும், — அவள்செவ்
வரி சிதறி ஓன் அழகுவாய் வெள் விழியுள்
கருவிழியின் காட்சிக் கவிள்

53

காதல்அலலை தத்திடும்அக் கண்கடல், நோய்நோக்கும் அந்த
நோய்தவிர்தல் செய் மருந்துநோக்கும் என—ஒதலுறும்
நீலநிற வெவ்விடமும் நேர்அரிய வெள் அமுதும்
சால இனிது ஈதலுறும் தான்.

54

வீரூபம் இலள் என்ற பொருள் மேவு பெயர் மின்னாள்
யரீஇயது உரு ஒன்றும் ஒரு மாசும் — இராதபெண் வேறு
இல்லென்று உணர்த்திடுதற்கு என்னில், அவள் அழகு
சொல்லும் தரம் உடையதோ.

55

கரும்பு உருவ வில்லைக் கரும்புருவ வில்லாக்.
கருங்கணையே வெப்பூங் கணையாப், — பொருந்த எய்து,
மின்னாள் உலகை வென்றாள்; வேளும்அவன் வில்லும்
[அம்பும்,
மின்னாள் இருக்க, மிகை.

56

இந்திரன் காமம்
சுடர் எனப்பெண் சோதி கடற் றோன்றுதலும், முன்என்
னுடைய சித்தவானத்து உடுவா—மிடைதலுற்ற
மானார் எடரும் மறைந்து ஒழிந்தார்; மாசில் சசி
யானாள் பகற்சசி போல் ஆங்கு.

57

தாருமுறி மென்மேனி, சங்கு களம், சஞ்சமுசம்,
சிரிய நல்ஆவின் பாதேமொழி, ஏர் — கூரும்
மணியின்ஒளி தன்ஒளியா மன்னுதலால், அந்த
ஆணியிழைஎன் செவ்வமெலாம் ஆம்.

58

தருவுள் உயர் கற்ப தருஎன்ன, ஆனுள்
சுரபிடுஎன, மிக்கபெருஞ் சோதிப்—பருமணியுள்
மாசுஇலா சிந்தா மணியேபோல் பெண்மணியுள்
ஏசுஇலாத் தையல் உளாள் எற்கு.

59

பொருள்கள் பலவுள் புகல் காந்தம் ஒன்றே
கரு வல் இரும்பைக் சவரும்;—தெரியிழை பூண்
மெல்லியலார் பல்லாருள் மேலாம் அவளே என்
வல் இயல் ஆர் நெஞ்சு கவர்வாள். 60

திசையைத் தெரிகருவிச் சிற்றூசி, மற்றைத்
திசையைக் குறியாது உதீசித் —திசையைத்தான்
நாடும்; பிறமாதை நாடாது அவளையே
நாடும் எனது மனம் நன்கு. 61

அவள்உருவே நோக்க, அவள் சுரலே கேட்க,
அவள்அருகே எப்போதும் ஆர. —அவள்நிழலே
போலப் பரிவொடு அவள் போம்எங்கும் போக,யான்
சாலப் பிரியம் உளேன் தான். 62

கன்னி எழில்காணக் கண்களே ஆயினேன்;
கன்னி உரைகேட்கக் காதுஆனேன்; —கன்னிஎனை
நீங்கநினைந்தே யான் நினைவானேன்; யான் உயிரைத்
தாங்கல் பினும் கண்டுஉவக்கத் தான். 63

அவ் ஆயிழை எழில்கண்டு ஆனேன் இமையான்; 'வேந்து
எவ்வாறு அவாறுகுடி' என்பர்அன்றே? --அவ்வாறே
ஆனார் சுரர் இமையார். அஃதறியார் தாம், 'இயல்பால்
வானோர் இமையார்' என் மார். 64

கண்ட கணமே கதுவிய வெங் காமத் தீ,
மண்டி மிகவும் வளர்ந்து எரிந்து —கொண்டு உயர்வது
அன்றி, அணு வானும் அடங்கித் தணியாது ஏற்
கொன்றிடுதல் போல் வருத்தும் கூர்ந்து. 65

வேகின்றேன்! வேகின்றேன்! வெவ்வியதோர் தீப்பற்றி
வேகின்றேன்! அந்தோ! விளிந்தேனே!—வேக
நரகத்தீ தானும் நலியுமோ இந்த
விரகத்தீ போல வெகுண்டு!

66

அக் காமத்தின் நெறி பிதழ்வு
அடைவுற்று ஏய் வெங் காமஅங்கி பெருகி,
வடவைத்தீ நேர்ந்து என் மனத்தின் —இடைஉற்ற
நீதிநெறிப் பேர்ஆழி நீர்ஓர் தனியும்இன்றி
சீதம்அறச் செய்தது அந்தோ! தீத்து.

67

நல்லார்அலார் உளப்போல் நல்லார் உளத்தினிலும்
பொல்லா நினைவு புகல் இயல்பே; —நல்லார்தாம்
புக்கவுடன் அந்நினைவைப் போக்கிடுவர்; பொல்லாதார்
மிக்கு உறைய விட்டிடுவர் வேட்டு.

68

அகமதனிற் பற்றுமயல் அங்கி, பற்றும் போதே
உகஅவியச் செய்தல் எளிது ஒங்கி —மிக வளர்ந்த
பின்னர் அவிக்கஒண்ணாப் பெற்றியது; மற்றுஇதனை
முன்னி அவித்திலெனே! முன்பு.

69

அயலவனது இல்லம் ஆதாகு முன் யான் கொண்ட
மயல்பிழைய தன்றுஎனினும், மற்றுஅம்- மயலை
அவள் அயலான் தன்பொருளாள் ஆனஉடன் நீக்காத்
தவறு அதுவே என்தன் தவறு.

70

அக் காமத்தின் வன்மை
அவ் ஆயிழை பிறன் இல் ஆன பின்னர் என்உளத்துள்
ஒவ்வா மயற்பேய் புக்கு உற்றதனை — செவ்வே
வேளி அகல ஒட்டி விடாமைமீனால் போக்கற்கு
எளியது அலதுஆயது அஃது இன்று.

71

பொறிகள் வழியாகப் புலம் மயமாய்ப் புக்குஉள்
உறைதல் உறும் உள்ளக்தோடு ஒன்றி — அறிவொடு அறி
வாகி, உயிரோடு உயிரே ஆய மயல் போகாது;
போகின், உயிரோடுதான் போம்.

72

உயிரை உடல் நின்று எளிதா ஓவப் புரியும்
வயமுடைய தென் திசைக் கோமாற்கும்— செயல் அரிதே,
மாறாத மையலை என் மாலா உயிரினின்றும்
வேறாக நீக்கும் வினை

73

துன்புதரும் இன்பென்று சொல்லுகோ? அன்றுஎன்னில்
இன்புதரு துன்பு என்று இயம்புகோ?— என்புகல்கேன்?
இன்பம்போல் இன்னலாய், இன்னல்போல் இன்பாதல்
தன்பண்பாம் காதல் தனை.

74

காதல் இயல்பு இது ஆம் காரணத்தால் அன்றே, தாம்
காதல் கொளல் உற்ற கன்னியரை— காதலர்கள்
ஆவி உண்டு வாழும் அந்நள் அறு வெங்கூற்று என்றும்
ஆவி என்றும் சொற்றார் அறிந்து.

75

காதல் செய் தென் காலனே, காமர் அமுது உண்டு
காதல்தவிர் உற்ற தகை நோக்கி,— காதல் செய்யும்
தென் காலன் ஆய் வெம்போர் செய்கின்றான்; கொல்வேன்
முன் காணில் இம் என்னும் முன்.

[என்

76

இந்திரன், அகலிகையை அடைய நிச்சயித்தல்
விண்அமுதலால் சாதல் நோய் வீந்தது அகலிகைப்

[பேர்ப்

பெண்ணமுதாற் பேர் தலன்றிப் பேராத— துண்என்னும் அச்
சாதல் நோய் தன்னினும் யான் தாங்கற்கு அருங்கொடிய
நோதலே செய் காதல் நோய்.

77

ஐது என்இறை மாட்சி! யான் ஆள்குடியுள் ஓர்எளிய
வைதிகள், அம் மாதர்மணிதன்னை — நொய்து வெளவிச்
செம்மாந்து வாழ சிறிய வறியனைப்போல்
விம்மாந்து உாழ்கின்றேன் மிக்கு.

78

ஆற்றல்மிகு காமத்தி அன்றி, யான் கோதமற்குத்
தோற்ற அவமானத்தி சுட்டிடு வெப்பு ஆற்றஅரிதே!
தேந்தாழ் மலர்க்குழலாள் சீத வனமேனி
தோய்ந்தால் தணியும் துணைந்து.

79

ஒப்பு நெறியில் உற ஒண்ணாத ஒண்தொடியை
தப்பு நெறியில் இன்னே சார்வல் அன்றேல், — எப்படியும்
உய்வது அரிதுஎன்றெணி, ஆங்கு உற்றார் செவ பணித்
[தான்
தெய்வ சபைநீத்து இந்திரன்

80

அவன் கொளதமரது ஆச்சிரமமுள்ள வனத்தை சேர்தல்
தானை பரிவாரம் தவிர்த்து, உனியே அம்
மாணை அடை வண்ணம் வழிச்சென்று— ஞானகலை
ஆய்தந்த கோதமனது ஆச்சிரமம் சூழ் வனத்தே
போதந்தான் அந்திப் பொழுது.

81

வன வருணனை

இலை நறும் கட்டூவாய் பின் இன்கனி ஆமாறே
இலை இரும்பை செம்பு என்ன நிலவப்
புரிந்து பினும் பைங்கனியாம் பொன்னாய் இக்கானம்
புரிந்து இரத வாதியரைப் போன்ம்.

82

மழைபெய்து தற்புரக்கும் வான் முகில் ஊர் வேந்தன்
உழை எய்தல் உற்றான் என்று ஓகை — தழைய அவற்
போற்றி தலைவணங்கல் போலும், வனம் அவன் முன்
காற்றில் தலை வணங்குகை.

83

பனிநீர் அருக்கியமும் பாத்தியமும் தீந் தேன்
எனும் ஆசமனியமும் ஈந்ஊ, — நனி வீழ் மென்
பூ இருக்கை தந்து அதிதி பூசை புரிந்து அவனை
மாவிருப்பின் ஏறகும் வனம்

84

மர வருணனை

நிழலை அபிடேக நீரா, அவன்மேல்
விழு பூ அருச்சிக்கும் வீயா-பழமே
நிவேதனமா, பூசிக்கும் நீள் தருக்கள் என்னே!
வீவேகம் உள கொல்லோ மிகுந்து! 85

அண்ணாவா நோக்கி அதிசயம்உற்று அங்காப்பார்
உண்ணாவாய் இன்தேன் ஒழுக்கி, உயர்—விண் ஆர்
கிளைக்கண் குயிற்பாட்டும் கேகயத்தின் கூத்தும்
திளைக்கத் தருக்கள் செய்யும். 86

சிலகொம்பு தீங்கனியைச் செவ்வாயில் சேர்ப்ப,
சிலகொம்பு செங்கைஉறச் செய்ய,—சிலகொம்பு
கால்இடற வீழ்ப்ப, கனிகள் எளிதுறுத்து எக்
காலும் உணர்வு ஊட்டு மரங்கள். 87

கொடி கொம்புகளின் வருணனை

தண் பனி நல் நீராடி, சந்த முறிப் பட்டுஉடுத்து,
வண்புல்நிற ஒண்பூ மணிப்பூண்கள்—கண்குளிர
ஏய்ந்து, குலாய் ஆடுவன மென்கொடியும் கொம்பிணமும்
ஏந்திழையார் நேர்வ இனிது. 88

தளிர்க்கையினால் வா என்று சைகைசெய்து வாயால்
விளித்திடல்போல் மென்மலர்வாய் விண்டு இன்—அளித்
[தொனியால்
கூவி வரவேற்க எதிர்கொள் மாதர் போல்வ, வந்தால்
காவில் அலை கொம்பு கொடி கள். 89

மலர் வருணனை

மலர்களை எனும் மாதர், மணங்கள் எனலான
சிலதிகளைத் தூதாச் செலுத்தி சுவவல் உறும்
வண்டாம் விருந்தை வரவழைத்து, மாமதுரத்
தண்தேன் அமுதுஊட்டும் தான். 90

பாடிவரும் பாவலர்க்கு பைம்பொன்னைத் தான் நல்நீர்
ஒடு உதவும் காவலர்கள் ஒக்குமே,—தேடிவரும்
பாங்குடைய பாட்டளிக்கு பைந்தாதை செந்தேனோடு
ஆங்குஉதவும் இக்கா அலர். 91

தன் மணமே தூபமா, தானே ஒண் தீபமா,
நின்மலமாம் தேனே நிவேதனமா,—தன்மிசை ஏய்
தேசின் அளி பாட்டுஇசைத்தல் தேவாரப் பாட்டாக
பூசை செய்யும் ஈசனுக்குப் பூ. 92

புற இசைகள் கண்இமைகள் போல, அகத்தே
உறும்இதழ்கள் கண்இணையே ஒப்ப,—நறிய மது
உண் மணி வண்டு ஒண் கண்மணி ஒத்துஒளிர் தல் ஒர்ந்து
[உரைத்தார்,
'கண்மலர்' என்றுஆன்றோர் களித்து. 93

ஒண்தொடியின் கண்ணே உள ஐம்புலனும் என்றார்
கண்டிலர்கொல், மென்மை,மணம், கள்ளொடு, கார் —
[வண்டின்
ஒலியும், கழிபேர் உவகைபுரி பொற்பும்,
மலரின் கணும உறலை மற்று 94

விரிந்து, சுருங்கி, மிளிர் பல் வருணம்
பொருந்து சிறைஉடைய பூச்சி,—திருந்து கொம்பின்
வம்புஆர் பூ மேவல், மடக்கு விசிறி, எழிற்
கொம்பார் கை வைகுதல் ஒக்குமே. 95

மாலையிடை மாலை வளர்க்கும் வனப்புமிகு
சோலையிகட நின்று துயர்உழக்கும்—வேலை இடைப்
புந்தி தளர்ந்து புகல்வான், புன் காமத்தால்,
இந்திரன், தன் நெஞ்சோடு இவை. 96

வனக்காட்சி முதலியவற்றால் இந்திரன் காமநோய் மிகுதல்
காமன் புரி போர் கடந்திடுவான்போந்த யான்,
காமன் படைவீட்டின் கண்உற்றேன்;—காமன்
படை,மயில்களாதி பலவடிவு கொண்டுஎன்
புடை உறுவ, போர்புரிவ போன்று. 97

ஏக வெளியினி லும் என்னைமயல் தன்புறச்செய்
தோகை எழிலுருவம் தோன்றும்எனில்,—மோகம் உற
பூங்கொடிகள் கொம்பொடுஅவள் போல்நிறைந்த இவ்
யாங்கண் உயிர் தப்புவேன் யான். [வனத்தே 98

விருத்தப் பருவத்து எவ் வேட்கை அறினும்,
பொருட்பற்று உறும்;பகல் முப் போதுள்—விருத்தப் போது
ஆகிய சேவ் அந்திப்போது அத்த வரைவெய்யோன்
ஏகி அடைவுற்றான் இனிது. 99

நீர்உடைச் செல் சேந்த நிறத் தீயாச் செய்து,மறு
பேர்உறச் செவ்வான் என்று பேர்மாற்றிச், —சூர்உறுத்தே
அத் தீயால் என்னை அழற்றுகின்றாய், அந்தீ!சொல்,
எத் தீதோ நிற்குஇழைத்தேன் யான்? 100

மாலையிடை வெய்யோன் மறைந்தும் ஒளி நீங்காமை,
காலன்அன கண்ணாள் என் கண் அகன்ற—காலும்,எனை
சால வருத்தும் அவள்தன் காதல் நீங்காமை
போலும்; இவை அற்புதம். 101

விடம் ஓர் உருக் கொண்டனைய மெய்க்குயிலே! நீ கூ
விடு தொனியும் அவ் விடம் நேரனும்,—அடுதகைய
அவ் விடத்துக்குஅஞ்சேன், அமுதுஉணலால்; நின் தொனி
இவ் விடத்துக்கு அஞ்சுகிறேன் யான். [யாம் 102

'சங்கரன் கண் மூன்றுள்ளே தண்ணிது ஒன்றே, அன்னது
திங்கள் என்று செப்புலோர், தீக்கணினும்,—வெங்கதிர்க்
கண்ணிலும், இவ் வெண்திங்கட்கண் மிகுந்த வெம்மை
வண்ணமதை ஓரார்கொல் மற்று. [உறும் 103

மாலைப் பொழுதாம் மறவிக்கு, வான் உடலாப்,
பாஷ்பிறை பிறழ் வெண் பல்லாகக்,—கோலச் செவ்
வானம் சிவந்த பேழ் வாயா மருவ,அந்தோ!
யானிங்கு உணவானேன் இன்று. 104

கரிய இருள் வண்ணன் காலன் என ஒதும்
பொருளை அறிந்தேன் யுப்போழ்து,—வெருவுறுத்துக்
கொல்லும் கொடியதெழில் கூற்றினுக்கும் கூர் இருட்தும்
ஒல்லும் தகையை உணர்ந்து. 105

புதிய மலர்தோறும் புசீகு, நறும் தாதும்,
மதுவும், நறமணமும் வாரி,—எதிரும்
வசந்த ஓளமென் காலும் வாட்டும் எனை; வெல்லம்
கசந்திடுதல் வாய்க்குற்றம் காண். 106

தீரஅருநோய் யாவும் சஞ் சீவியினால் தீர்தலுறும்;
யாரும்உறாஉம் பாவநோய் யாவும்,உயர்—மேரு விலோன்
தாள்அடைய நீங்கும்; எனைச் சட்டு பல நோவும்,அவள்
தோள் அடைய நீங்கும் தொலைந்து. 107

என்றுநினைந்து அந்தியுடன் இந்து,கருங் சங்குல்,பசுந்
தென்றல், குயில், ஐங்கணைவேள் செய் துன்பால்—கன்றி,
கமையொடு அகன் கொண்ட கருத்தை முடிக்கும்
அமையம் எதிர்பார்த்திருந்தான் ஆங்கு. 108

அவ்வமயம், ஆந்தையொலி அல்லாமல் வேறு ஒளி இல்
வெவ்வமயம்; மிக்கஇருள் மேவு அமயம்;—வவ்வுபொருட்
சோரர், பிறன்கடைசெல் சோரர், கொலை மாக்களன்றி
ஆரும் உறங்கும் அமயம். 109

அகலிகை காண்டம்

இந்திரன், கௌதமர் வெளியேபோக உபாயஞ்செய்தல்
பாதிநிசிப்போதினில் விண் பார்த்திபன், ஓர் கோழியென
கோதமன் இற்பக்கம் போய்க் கூவினன்; அப்—போது முனி
காலைக் கடன்கழிக்கும் காலம்என எண்ணி தன்
சாலைக்கண் நின்று அகன்றான் தான். 110

அஞ்ஞான அல் அகல, அம் மா தவன் அகம்தான்,
மெஞ்ஞான தீபத்தை மேவியென.—இஞ்ஞாலம்
யாவும் விழுங்கும் இருளைவிழுங்கு ஓர் விளக்கு
மேவி விளங்கியது அவ் வீடு. 111

கோதமனே போலஉருக் கொண்டு, மகவான் அம்
மாதவன் வாழ் தூய மனை அகத்துப் - போத, அவண்
நின்ற தையல் இல்லதனை நீங்கு முனி மீண்டுவந்தான்
என்று வரவேற்றாள் எதிர்ந்து. 112

இந்திரன் அகலிகையைப் பற்றல்
தன்னை மகிழ்நன் என்று தாழ்ந்து எதிர்ந்தாள் தன் கரத்தை
மன்னன் பிடிக்க, அவன் வஞ்சம் உணர்ந்து - அன்னவள், சீ!
வீட்டிடு எனப் பின்லிடைய, மிக்கு இறுகப்பற்ற, வலைப்
பட்ட மயில் ஒத்தாள் பதைத்து. 113

மன்னன் வலக்கை, மடந்தை இடக்கை பற்ற,
வெந்நை இடக்கை விடாதுபற்ற,—பள்ளகத்தால்
பாய் வன் புலி கௌவிப் பற்றிய மான் போன்று, பயம்
மேய், வெய் துயர் அடைந்தாள் மின். 114

அலக்கண் ஈர் வாளா அவள் நெஞ்சைப் போழ,
கலக்க(ண்)ணீர் வாளா கவிழ்த்தாள், - மலக்கமுறீஇ
விம்மினள், வெய்துயிர்த்தாள், வேர்த்தாள், வீதிர்விதிர்
[தாள்,
அம்மி(ன்)னாள் செய்வது அறியாள். 115

அகலிகை தன்னுள்ளே வருந்தித் தவித்தல்
 'என்செய்கேன்! என்செய்கேன்! எவ்வாறுஇனியுய்கேன்!
 முன் செய் மாபாவம் எனை முற்றியதோ!-வன்செயலால்
 இக்கணமே சாதல் இயலாதே! எங்ஙனம் இத்
 துக்கம் யான் தாங்குவன் அந்தோ!

116

மேகம்இன்றி மின் இன்றி வெள்ளிடிமேல் வீழ்ந்தாற்போல்
 மா கொடுந் துன்பாம் விபத்து வந்ததே! - ஆ! கெடுவேன்!
 முன் அறிந்து தப்ப முடியவில்லை; சாகவில்லை;
 என்ன தஞ்சம்! உண்டு இங்கு எனக்கு.

117

தப்பிடற்கோ மசர்க்கம் இலை; சாவதற்கும் அப்படியே;
 இப்படிக்கோ என்ஊழ் இருந்தது அந்தோ!-சொப்பனத்தும்
 யாவளுமே எய்துவள் என்று எண்ணாக் கதி எனக்கே
 மேவியதே! ஆ! தெய்வமே!

118

வெய்யபுலி கொல்லாதோ! விண்ஏறு வீழாதோ!
 சையம்உயிர் சாக, மேற் சாயாதோ! - மைஉததி
 பொங்கி அழுத்தாதோ! பூதலம் வாய் அங்காந்து
 நுங்கி ஒழிக்காதோ! நொய்து.

119

துஞ்ச ஒருத்தன் சென்னியில் கல் தூக்கி எறிந்து கொலல்,
 நஞ்ச அருத்தி மாய்த்தல் இவை, நாடுங்கால் - வஞ்சகத்தின்
 இப்பாவி என்னை இப்போது இவ்வாறு செய்ததனுக்கு
 ஒப்பாகும் என்னலாமோ.

120

போகிவிடம், சங்கரன்தன் பூங்கழுத்தில் மேவி, வெம்மை
 போகி அசர் வுற்றது அது; போகியே - ஆகும் இவன்
 நெஞ்சகத்து வஞ்சகமாய், நீங்கியஅவ் வெம்மை முற்றும்
 எஞ்சலற்று மீண்டு அடைந்ததே.

121

நிறை. கேட்டை எய்திடுமா நேரின், உயிர் நீத்து அந்
நிறைகாத்தல் நல்ல நெறியாம்; - நிறை காத்தற்கு
என் உயிரை நீக்கு அறமும் உல்லேன்; இப்போது செய்தற்கு
என் உரியது என்றாள் இனைந்து. 122

அவள், கற்பழிந்துபோமென்று நிச்சயித்து அவ்விரவே சாகத்
துணிதல்
பைஅரவம் வாயுள் அகப்பட்ட தவளையினை,
வெய்ய யமன் கையகத்து மேவு உயிரை, - உய்ய
விடினும் எனைத் தப்பவிடான் வெய்யோன், கெடுத்தே
விடுவன் எனத் தேறினாள் மின். 123

தென்றல் உலவுதலும், திங்கள் நிலவுதலும்,
மன்றல் மலர்கள் பலநதலும், - துன்று எழில்கூர்
வான்பயில்கள் ஆடுதலும், மாங் குயில்கள் பாடுதலும்,
யான் மகிழ்ச் செய்யா இனி. 124

தீண்டார்கள் தொட்டிட்ட செம்மண் கலத்தினை, முன்
ஆண்டார்கள் தீண்டாத வாறு என்னை - வேண்டான் என்
கேள்வன்; அவன் வேண்டாமற் கெட்ட உடலைவிட்டு
மாள்வன்; இது நல்ல வழி. 125

கற்புஅழியா வாறு கழிக்கஒணா என் உயிரைப்,
பின் பழிசேர் முன்ே, பிரித்திடுவேன்; - ஏற்பிரியா
நாதன்தனைப் பிரிந்து நான் வாழேன்! தாழாமே
சாதல் மிக நிச்சயம். 126

அன்னியரும், எங்கோன் அருளுக்கு அருகராய்த்,
துன்னி அருசார. நிறை தோற்று யான் - என் இறையைக்
காணவொணா நீள் செய்பைக் கண் அகன்றும் வாழ்வேனோ;
நாண் அதனால் மாயேனோ நைந்து! 127

முடியாத துன்பம் முடிய முடிவேன்;
விடியாது உங்கல், வினையேற்கு - அடிவானில்
எல்லாரும் காண எழும் எல்லோன், யான் காண எழான்
எல்லாம் இங்கு இல்லாம் எனக்கு! 128

வையமே! வானே! வனமே! அருவியே!
சையமே! யாரே! சலதியே! - பெய் செய்
இனமே! விடை தருவீர், இன்றே இறப்பேன்!
இனிமேல் உமைக் காணேன் யான்!

129

எனையான் மறந்திடினும் யாரை மறவேன்,
அனையான் தனை பிரியுமாறு - வினையால்
வினைந்ததே!, என்று உளைந்தாள், வெய்யிலிடை வாடுங்
களைந்த பூமாலை கடுத்து.

130

என்னின் இனியான் எனக்கு இறைவன் எந் துறப்பன்
என்னின், இனி யான் இருப்பனோ? - என் இன்னிலிச்
சாவத் தடை? தடை இச் சண்டாளன் என்றாள், விஞ்சு
ஆவத்து அடைந்த அணங்கு.

131

அவள், அவன் செய்கை அபாயமானதென, அவன் தன்னை
வெளிப்படுத்தி, அவ்வபாயத்தினும் தன்காமம்
கொடியதெனல்.

'சடை தாடி சீரை தரித்து எங்கோன் போலும்
வடிவோடு வஞ்சிப்பான் வந்தாய்! - மடிவாய் நீ,
ஊன்புலியின் தோல் போர்த்து மாளப் புடையுண்ட
புன் பகடு தன்னையே போன்று.

132

இறை பொற்கிரீடம் சூடு இச்சையொடு தொட்டு' அவ்
இறை சக்கரத்தால் இறந்த - அறிவு அற்ற
ஏழை எனத், தகா எண்ணமொடு எந் பற்றினாய்;
ஏழை உனைப்போல் இலை.

133

எம் கோன் நிற் காணின், என்னாம்! என்று அறியாய்;
இந்திரனும்
வெம் கோபத் தீயின் இன்று மீளானே! - பொங்கு ஓத
ஞாலம் எலாம் தீந்திடுமே! நன்கு உணராது ஈது செய்தாய்;
சாலவும் நீ பேதை; என்றாள் தான்.

134

உன் காமத் தீயின் நின்றும் உய்யின் அன்றோ, என்னை
உன் கோன்
தன் கோபத் தீ சுடும்; நீ சாற்று அமரர் - நன் கோவே
இட்போழ்து ஈங்கு உன்னோடு இருக்கின்றான், செந்திருவும்
ஒப்பாகாய், என்றான் உவந்து. 135

அவன், அவன் செய்கை தகாதெவல்.
சுரபதிகொல்! நீ இனைய துட்டச் செயல் வேறு
ஒரு புருடன் செய்யில், உவனை - வெருவ
ஒறுத்தல் செய்யும் ஆணை உளையால், இதனை
வெறுத்திடு எனை விட்டு விடு. 136

வீருதகள் வெம் மாசு படும்; வீரம் பழுதாம்;
பொரு வயிர வாள் மழுங்கிப் போகும்; - செருவில் உயர்
சூரன் அலன், சோரன், எனத் துன்னார்கள் தூற்றுயரால்:
வீர, எனை விட்டு விடு. 137

அற்பர் பழி அவ்விடத்தே அப்பொழுதே மாயும்; நிற்போல்
முற்படுநர் தம் பழிபோய் மூவுலகும் - நிற்கும் நிற்கு எம்
மட்டு உயர்வு வாய்ந்துளது அம்மட்டு இழிவு மன்னியிடும்
விட்டிடு எனை விட்டே விடு. 138

என் அன்பன் இன்னவனே! எந்தை இன்னன் கொல்!
இவனா
என் நண்பன்! எங்கேள் இவன்கொல்! எம் - மன் இவனோ
என்னச் சசி முதலோர் எண்ணி வெள்கி நோவாமே
மின்னற் குலிசி, விடு. 139

இழி சுரவில் அச்சத்திடைக் கொள்பொய் இன்பம்
சுழியும்; இடர் செய்யும்; சுழியாப் - பழி வினைக்கும்;
ஆவிக்கு அழிவுசெயும் ஆழ்தி நிரயத்துள்
வீழ்வித் திடுமால்; விடு. 140

பாப பயம், நிந்தைப் பயம், தரும் தேவதையின்
கோப பயம், எம்கோன் கொடுத்திடு வெம் - சாப பயம்,
நெஞ்சு சுடு பயம், தீ நீடும் நிரய பயம்
விஞ்சி னஞ்சி உடனே விடு. 141

அவள் ஒருபோது இன்பத்திற்காக நிலையான கேடு
புரியாதபடி வேண்டல்

"தருவினைச் சார்வுற்றுத் தழைக்கும் கொடியை
ஒரு கனிககே கொய்து ஒழித்தல் ஒக்கும், - கரவொடு

உற்றே

செய்திடுவான் நீ புகுந்த தீய செயல்; ஆதலினால்
வெய்து என நீ என்னை விடு.

142

நடுயாமம் கோழி ஒரு நாள்போல் பல் நாள் கூ
விடுமேனும், இன்றேபோல் எங்கோன் - தடுமாறிப்
போய்விடாள்; கற்பிழங்கால் பொன்றாது உயிருடனே
மேவிடேன்; என்னை விடு.

143

என் நிலையில் நீ உளையா எண்ண வல்லை அல்லையேல்,
உன்நிலையில் வேறொருவன் உற்றிடலும் - என்நிலையை
நின்மனையாள் ஏய்தல்கண்டு உன் நெஞ்சு படும் பாடு

[உன்னி

மின் மலி வேல் வேந்தே விடு.

144

தெவ்வு பொருள் வெளவல் தீது அதனில் தீயது உயிர்
வெளவல்; அதில் தீது மாசரார் - செவ்யயிரில்
மிக்க நிறை வெளவல்; இந்த வெய்யவினை செய்ய உனல்
தக்கது அல விடடிடு என்றாள் தான்.

145

அவன், தன் கையுள் அவள் உற்றதற்குக்
காரணம் அவள் அழகே எனல்

மதனின் உறு துன்பம் வகுத்தற்கு அரிதால்
அதன் அளவு என் காதல் அளவாம்; - கதுவி
ஒழிவு இல் மயல் அளவோ, ஒண்ணுதால், உன்தன்
அழகு எவ்வளவு ஆவ்வளவு.

146

நின் அழகே, உண்ணாமல், நித்திரையே கொள்ளாமல்
இன் உயிரை ஓர் பொருளா எண்ணாமல், - என்னை

[உன்பால்

அன்னமே, சேர்த்துளதால்; அவ்வழகை நோவாமல்
என்னை நீ நோவது எவன்?

147

களவாளி யானே? கருதுங்கால், நீயே!

அளவே இவ் செயலுக்கு உள்ளாக்கி. - எளியேனுக்கு
உள்ள உளமம் யுற்றவுமே உள்ள உள்ள நோமாறு
கொள்ளை கொள்ளல் செய்திலையோ? கூறு.

148

விட்டிடு எனப் பல்கால் விளம்பினாய்; உள்ளம்முற்றும்
தெட்டி வ(வ்)விக் கொண்ட உனைத் தேடிஉற்றுக்—

[கட்டினன் யான்:

குற்றங் கொலோ, களவு கொண்டார்க் கொடுத்தார்தாம்
பற்றுஞ் செயல் நீ பகர். 149

நாவே வல் வில்லா, 'நயவேன்' எனும் மொழியே
ஏவா, என் ஆவி இலக்காகப், — பாவாய் நீ
சொல்லுதலே எய்தலாத், துன்புறுத்தல் புன்செயலாக்,
கொல்லுதலோ, உன்தன் குறிப்பு? 150

அவன், அவன் கோபகாலத்தழக வியத்தல்

நா காவா நின்று, நவில்வ எலாம் நவின்று,
சோகாவா நிற்றல் வெளித் தோற்றுவித்தாய்; —
[தோகாய், உன்
உள்ளச் சினத்தை ஒளியாது யான்அறிந்து
கொள்ளச் சிவந்தது உன் மெய் கூர்ந்து. 151

உள்ளே வெம் கோபம் உற, இயல்பாச் சேந்த நினது
ஒன்ஆகம் சாலச் சேப்புற்றது தான், — கிள்ளாய்,
கரிய விழி சிவந்த காட்சியொடு ஒப்பிட்டால்,
பெரிய அதிசயமோ? பேசு. 152

சினத்தீ நின் செய்ய திருமேனி தானே
எனத், தூமம் கார் குழல என்னைச், — சினத்தீ மிக்கு
ஆர்த்து முழங்கி அவிர்தல் புரைய, நீ
வார்த்தை வழங்கி அவிர்வாய். 153

வெம்கோபம் மேவி, வியனூலகம் யாவும் அடும்
சங்கார மூர்த்தியே தையலா — இங்கே வந்து
உற்றாலெனக் கோபம் உற்று ஒளிரா நின்றாய், வன்
காதல்ன் எனும் மனத் தோகாய். 154

பயந்து சவி குன்றி பகல்மதியம் போல
வயங்கல் குறைவுற்ற வதனம், — பயம் தவிர்பு,
தேறிச், சினந்து, சிவந்து உதிக்கும் திங்களென
வீறித் திகழும் மிகுந்து. 155

சீறும் நிவது முகம், தேனார் பிறர் முறுவல்
வீறும் முகத்தின் மிக இனிது; — சீறி உரை
வன்சொல், பிற மாதர் மகிழ்கூர்ந்து இயம்புகின்ற
இன்சொலினும் சால இனிது. 156

காயும் முகத்தாற், கடுமொழியால், இத்தனை இன்பு
ஏயும் எனின், மகிழ்நீ எய்தங்கால், — வாய்உறும்வெண்
முத்துஅனைய மூரல் முகிழ் முகத்தால், இன்சொல்லால்,
எத்தனை இன்பு எய்தும் எனக்கு! 157

கடிய சினம் கூர் உனது காலால் உதைக்கப்
படிந் அடையும் இன்பம் பயவா(து) — அடியனுக்கு,
மெய்யே பிறமாதர் வேட்டுக் களிபொங்கிக்
கையால் அணைத்திடுதல் காண். 158

அமிர்தம் அடைந்திட யான் ஆழி கடை அந்நாள்
நிமிர் வெவ்விடர் எழுதல் நேரும், — தமிழனேன்
உன்காதல் எய்த முயல்வுற்றிடும் இந் நாள் உனது
வன்கோபம் மெலெழுதல் மற்று. 159

பொங்கி எழுந்த விடம் போய் ஒழிய, யான் வேட்ட
துங்க அமிழ்து பின்பு தோன்றியாங்கு) — இங்கு உனது
வன்கோபம் மாற, யான் வஞ்சித்திடும் உன்தன்
இன்காதல் எய்தும் இனி. 160

அவந்தன் காமத்தின் இயல்பு கூறல்

*பூஅலரும் சுற்பகப் பைம் பொங்குர்க் குளிர் நிழற் கிழ்
மேவும் அரிஆதனம் மேல் வீற்றிருந்து — தேவருக்கு
மன்னன்என வைசலினும், மாதே, உனதுஅடியை
என்னஉறல் சால இனிது. 161

துன்னு குழற் கற்பகப் பூஞ்சாலை நிழல்அடியில்
மன்னுமுகச் சீத மதிக்குடைக்கீழ், — நின்னொளிர் பொற்
பாத மகுடம் பரித்தல்போல், வான்பதவி
யாதும் இலை காண் எனக்கு. 162

என்அரிய செல்வங்கட்கு ஏற்றமாம் செல்வம்நீ;
மின்னும் என கண்கட்கு மிக்க கண் நீ; — உன்னியிடும்
என்உணர்வு தன்னின் உயர்வெய்து உணர்வு நீ; தமிழேன்
இன்உயிரின் மேல்உயிர் நீயே. 163

கண்ணினாற் காண்பவெலாம், காதினாற் கேட்பவெலாம்,
எண்ணினாற் சிந்தித்தடுவெலாம், — மண்ணொடு விண்
அல்லால் வேறுள்ள அகலிடத்தும் ஆர் பொருள்கள்
எல்லாம், நீ ஆனாய் எனக்கு. 164

அல்லும் பசலும், அகத்திருக்கும் போதும் வெளிச்
செல்லும் பொழுதும், உன்உன் சிந்தனையே — ஒல்லும்,
உயிர் வாழ்வுறுவது எலாம் உன்காதல் கொண்டே;
அயிரேல்; இஃது உண்மையால். 165

நீர்இடையே வாழ் மீன், அந் நீர்அதனை நீங்கிடுமேல்,
ஆருயிர்போய் வீதல்உறும்; ஆவ்வாறே, — சீரிய நின்
காதலிடை வாழ்வேன், அக் காதலினை நீங்குவனேல்,
வீதலினை மேவிடுவேன்; மெய். 166

என்தன் இருதயத்தின் ஈற்றுத் துடிப்பு அறினும்,
என்தன் கடைமூச்சு இயக்கு அறினும், — என்தன் உயிர்
காதி, அதை அந்தகனார் கைகொளினும், நீங்காதுஉன்
காதலினை என்தன் கருத்து. 167

அவன், அவள் இணங்கும்படி பலவாறு வேண்டல்

*காம்பே நேர் தோளி, உனைக் காண்டலுமே காதலித்தேன்;
வேம்பு ஆனார் மற்றுஎல்லா மின்னாரும்; — சாம்பா நின்
காதற் கடலின் கரைகாணாது ஆழ்கின்றேன்;
பாதப் புணை தா பரிந்து. 168

ஆண்ட இறைநீ, அடிமை யான் ஆக, மிகத்
தேண்டு குரு நீ, யான் சீடனா, — வேண்டு வரம்
நல்கு தெய்வம் நீயாக, நான் தொண்டனா, இன்பம்
மல்க, எனை நீ ஆளுவாய். 169

அசம் நெகிழ்ந்து, தண்ணென் அருள் சுரந்து, கஞ்ச
முசும்மலர்ந்து, வெண் புன்முறுவல் — மிக அரும்பி
காதலுடன் என்னைக் கடைக்கணித்து ஆட்கொண்டேன்
[என்று
ஒதிடுதி ஓர் சொல், உவந்து. 170

தையால், உனக்கு அன்பு சாலச்செய் குற்றம்அன்றி,
மெய்யே தமிழனேன் வேறு பிழை — செய்யேன்;
உனக்காக என் ஆர் உயிரும் உவந்து ஈவேன்
எனை காதல் செய்வாய் இனி. 171

மானே, எனை எய்யும் மாரன் உனை எய்யான்;
ஏனோ எனில் மயலை யார்க்கும் செய் — தானே, நின்
மெய்யின்எழில் கண்டு மயல் வேலையின்உள் வீழ்ந்து
[இறவாது
உய்யம் என அஞ்சுதலால் ஓர். 172

காதற்கு எதிரீ காதல் கைம்மாறா நீ எனக்கு இங்கு
இயையாய் எனில், எளியேன் — மீதுஅற்ப
ஏழைகளுக்கு எய்து இரக்கம் எய்தி, வேள் கொல்லாமே
வாழ, உயிர்ப்பிச்சை வழங்கு. 173

உருக் கவினை சால உனக்கு அளித்த வேதா,
இரக்கமும் மிக்கு ஈந்தேயிருப்பான்; — இரக்கம்
ஒரு சிறிது கொண்டு என் உயிரைப் புரப்பாய்,
கரிசு தவிர் நற்குண நங்காய். 174

169. தேண்டு: தேடு,

174. கரிசுதவிர்; குற்றம் நீங்கிய

மதிபோல் மனம் கவரும் மாதே உனக்கும்
மதிபோல் உளதோர் மறு; மற்று - அதுதான்
நிறை; அதனை எப்பொருட்டு நீக்கில், மறுஇல்
நிறை மதியை நேருவாய் நீ 175

பொன்னே, அமரர் புசியாத புத்தமுதே,
இன்னே அருள் செய்து இசைவாயேல்.—என் நேயம்
நித்தமா மேவ நிலையுறத்தும் முத்திரையா,
முத்துவேன் உன்றன் முகத்து. 176

இரு வரமே வேண்டும்; ஒன்றே ஈந்திடினும் நன்று அவ்
வரம் எவை? கூறு என்னில், வகுக்கேன்—ஒருவரம் யான்
நின் முகத்தே முத்தமிட நேருதல்; மற்றொன்று நீ
என்முகத்தே முத்தமிடல் 177

கன்னி, உனை யான் முனமே கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து
[உற்று
எந்நலமும் துய்த்தேன்; இது மெய்யே.—துன்னும்
கனவில்உன் இன்பு உற்றேன்; கனவு நிகழும்
தனையும் உண்மை அன்றோ? நீ சாற்று 178

அவன், தன் கருத்தை நிறைவேற்றாமல்
அவளை விடெனெனல்
சொர்ந்து துயிற் காலத்தே, தோன்றிய நற் சொப்பனத்தில்
சார்ந்த நினை தப்பவிடாத், தன்மையேன்;—தேர்ந்த
விழிப்புஆர் நனவில் விடுவன் எனும் எண்ணம்
ஒழிப்பாய்; இசைவாய் உலந்து 179

எல்லா மா ஞாலத்து இனியபொருள் யாவும் ஒரு
நல்லாளாய், என்கவத்தின் நற்பயனாய்—வல்லே
உறப்பெற்ற செல்வம் ஒழியேன், ஒழியேன்,
மறப்புற்றும் கைவிடேன் மற்று 180

நாள்நாளும் செல்வம் அதை நாடி. நனி வருந்தி,
வாழ்நான் மிகக்கழிந்த மா மிட்யோன்.—பேணாது,
கையகத்தே வந்த கருந் தனத்தைக் கைவிடுதல்,
வையகத்தே உண்டோ? வழக்கு 181

ஒருபொருளை அல்லால், உயிரையும் உள்ளிட்ட
பொருளையெலாம் தோற்றிடினும், புந்தி — தெருமரேன்;
சொன்ன ஒரு பொருளைத் தோற்றேனேல், ஆற்றேன் யான்
அன்ன பொருள்நீ அறி. 182

எவ்வாறோ யான் அறியாது என் ஆருயிர் வெளிப்போய்,
வெவ் வான் நேர் கண் அணங்கா வேடம்பூண்(டு) இவ்வேளை
சுண்டுஎன் எதிர்கோன்ற. யான் சிக்கெனப்பிடித்தேன்:
மீண்டும் பிரியவிடேன் மெய். 183

சாஉறுவோன் கையகத்துஏய் சாவா மருந்தினை, நீ
ஒவிடுவாய் என்னின், உண்ணாது ஒவுவனோ?-தூ வெளிய
இன் நகையாய், யான் கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறாதேல்
உன்னை விடேன் என்பதனை ஓர். 184

ஆள்வழக்கே இல்லா அடவி நடுவே, இவ்
வேள்வி மிக்குஏய் ஆச்சிரமம் மேயது இங்குஉன்—கேள்வன்
இலன்;
யான் வலிந்து உன் இன்பு துய்த்தால் யாரே தடுத்திடுவார்?
தேன் மலிந்த சொல் அணங்கே செப்பு 185

என் உயிரை விட்டிடினும், என் உயிரின் மிக்கு இனிய
நின்னை விடல் ஒண்ணாதால்; நேருதவே, — இன்னினி நீ
செய்யத் தடுத்தது எனத் தேர்ந்து தமிழனேன்
உய்ய தயைசெய்' என்றான் ஓர்ந்து. 186

அவள் ஒழுக்கத்தின் உயர்வு கூறி, அவன் தீயகருத்தை
தவிர்க்கச் சொல்லல்
'ஒழுக்கம் அழித்து உயிரை ஒம்ப முயல்வோய்,
ஒழுக்கம், உயிரினும் மிக்கு ஒம்பும் — விழுப்பொருள் என்று
ஆன்றோர்கள் கூறும் அறஉரையின் மாண்பொருள் நீ
தான்தேர்தல் செய்கிலையோ? சாற்று. 187

பொன்றும் உடலிற், பொருளின், உயிரின், அறம்
நன்றென்று அறிஞர் நிலைநட்டினரால்; — என்றும்
அறங்கொன்று உயிரை அளித்தல், அறிவின்
நிறம்குன்று இழிஞர் செயல். 188

அறத்தை அழித்தால், அதனோடு உயிரும்
இறத்தல் துணிவே; இனிய — அறத்தைப்
புரந்தார், உயிரும் புரந்தார்; இது நூல்
செரிந்தார் தெளிந்த தெளிவு.

189

அறத்தாற்று ஒழுகி அடை துன்பும், இன்பம்;
புறத்தாற்று அடை இன்பும், புன்கண்; — அறத்தாற்றின்
மேவு மக்கள் தோல்வியுமே. வென்றி; இழவும், பேறு;
சாவும், நித்த வாழ்வு; சரதம்.

190

அறியாதுநர் கால், நெஞ்சு அடங்காது, காம
வெறியேறி மேவிடனும், மீள, — அறிவால்
அதனை வசமாக்கி, நல் ஆற்றுப் படுத்தல்,
முதிரும் அறிவாளர் முறை.

191

அகமும், வெய்ய தீயும் மிஞ்சாது ஆள்வோர் தமக்கு
மிசவும் நல்ல சேவகர்கள்; விஞ்சும் — வகை தம்மை
விட்டுவிடு மாக்களுக்கு, வெய்ய பெருங் கேடு புரி
துட்ட எசமானர்கள் அந்தோ!

192

அறன் அல்வழி ஏகாது அகத்தை அடக்கும்
நீறல்முனிவர் தாங்கு சிவிகை — உறும் உரவோய்,
தீய நெறிச்செல்உன் சித்தத்தை மீட்டு அதனைத்
தாய நெறிசெலுத்தாய் சூழ்ந்து.

193

அவள், பகைவரிடத்தன்றி, பெண்பாலரிடத்தில்
வலி செலுத்தல் தகாதெனல்

'மிறை செய் விருத்திரனோ, வெய்ய வலனோ,
சிறைகொள் மலையேயான்? தெவ்வர் — திறம்அதனில்
வன்பால் செலுத்தற்காம் மா வலியை பெண்பாலாம்
என்பால் செலுத்த எண்ணல் என்?'

194

பெண் எனின், வெம் பேயும் பெரிது இரங்கும்;
 [வேண்டுமெனவேயல்,
 கண் எனினும் நல்குவேன்; கைக்கொள்வாய்; - திண்ணம்
 [இது என்
 இன்உயிரே வேண்டுகினும் ஈவேன்; மறுக்கலேன்;
 என் நிறையை நீக்கேல்; இரங்கு. 195

மாதேவன் மேல்ஆணை, மற்றைய பல் தெய்வதங்கள்
 மீதுஆணை, நிச்செங்கோல் மேல் ஆணை, - கோதாரும்
 ஓட்டாரை வென்று திகழ் உன் வீரம் மீதுஆணை
 இட்டேன்; என் கற்பை அழியேல். 196

அவள் கற்பின். மேம்பாடு கூறி, அதை
 அழியாதிருக்க வருந்தி இரத்தல்

'பொன்னால் மணியால்ஆம் பூண்களுக்கு மேலாம் பூண்
 மின்னார் புடைவைக்கு மேல்புடைவை—இன்ஆவிக்கு
 ஏற்றமாம் ஆவி, நிறை; ஏழையருக்கு அந்நிறையைத்
 தோற்றல் போல் உண்டோ துயர்? 197

எஃது உண்டேல் யாவும் எனக்கு எஞ்ஞான்றும் உள்ளவாம்
 எஃது இன்றேல், யாவும் இருந்திலவாம்? - அஃது என்
 நிறை; அதனை நீக்கலினும் நீ எனக்குச் செய்வெம்
 மிறை உளது 'கொல்லோ? விளம்பு. 198

என் நிறையை யான் இழந்தால், எல்லாம் இழந்தேனே!
 என் நிறையை நீ நீக்கில், என்பெறுவாய்?—மன்ன,
 நிலையாச் சுகமும் நிலையாம் நரகும்,
 தொலையாப் பழியும்அலால் சொல்! 199

'என்உயிரின் மிக்குஇனியாய்' என்றுஎன்னைச் சொற்றாய்;
 [என்
 இன்னுயிரின் மிக்கினிய என்நிறையை—கொன்னே
 அழிப்பன்னெ ஓதுதற்கு எவ்வாறு எழுந்தது உன் நா?
 ஒழித்திடுதி அந்த நினைவும். 200

கூறு கூறாக குறைத்து என் உயிர் உடல்கள்
வேறு வேறாக்க விழைந்திடினும்,—மாறு கொளீஇ,
நின்னை விலக்கும் நினைவும் உறேன், வேந்தே, நீ
என்னை நிறை அழியா பேல் 201

அஞ்சலிப்பேன், நன்றி அறிமொழிகள் கூறுவேன்,
எஞ்சல்அற்றே ஊழிவாழ்வு என்று இசைப்பேன்,—மிஞ்சி
நிறை அழியாது என் உயிரை நீக்கப் புகுந்தால்;
அறிஞதி: ஈது உண்மை' என்றாள் ஆங்கு. 202

அவன், சீல போலி நியாயங்கள்கூறி,
அவளை இணக்க முயலல்
'அயலானது ஆடை. அந்த ஆடையின் நீர்த் தூவல்,
மெயின்நீழல் காற்று இவைகள் மேவா(து)—உயிர்போலும்
நன் நிறையை ஓம்புகளன்ப; நான் உன்னைத் தொட்டிட்ட
பின், நினது கற்பு உளதோ? பேசு 203

கிட்டிஉணை யான் தொடவே கெட்டதால் நின்நிறை; கெட்
ட்ட அது மீளாதுஇனி என்றும்;—பெட்டிந் நல்
தூவிரதம் கெட்டும், சுகத்தை விடுவான் ஏன்?
நீ விரைவில் இன்அருள்செய் நேர்ந்து 204

இன்னே நீ சம்மதித்தால், யார்அறிவார்? உன் கொழுநன்,
உன்மீதே சந்தேகம் ஒன்றும்உறான்;—மின்னே,
தெரியா நவைஎல்லாம், செய்யா நவைபோல்,
உரையார் எவரும்; உணர் 205

நின்இசைவை யான் தூற்ற நேர்கிலேன்; நீ தூற்றாய்
பின் இதனை எங்ஙன் பிறர் அறிவார்?—பொன்னே, நம்
எண்ணமதை விள்ளேபோல், யார் அஃது அறிவார் அவ்
வண்ணம் உறும் நின் சம்மதம் 206

வேந்து கரம் பற்றின், விகிவசமா நேர்ந்தது என
ஏந்தும்இழை மின்னார் இசைதவே,—போந்த
முறையதுஎன முன்னோர்சொல் முதுரையை முன்னி,
இறையளவுந் தாழாது இணங்கு 207

ஆறில் ஒரு கூறு அரசரீக்கு உரியது என
கூறும் முறை, உன் கொழுநன் ஓர்—கூறு
தவத்தே எனக்குத் தரல்போல், நிறையில்
உவப்போடு ஒருகூறு உதவு

208

“இந்தா மணிமுத்தம்” என்று அருளி ஈவாயேல்,
சிந்தா மணியாதி செல்வம்எலாம்—தந்தே யான்
சாவா மருந்தும் தருவன்; உண்டு சா என்றும்
மேவாது அருப்பை, என்றான் வேந்து.

209

அவள், அந்த நியாயங்களின் போலித்தன்மையை
விளக்கி, இணக்க மறுத்தல்

‘ஏதிலான் ஆடை படிந் என்? மெய்யே தீண்டினும் என்?
மாதரார் தங்கள் மனத்திடையே காதல் ஓர்
அற்பம் எனினும் அணுகாரே ஆகி, அவர்
கற்பு நிலை திரியாக் கால்

210

தொட்டதும் நற் கற்பு தொலைந்தது எனல், கோட்டை பிடி
பட்டது அதைச் சூழ்ந்த வெளிப் பக்கமதைக்—கிட்டிய அப்
போதே எனலநேர்; புரட்டு உரையால் நீ கொள் பயன்
யாதோ? இலை ஒன்றுமே

211

செய்த தவறு ஏனோர் தெரியாரெனினும், செய்
கைதவனது உள்ளக் கரிஅறியும்;—செய்குவன
எல்லாம் உணர் இறையும், எய்யாமல் தீங்கு இயற்ற
வல்லான் உளனோ? வழங்கு

212

காந்தைக்கு வேந்தன், அவள் காந்தனே; மேலாசப்
பே ந்திட்ட தெய்வம். புருடனே;—வாய்ந்த
அறமும், அவன்; அன்னாணை அன்றி. அறத்தால்
பெறு பயனும் இல்லை பிறிது

213

தவத்துக்கு இடையூறு சாராது காப்பார்
தவத்திற் பகுதி பெறார்; சாற்றும்—தவத்தின்
பயனில் ஓர் பங்கு உறுவர் பார்க்குபர்கள்; கற்பின்
படனில் ஓர் பங்கே உன் பங்கு

214

காக்குங் கடன்உடையாய் காவாது கற்பசனை
நீக்குங் கொடுமை நினைந்தனையால்!—தேக்கும் நீர்
பாய செழித்துவளர் பைங்கூலழச் சூழ்வேலி
மேயப் புகுந்த விதம் 215

வெய்ய பவ வேலை நின்று மீண்டு வியன்முத்திச்
செய்ய கரைசேர் பொருட்டும், செந்நெறிசெல்—தையலார்
கற்புஒழியார்; கற்புஒழிந்து ஏய் கைலையினும்
[மேலாகும்,
கற்பு ஒழியாது எய்து நரகம். 216

பொன்உலகம் பூவுலகும் புத்தமுதோடு ஈந்திடினும்
வெந்நரகம் சேர்ந்திடினும், விட்டுவிடேன்—என் நிறையை;
தன்னைஇழந்து எவ்வளமும் சார்உலகு முற்றும் உற்றால்,
என்னை பயன்?' என்றாள் எதிர்ந்து. 217

அவன், வலிந்து தன் கருத்தை முடிக்கத் துணிதல்
“நீல மயிலே, நினைது இறகொன்று” நீ ஈ என்று
சால இரந்தாலும் தாராது. —வாலை நன்கு
பற்றி வலிதில் பறித்தாற் கொடுக்கும் அதன்
பெற்றி உடையாய் பெரிது. 218

கருப்புஇரசம் ஆலையினில், சார் அகிலின் தூமம்
நெருப்பதனின் எய்தல் நெறியாம்; — விருப்பின்
மெலியா இரந்தும், நல்கா மின்னார்தம் இன்பை
வலியால் உறவே வழி. 219

வெற்பின்உச்சி நின்றுஉருண்டு வீழ்பெரிய பாறையிடை
நிற்புறக் கை கொண்டு தட்கல் நேருமால், — வற்புமிக்க
என்மனத்தின் எண்ணம் நிறைவேறாதுஇடைதடுக்கும்
உன்முயற்சி' என்றான் உருத்து. 220

அவன் மூர்ச்சையடைந்து கற்பழிக்கப்படுதல்
அறை மொழி கேட்டுஅன்னம் அனையாள், அசணம்
பறையொளி கேட்டென்னப் பதைத்து, — மிறையுற்று
உயிர்த்தாள். மார்பூடு அம்பு உருவு மயில் ஓத்தாள்,
வியர்த்தாள். சோர்வுற்றாள், வெருண்டு, 221

ஏங்கினாள், தன் முயற்சியெல்லாம் வீணாக, உயிர்
நீங்கினாள் என்ன நினைவிழந்தாள்; — ஆங்கு அவ்
அயர்வுற்றாள் தன்மையினை ஆரே அறைவார்!
செயலற்றாள், உற்றாள் மூர்ச்சித்து. 222

செயத்தக்கது ஈது செயத்தகாதது ஈது என் -
று யுத்தத்தம் காதலினும் உண்டோ? — அயுத்தம்
எனஒன்றும் இன்று அவ் இருகருமத்துஎல்லாம்
நனிநன்று என்று உன்னின் மன்னன். 223

செம்மான் தனைபற்றித் தின்னப் புகுந்த புலி,
அம் மான் பதறி உணர்வு அற்று உறியும், — சும்மா
தினாது விடாவாறே, தேவர்கோன் அந்தோ!
தனாது கருத்தை முடித்தான். 224

பிணத்தினிடத்து ஏய் பொருளும் பெட்டுக் கவரும்
குணத்திருடர்க்கு ஆங்கு உவமை கொண்டான் — விணத்
[திறைவன்
எத் தகையோரேனும் இழிவுறுவார், வெம்காமப்
பித்துடைவார்; ஈடேறார் பின்பு. 225

கொளதவர் தம் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்புதல்

இல்லை அகன்றமுனி, ஈர்ங் கங்கை ஆடிடப் போம்
எல்லை, விடியாமெக்கு ஏது என்று - ஒல்லையில் ஆய்ந்து
அற்றம் ஒன்று நேர்ந்தது என, ஆங்கு நீர் ஆடாமே
உற்றனன் மீண்டும் தன் உழை. 226

அவர், இத்திரன் களவைக் கண்டு அவனைச் சமித்தல்

தூய அவி வவ்வி, அகைத் துய்த்து ஒரு இழி திருட்டு
நாய் என, விண் வேந்து ஏக நாடு அமயம், — சீயம் எனக்
கோதமன் இல் வந்து கண்டு கொண்டான்; அவன் செய்
[முழுப்
பாதகமும் ஓர்ந்தான் பதைத்து. 227

காலஅந்தம் மேவு கனல் நேர் சினம் கொண்டு,
காலாந்த ருத்திரன் போல் கண்ணிவந்து,—மேலாம்தன்
இல்வாழ்வின் மாண்பை தீரித்த மகவானை
கொல்வானின் நோக்கினான் கூர்ந்து. 228

உட்கி, அடங்கி, ஒடுங்கி, நடுநடுங்கி,
வெட்கி, மெலிந்து, வெளிறி, ஒளி - மட்கி
உலைந்தான், குலைந்தான், உடைந்தான், இடைந்தான்,
அலைந்தான், மலைந்தான் அவன். 229

மயங்கு நிலைஉற்ற மாவை பிறமா
முயங்க முயலாதாள்; மூர்ச்சித்து - உயங்கும்
இலங்கிழைபால் இன்பக்கை எய்தி, இழிந்த
விலங்கினும்நீ தாழ்ந்தாய் மிகுந்து. 230

செவ் வழியில் தீர்ந்திட்ட தீயோரில் தீயோய், கேள்!
இவ் அழிவைச் செய்த நினக்கு ஏற்றமுறை — செய்வல்; நீ
வெள்க நினைக் காண்போர் மிகநக, நீ வேட்டஉருக்
கொள்க உடல் எங்கும் என்றான் கோன். 231

அவன் தன் சாயம் கொடியதென வருந்தி மறைவிடந்தேடி
உறைதல்
சாவதற்கோ அஞ்சிலேன்; சாவதனின் மிக்க கொடும்
சாவம் உற்றேன்; என் தன் சபைநிற்க—யாவரைத்தான்
காணுவேன்! என்னை யான் காணுதற்கும் சாலவே
நாணுவேன்! என்றான் மன் நைந்து. 232

ஈண்டுஎவரும் எள்ளும் உரு எய்துஉடலை நீத்திடுவான்
மாண்டிடுவென் என்னின், யான் மாள்வுறேன்;—வேண்டிடி
[னும்
சாவா விண்)ணோர்வாழ்க்கை; சாகு ம(ண்)ணோர்
[வாழ்க்கையினும்
ஆவா! அறக்கொடிது என்றான் 233

சுளித்து முனி சொன்ன உருத் துன்னு குறி தோன்ற,
ஒளித்திடுதல் உன்னி ஒதுங்கி, — வெளிப்படுே,
விண்ணவரும் வேறுஎவரும் மேலாஓர் வேறு இடத்தை
அண்ணி. மறைவாக உற்றான் ஆங்கு 234

கௌதமர் அகலிகையை மூர்ச்சை தெளிவித்தல்
நடந்தது அறியாமே, நன்உணர்வு நீங்கிக்
கிடந்த அகலிகையைக் கிட்டி, — ஓடுங்குர் உயிர்
தேர்ச்சி அடைந்து திருப்பும் சிகிச்சை செய்து
மூர்ச்சை தவிர்த்தான் முனி. 235

அவள், கற்பீழ்ந்ததறிந்து திரும்பவும் மூர்ச்சையடைய,
கௌதமர் திரும்பவும் மூர்ச்சை தெளிவித்தல்
விழித்தாள்; உணர்வு மெல்ல மேவினாள்; கற்பை
ஒழித்தே ஒழிந்தான் என்று ஓர்ந்தான், — புழுகான்
எரியும் அழல் எய்தினால் என்னத் துடித்தாள்;
திருமி உணர்வு அற்றாள் அத் தேன். 236

மீண்டும் முனி உணர்வு மேவவிக்க, 'பாவிஉயிர்
மாண்டு விடாமல் மறித்து மறித்(து) — ஈண்டு அதனை
மீட்டல், அந்தோ! அஃதொடுஅகல் வெய்ய துயரினையும்
மீட்டல்அன்றோ?' என்றாள் அம் மின். 237

அவள் இந்திரனால் உற்ற தோசத்திற்கு கௌதமர்
பரிகாரம் செய்தல்
'நின்னை அறியாமல் நேர் மாசு நீங்க, அதை
உன்னி உனித் துன்புறல் தவிர — தன்னியுள
பொல்லாத வன் பழியும் போய்ஒழிய, நின் மேனி
கல்லாக' என்றான் கனிந்து 238

அவள், தான் பயந்து உணர்விழ்ந்ததனால் தனக்கு விளைந்த
கேட்டை நினைந்து வருந்தல்
என்னலுமே, தான் முன் இருந்த உயர் நிலையும்,
துன்னிய தாழ்வாய துயர்நிலையும் — உன்னி
மனக்குளே வெய்ய வருத்தம் வளர,
தனக்குளே சாற்றுகின்றாள் தான். 239

நெஞ்சம் நினைவுஅகல நேர்ந்தது: நேர்தலுமே,
வஞ்சன் எனது கற்பை மாற்றினான்; — நஞ்சம்
அருந்தினவர் போன்றேன்; அவர்க்கு மருந்து உண்டு;
வருந்தும் எனக்குண்டோ மருந்து. 240

உருக்குளன என் நெஞ்சை உறுதி உறச் செய்து
வெருக்கொடு உணர்வு ஏக விடாமல் — தரிசுக் நிற்றி,
என்உயிர் போம்மட்டும் யான் என் நிறையைக் காவாத
வெம்நவைநேர் குற்றம்உண்டோ வேறு! 241

ஆகம் பிறன் உறினும், அஞ்சாமல் நெஞ்சினை கல்
ஆக நிறுவா என் ஆகம் கல் — ஆகும்
இது, பழிசேர் வாழ்வின் இனிது எங்கோனை நீங்கும்
அது கொடிதே! அம்மா! அம்மா! 242

அவள் தான் மனமறியாமல் உத்தமக் கற்பிற் சிறிது
வழுவினமையால், பிறன் தன்னை இச்சித்தான் என்றெண்ணல்

மெய்யாம் நிறையினரை வேறுஎவரும் வேட்டிடார்;
பொய்யாம் நிறைஉடைய பூவையரை — நொய்தாக
வேட்பார் பிறர்; பொய்நிறைமேயதனால், யான் பிறனால்
கோட்பாடு அடைந்தேன் கொடிது. 243

நீரிடையே வெப்பை, நெருப்பிடையே தண்மையினை
ஆர்அடைவான் வேட்பார்? அயலவர்கள், — சீருடைய
மெய்க் கற்பார்பால் இன்பம் வேளார்; மிக வேட்பார்
பொய்க்கற்பார் பால் இன்பம் போந்து. 244

என்உடையோ? என்அணியோ? என் நடையோ? என்
[மொழியோ?
பின்எதுவோ? தேறேன், பிறன் என்னைப் — பொய்நிறை
[சார்
மாதரைச்சேர் மாதா மயங்கச்செய்து என்னை அவன்
காதலுக்கு ஆளாக்கியது காண். 245

பின்னம் உற பத்தினி நற் பெண்டிர் பிறர் நெஞ்சு
[புகார்
என்ன, நிறைப் பெற்றியினை ஏற்றமா — நன்னர்உணர்
முத்தமிழோர் கூறும் முறை தேர்ந்தும், தேரார் போல்
இத்தவறு ஏன் செய்தேனோ யான்? 246

அவள், மனம் அறியாத சிறுகுழைமீன் பெருவிளைவுக்கு
வருந்தல்

தெரியாத் தவறுகளினும், தீயேன் தவறே,
உரியாற்(சு) அலாமல் ஒருளிப் — பிரியா என்
சற்பு பிரிதற்கக் காரணமாய் உற்றது: மா
வெற்பில் பெரிது என் வினை. 247

நிறைநீர் நிலைகாத்து நின்ற நிலையிற்
சிறிதே திறம்பினேன் தீயேன்; — நிறைநீர்
அறவே அகன்று ஓடிற்று அந்தோ! அனைத்தும்
அறைபோய் அழிந்தது அறிவு. 248

நிறையாய் குன்றுச்சி நின்று நிமிர்ந்து உற்றேன்,
இறை சாய்தல் நேர, எனை யான் — அறியாமல்
வீழ்ந்தேன்; அதோசதியே மேவினேன்; தாழ்ந்தாரில்
தாழ்தார் தமிழ் தாழ்ந்தேன் தான். 249

அவள், கற்பின் சிறப்பைக்கருதல்

போற்று பொருள் அதனிற் போதச் சிறந்தது உடல்
ஆற்ற அதின் உயர்ந்தது ஆவி; அதின் — ஏற்றமுறும்
நான்; அதனின் மேலாம் நலம்கூர் நிறை; அதனைப்
பேணல்செயாள், பெண்அன்று; பேய். 250

உரிய தவன் சாவாது ஓர் பெண், எதனால்
இரவு விடியாது இருக்கப் — புரிய வலி
மேவினாள்? அந்த வியன் கற்பைக் காவாதாள்,
நோயெலாம் ஓர் உருக்கொள் நோய். 251

பதிக்கு அன்பாம் பத்தியின் ஓர் பாலனே போல
பதிக்கு அன்பாம் கற்பினொரு பாலை, — கொதித்து
[யமன்
கொல்லாமல் காத்தாள் கொழுநனை: அக் கற்பு ஓம்பாள்
கொல்லாமல் கொள்கின்ற கூற்று. 252

முன்னும் ஒரு மாது, திரி மூர்த்திகளை மும் மகவா
தன் நிறையின் மாண்பால் சமைத்து உயர்சீர்—மன்னின
[ளால்;
அன்ன தகைக் கற்பை அகலவிடு பேதையைப் போல்,
இன்னலினுக்கு ஏது இன்று இன்று இன்று 253

வையம் உறு சற்பு உடையீர்! ளஞ்சன் வெம் சூழ்ச்சியின் யான்
துய்ய நிறை தோற்றவா தோலாமே—உய்யுமின்கள்:
யான் அழிவை எய்தினும், என்சரிதம் நீர் உய்தற்கு
ஆனபயன் உள்ளது என்றாள் ஆங்கு 254

அவள், தன் பிழையையும், ளைதமர்
போறுமையையும் ஒப்பிட்டுத்

ஒருவருக்கு மாற்றார் உஞற்ற உ(ன்)னற்கே
அருவருக்கும் தீமையெலாம், ஆங்கு ஓர்—உருவெடுத்த
வானாலும் ஒவ்வா அறக்கொடும் தீங்கு ஆற்றினேன்
யானே என் நாயகனுக்கே. 255

ஆண்டார் திறத்தில் அபராதம் செய்து பழி
பூண்டார் எவர் என்போல் பொல்லாரே?—யாண்டே,
குலமகளிர் கற்புக் குலைந்தும் உயிர் நீங்கா
நிலைமையினில் உள்ளார் நிலத்து? 256

செய்உற்ற நோய் அதனைத் தீர்க்கும் சிசிச்சையை தாய்
ஆயுற்று நங்கு செய்தலாம் என்ன, — ஆயுற்று என்
தன்தோடும் தீர்க்கத் தகுந்த பரிகாரம்
குன்றாது செய்தான் எங் கோள். 257

இணை இல் பொறை எம்பெருமான் இன் அருள்என்! என்
கேன்?
உணர்வுஉளதேல், துன்பும் உளது என்று உணர்வு அதுஇலாக்
கல்லாக என்று. கருணைவெள்ளத்து ஆழ்த்தினன், என்
பொல்லாத குற்றம் பொறுத்து. 258

அவள், அவரைச் சரணமடைதல்

இன்னும் இரங்கிடுவான், இன்அருளுக்கு எல்லை இல்லை,
துன்னும் துகளைத் துடைத்து இனயும்- தன் அடித்தொண்டு
ஆற்ற அருளுவன் என்று அன்னான் அடிவீழ்ந்து
'போற்றி! புகல்!' என்றாள் பொன். 259

தக்கோன் அடியில் தடித்து எனமெய் ஒல்க, ஐம்பால்
மைக்கார் எனக்குலைய, வாய்விட்டு—மிக்கேங்கி
வெய்துஉயிர்ப்புக்காற்று மிக வீசக், கண்ணீர்மாரி
பெய்து, துக்கம் உற்றாள் பெரிது 260

அவர் அவளைத் தேற்றல்

தன்உயிரே தன் தாளில் தாழ்ந்நு விழுந்திட்டால்
என்ன விழலுற்றாள் எழச்செய்து.—மின் அனையாய்,
ஊழ்வினையால் எதிலன் கைக்குள்ளாகி, உற்றனை இத்
தாழ்வினை; நீ நோதல் தவிர் 261

தன்னைத் தான் காக்கும் தனிப்பொருளாம் சால்பு ஒழித்
த்து
தன்னைத் தான் காவாச் சடப்பொருள் போல்—நின்னைத்
தான்
செய்துமா பாவி செய்த தீவினையின் மாசு அன்றி
எய்தும் மாசுஒன்றும் உனக்கு இன்று 262

வஞ்சன், உடல் நிறையை மாற்றினான் அன்றி, உன்றன்
நெஞ்சின் நிறை சிறிதும் நீங்கிலதால்; — நெஞ்சம்
நினைவுஇழந்த பின்னர் நிழ்ந்த செயலுக்கு
உனைஇகழ்ந்து கொள்ளுவது என்னோ? 263

நெஞ்சின் நிறை சிறிதும் நீங்கா உடலின்நிறை
வஞ்சம் வலி இவற்றால், மற்றுஅதனால், எஞ்சல்உற்ற
மாதர், ஞற்றம் அற்றவரே; மன்ற, அவர் முன்னையினும்
ஆதரிக்க மிக்கு உரியரால் 264

ஆடைஉறு மாசை அகற்ற உவராம் மாசை
ஆடைஉறுமாறு செய்தலாம் என்ன - தோடம்என
நின்மெய்யிடைச் சேர்மாசை நீக்க கல்லாம் மாசை
நின் மெய்உற செய்தேன் நினைந்து. 265

தீய நாகம் தீண்ட தேகத்து ஏய் நஞ்சு, மா
றாய தீ நஞ்சால், அகல்வுற்று - மாயல்போல்,
தீநாகம் தீண்டச் சேர் கறை, கல்லாம் கறையால்
மாயும்; நீ ஓர் தி, என்றான் மற்று. 266

அவள், அவர் அடிமையாயிருத்தற்குத் தகுதியற்றமைக்கு
வருந்தல்
'உறப், பெரிய பாக்கியம் செய்து உன்னை உற்றேன்;

[நீங்க
அறப் பெரிய பாவஞ்செய்து அந்தோ! - மறக்கடையேன்,
இவ்வாறு கெட்டு இழிந்தேன்; ஈசன் ஒப்பாய், நின் திருமுன்
எவ்வாறு நின்றிடுவேன் யான்! 267

அந்நியை, நின் இன் அருளுக்கு ஆனேன்; அதி சுத்த
சந்தியில் நின்றிடவும் தக்கேனோ? - உந்தமாம்
செய்ய சுடர்நாட்டு முன், ஆழ்தீ நரகும், ஒண்கதிர் முன்,
மைஇருளும், நின்றிடுமோ மற்று? 268

மயிரீஇழந்த மானும், மதி இழந்த வானும்,
உயிரீஇழந்த மெய்யும் உறழ் - செயிர் இல்
நிறை இழந்த நான் பொறையே நீர்ப்புடவிக்கு என்பது
அறிய, வன்கல் ஆதல் அமைவால். 269

கல்வே யான் ஆசக் கவல்கிலேன்; நின் இல்லாள்
அல்லேனா ஆதற்கும் அல்லல்உறேன்: - நல்லோய்,
திருவடிக்கு ஆய்குற்றேவல் சென்னியில்செய் செல்வம்
ஒருவுதற்கே னைவென்" என்றான் ஓர்ந்து. 270

அவர் அவள் கல்லுருவம் நீங்கி மீண்டும் தன்மனைவி
ஆவாள் என்றருள, அவள் நன்றியறிவுற்று மன அமைதி
யுடன் கல்லாதல்

கல்லா நீ ஆர்தல் சமுவாயா, மீண்டும் எனக்கு
இல் ஆவாய்; மாயோன், இராசவனாய், - வில்லோடு
தோன்றிடுவான்: அன்னோன் தாள் தோய்ந்திட நீ தொல்
[உருவம்
ஏன்றிடுவாய், என்றான் இனிது. 271

என்ற அருள்மொழி கேட்டு என்பு உருக நெக்குருகி,
நன்றி அறிவு நனிஎய்திக் கொன்றன தீங்கு
என்போல் இழைத்தவர்கள் இல்லை; பொறுத்தவரீகள்
உன்போல் இலை, என்றாள் ஓர்ந்து. 272

'இறைவற்கு உலகுகைம்மாறு என் இயற்றும்? யான் என்
இறைவற்கு இயற்றுவதும் இல்லை - குறைவற்று
அகத்து இருத்தி ஆர்த்தேன்' என்று அன்னாள், கல்லாய்
[கான்
அகத்து இருத்த வானாள் அமைந்து. 273

அவர் தேவர் வேண்ட, இந்திரன் சாபத்தை ஒருவாறு
மாற்றல்
வான் நாடு கோன் இன்றி மாழ்க, வி(ண்)னோர், தம்
குருவால்
கோன் ஆரும் ஆறு அறிந்து, கோதமன்பால் - போனார்
தாள்
லீழ்ந்தார், அவன் சாப வீடு இரந்து வேண்ட, முனி
குழ்ந்தான் புகன்றான் துணிந்து. 274

'இந்திரனுக்கு ஏய்ந்தஉரு. என்றும்அவற்கு அவ்வருவா,
நொந்து உளையத் தோன்றி, மற்றோர் நோக்கினுக்கு
-சந்ததமும்
துன்று விழியாக இனித் தோன்றும்; அவன், நண்ணாமே,
அன்றென, நன்கு ஆள்க அரசு'. 275

கண்கடுப்ப ஏனையவர் காணும் உரு, வாசவற்கு
புண் கடுப்ப இன்னல் புரிதல்போல், - விண் களிப்ப
ஒங்கு அரசும், தன் நெஞ்சு உணர்குற்றம் உண்மையால்,
ஆங்கு அவனை இன்னல் உறுத்தன்று. 276

திருமால், இராமராக அவதரித்து, விசுவாமித்திர மகரிஷி
புடன், அகலிகை கல்லுருவம் அமைந்திருந்த வளத்தை
அடைய, அவர் பாதபரிசுத்தால், அவள் தன் தொல்லுருவம்
பெறுதல்

உணர்வில் நிலைமையினை உற்று நிறை தோற்றாள்,
உணர்வில் சிலையாம் உருவை - ந(ண்)ணி, நெடுநாள்
செல்ல, நெடுமால், கோடாச் செங்கோல் தசரதற்கு
செல்வன் என உற்றான் செகத்து. 177

தாசரதி, தாடகையைச் சங்கரித்து காதி சுதன்
மாசு அநற்கு ஆற்றும் மகம் முடித்து காசு இல்
விழி கொளா ஏர்கூர் மிதிலைநகர் செல்வான்,
வழியில் ஓர் கான் உற்றான் வந்து. 278

கான்உற்ற காருத்தன் கால் படலும், ஆங்கு ஒரு கல்
மான் ஒத்த கண் அணங்கா மாறவே - ஞானத்த
கோசிகள், அவ் ஏந்திழையாள் கோதமன் இல் என்று
[முன்பு
பேசு வரலாறு உரைத்தான் பின்பு. 279

அவ்வாறு அவள் கல்லுருவம் நீங்கித் தொல்லுருவம் பெறச்
செய்ததைப் பற்றி, விசுவாமித்திரர் இராமரைப்
புகழ்ந்துரைத்தல்

'திய வினை அரவம் தீண்டி நுங்கத், தேசுஒருவி
மாயல் ஊறீஇ வைகி வாள் அரவம்— வாயின் நின்றும்
நீங்க உமிழ், நிலவும் மதிபோல,
ஈங்கு மிளிரும் இவள். 280

வன் கொலைஞர் முன்னான மா கொடியபாதகர், நின்
மென் கழலை உன்னுவரேல், வீட்டினையும்— நன்கு உறுவர்
அன்ன கழல் தீண்டும் அரும் பெரும் பேறும் உற்ற இவள்
தொல் நிலையை எய்தலரிதோ? 281

கல்லுருவம் நீக்கியவள். கற்பிழந்த மெய் உற்றாள்
அல்லள்: நிறைநீங்குமுனம் ஆந்த பெய்யும் புல்லலள்: அத்
தொல் மெய்யைப் போன்று அதனில் தூய்தாய்க்,
[கெடாததாய்,
மன்மெய்யைப் பெற்றாள் மகிழ்ந்து. 282

முந்த இவள் உற்ற உரு, முண்டகத்தோன் கை சமைத்தது
இந்த உரு நின்திருந்காள் ஈந்ததால்:— அந்த உரு,
மாசு அடையும் மாய்வும் உறும்; மற்று இவ் உரு, என்றும்
ஆசு அடையும் வீவும் உளதாம் 283

நிறை அதனை மூர்ச்சித்து நீங்குபு கல்லாம் தாழ்வு
அறிய, மணமங்கையர், கால் அம்மி— உற மிதிப்பர்;
நின் அடிதோய் மாண்பு உணர, நெஞ்சில் நிதம் இவளை
உன்னி எழா நிற்கும் உலகு. 284

திய மன வாசவன் கை தீண்டிய பெண் கல்லானாள்;
தூய மன ராகவன் கால் தோய்ந்த கல் பெண் - ஆயினது;
பொல்லாரைச் சேரின் உறும் பொல்லாங்கு; பூதலத்தே
நல்லாரை சேரின் உறும் நன்று. 285

கள்கனியா நின்றது நின் சாரால். தொழுநர் மனக்
கள்கனியா நின்ற செயல் காட்டுமால்;— முன்கான்
இடை கொடியாள் மாய்ந்தனன் நீ எய்தலால் இக்கான்
இடை கொடியாள் தோற்றினள் இன்னே 286

கால் ஏறு முன்னமே காலிற் படிந்த தூள்
மேல் ஏற வல் இயற்கல் றெல் இயற் பெண்- பாலாக
மாறிற்று எனின் நின் மலரடியின் மாண்பு எவரே
கூறிப் புகழார் குறித்து. 287

ஓர் அறிவே இல்லாமல் உற்ற ஒரு கல் ஆற
பேர் அறிவு ஆர் பெண்மணியாப் பெற்றது நின்-சீர் அடியால்
என்றால், அவ் ஆறு அறிவும் ஏய்ந்த மக்கள் நின் தாளால்
ஓன்றாத பேறும் உளதோ? 288

தோளால் முன்றீரில் ஒரு தோகை வந்தாள்; இன்று உனது
தாளால் வன்-ல்வில் ஒரு தையல் வந்தாள்; — தோளை
அவள் அடைந்தாள் உன் திருத்தாள் ஆம் கோதமனை
இவள் அடைந்தால் ஏற்புடையதே. 289

ஒரு சிலையில் கால் வைத்து உரிமையை உன் அன்பன்
மருவியிடச் செய்தல், மறித்தும் - ஒரு சிலையில்
கைவைத்து உரிமையாம் கன்விக்கையை நீ அடைதல்
செய்தற்கு அறிகுறியாம்; தேர். 290

இடையிலுற்ற மாசுதனை ஏற்ற பரிகாரப்
புடம் அகற்ற, முன்னின் ஒளிர் பொன் போன்(று). —
அடுதலுற்ற
இன் பால் போல் முன்னின் இரியளாம் கோதமற்கு இந்
நன்பாவை' என்றான் நயந்து. 291

அகலிகை கௌதமரை அடைதல்

மாதவன் சீராமன், அந்த மாதினொடு சென்று அவளை,
கோதமன்பால் உய்த்து, விடை கொண்டு அகன்று - போதப்
பிரிந்த உயிர் மெய்கள் பேர்க்கும் சேர்ந் தென்னப்
பொருந்தி, அவர் வாழ்ந்தார் போந்து. 292

கருங்க(ல்)லாய்ச் செங்கனியாம் காதலியும், காதல்
சுருங்கவாக் கோதமனும். தூ நெஞ்சு — ஒருங்கி, இரு
கண்ஒருமித்து ஓர் பொருளைக் காண்டலே போல், பண்டை
வண்ணம் நடத்துற்றார் இல்வாழ்வு. 293

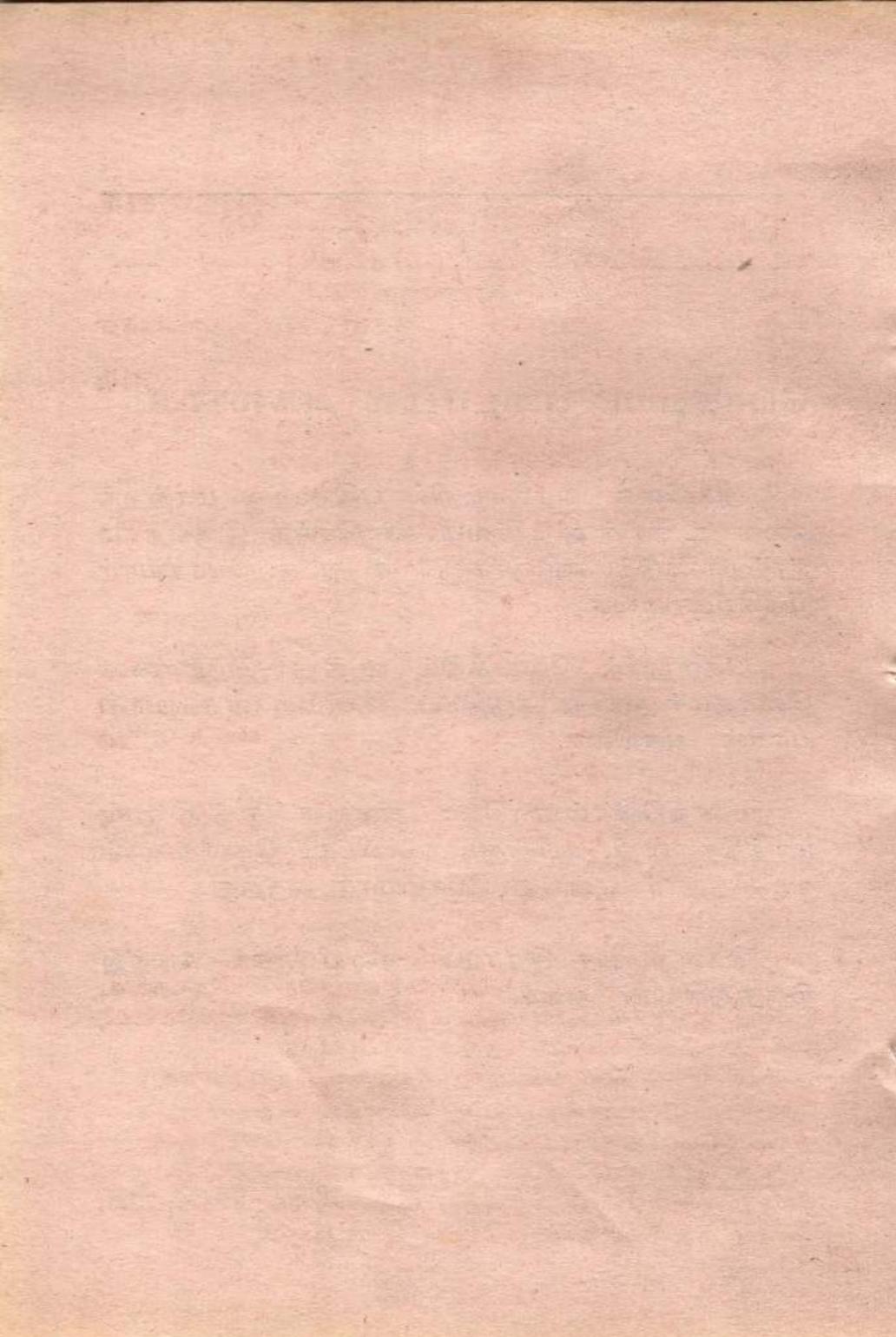
யோகியார் படைப்பில் அகலிகை

அகலிகை வரலாற்றில் புதிய சில மாற்றங்களை உணர்வு பூர்வமாகச் செய்த இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர்களுள் ச. து. ச. யோகியார் முக்கியமானவர்.

கௌதமர் வேடத்தில் வந்த இந்திரனை கௌதமர் என்று கருதியே சேர்கிறாள் யோகியாரின் அகலிகை.

மனத்தினால் மாசிலா அவளை இந்திரன் மாத்திரமன்றி, சபித்துக் கைவிட்ட கௌதமரும் வஞ்சித்தார் என்பது யோகியார் கருத்து.

கௌதமரை இராமன் வாயிலாகக் கடிந்து திருத்துகிறார் அவர்.

அகல்யா

ச. து. சு. யோகியார்

ஆரம்பம்

பூவாத பூங்கமலம், புரையாத மணிவிளக்கம்,
மோவாத முத்தாரம், முளையாத செங்கரும்பு,
காம்பின்றித் தன்னிலேதான் கவின் விரியும் கற்பகக்கா,
கூம்புமிருள் மொட்டினிலே குமையாத மின்னல் வெள்ளம்,
குவியாத சந்திரிகை, குலையாத வானநிதி,
அவியாத மீனரசி, அலையாத அமுத கும்பம்,
புனை நீக்கிச் செந்தழவின் புரி நீக்கிச் செவ்வொளியை
நகையாக்க, அந்நகை ஓர் நறுமலராய்ப் பூத்ததெனைப்
பங்கயத்து நான்முகனார் பங்கயத்துப் பொங்கெரியில்
தங்கம் தழைத்த மதுத் கழற் கனவாய்த் தோன்றினையே!
அன்னையிலாக் கன்னிகையே! யாருனக்கு யெளனம் எனும்
புன்னகையைத் தந்தாரோ, புதுவயிரப் பெட்டகமே?
நள்ளிரவில் கனவாகி நாளோடும் பூத்தவனே!
தெள்ளியதோர் கேள் வடிவே, தெய்விகமாம் பேரழகே!
யாகக் கனற் கனவே, அருமறைக்கு நாயகியே,
போகத்துப் பூங்கனவே, போதத் தகலிகையே!
நின் அழகால் வானத்து நீலமெல்லாம் செம்மையுற,
புன்னகையால் மேகத்துப் புரியெல்லாம் சரிசையுற,
வெளிச்ச முகத் தழகால் விண் மதியம்வெறித் தொதுங்க,
தெளிச்சவிட்ட முத்தமெல்லாம் சிறுமீனாய்க் கண்சிமிட்ட,
கண் இமைகள் காதற் கதவம் திறப்பிக்க,
பண்ணிசையும் செவ்வாய்ப் பனிமலரில் தேன்துளிர்க்க,
தோள் மிகுந்து துள்ள, துடைவளைந்து கூத்தாட,
தாள் குழைந்து கெஞ்ச, தளிர்க் கரங்கள் கொஞ்ச,
மேக மலரீக் காவனத்தே, வான வில்லின் வீதியிலே,
வேக மின்னல் போல் அலைந்து விளையாடுங் காலையிலே,
சிலம்பு குலுங்குவதும், சதங்கை சிலம்புவதும்,

அலம்புமளி மேகலைகள் அலம்புவதும் கேட்டானோ?
 கொட்டிக் குமுறும் இடிக் குரலன்றி வேறறியான்,
 பட்டு மொழி நின் குதலைப் பண்ணிசையைக் கேட்டானோ?
 களக்கமுற்ற வெண் மதியைக் கண் கட்டி யாடுபவன்,
 விளக்கமுற்ற பொன் மதி நின் மேனிக் கலைந்தானோ?
 வெள்ளைக் கடல் வந்த ஊர்வசியின் வேறறியான்,
 தெள்ளுந் தழற்சடலின் தேனியுனை வேட்டானோ?
 மேகக் கருக்கலிட்ட மின்னற் கனவெல்லாம்
 போகக் கனலுருவாய்ப் போந்த சுவை கண்டானோ?
 உள்ளத்து அமுதுண்டு வாழ்க்கை நிரம்பியவன்,
 உள்ளத்து அமுதுண்பான் உன்னழகைக் கண்டானோ?
 மேக வலைக்கூந்தல் விரித்ததனைக் கோதுமையில்,
 மோக வலைக்குட்பட்டு மூர்ச்சையுற்று நின்றானோ?
 கண்பாற் கடல் மிதக்கும் கரும்பாவைத் தோணிமிசைப்
 பெண்பாக்கியக் கரையைப் பிடிக்க விழைந்தானோ?
 பவள இதழ் மூடியிட்ட பற்கதவுச் சாளரத்தின்
 தவள நிலாப் புன்னகையில் தடுமாறி நின்றானோ?
 கன்னக் கதுப்புக் கனியூறும் செம்மலரைத்
 தின்னத்தன் வாயூறித் திகைப்புற்று நின்றானோ?
 மாந்துளிரின் செம்மேனி மாம்பூ மணியாரம்
 மாம்பழங்கனாய்க் கனிந்து மார்பகத்தை வேட்டானோ?
 நின்னொளியால் வானமெல்லாம் நிறையொளியாய்ப்

[பூக்கும் ஒரு

புன்னகையைத் தன்நெஞ்சப் புன்னகையாய்க்

[கொண்டானோ?

மேகவாகனன் உன்னை மேகவா கனத்தேற்றிப்
 போகவாகனனாகப் புதுமைபெறப் பார்த்தானோ?
 மின்னல் சரட்டினிலே மீன்மத்தம் கோத்துமதி
 தன்னிற் பதக்கமிட்ட தனியாரம் தந்தானோ?
 நீர்க்குமிதிப் பரப்பென்ன நிலவெறிக்கும் பட்டினிலே
 வார்க்கு மின்னற் கரைச்சேலை வளைந்து கொடுத்தானோ?
 அழியாத பேரழகே! ஆசை மகன் இந்நீரனார்
 விழியிலுயிர் வைத்துநினை விரும்பியதைக் கண்டாயோ?

வெள்ளை நிலவின் வியப்பினிலே வானரசன்
 துள்ளுங் கனவெல்லாம் தோகைநினைக் கூவலையோ
 உள்ளத் துடிப்பெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய்ப் பாய்ந்துனது
 உள்ளத்தை ஈர்த்தேகுங் உன்மக்கம் கண்டிலையோ?
 மேகத்து மெல்லாணையில், மின்னற்கொடிவீட்டில்
 மோகமே, நின்னையுற்று மோகனங்கள் பாடினனோ?
 கைகுவித்து நாணத்தால் கண்மறைத்தா யென்றாலும்,
 கைவிரலின் ஊடவன்பால் கண்பார்வை சென்றதுண்டோ?
 முகங் கவித்தா யென்றாலும் முன்னுகின்ற நெற்றியினில்
 அகங்காடும் கண்ணாடி ஆசையொளி வீசியதோ?
 கிஞ்சுகத்தைக் கூவுவ போல் கிஞ்சுக வாய்த்தேன்

[மலர்ந்து

அஞ்சுகமே, நீ திரும்பி அவனழகைப் பார்ப்பதுண்டோ?
 ஆடை விசிறி அதை முள்ளில் சிக்க வைத்துப்
 பீடை விவக்குவ போல் பிரியமுறப் பார்த்ததுண்டோ?
 நாளையென நாளையென நளின விழிப்பேச்சாலே
 ஆளை மயக்கியே நீ அமுதூற்றிச் சென்றதுண்டோ?

திருமணம்

பந்தயத்தால் அண்டாண்டப்பரப்பை யெல்லாம் சுற்றிமுதல்
 வந்தவர்க்கே நின்னை மணப்பதாய் நின் தந்தை
 ஆணையிட்ட வாக்குக் கடங்கி யந்த வானரசன்
 சாணையிட்ட மேகத்தேர் சஞ்சாரம் செய்தானே.
 வான்வில் சிறகணைத்து, வட்ட மதித் தட்டமைத்து,
 வால்மீன் பரிகள்கட்டி, வளையவரப் போனானே.
 மண் கழிய, விண் கழிய, மற்றும் எலாம் கழிய,
 கண் கழிய, மின்வேகக் கடுமையினிற் பாய்ந்தானே.
 கொட்டுமிடிப் பேரி கொட்டி, கோல மின்னல் வாள்சுழற்றி,
 கிட்டிவரும் மாமலைகள் வெட்டி முன்னாற் பாய்ந்தானே.
 இக்கோடிக் கோடி உலகக் கோடிக் கோடியெனத்
 திக்கோடிக்குள் பறக்கத் திசை மாறிப் பாய்ந்தானே.
 அக்கரையும் திக்கரையும் அங்குறிங்கும் ஒன்றாக
 எக்கரையும் பின் கழிய ஏறி முன்னாற் பாய்ந்தானே.

கண்ணிமைப்பின் முன் கோடிக்காத வழி கடந்தான்,
எண்ணிமைப்பின் முன் அண்டத்து ஏழுக்கும்

[தாண்டுகின்றான்;

முன்னோடும் தன்னெஞ்சம் முடுகி அதைப்பிடிக்கப்
பின்னோடுந் தேருட்டிப் பித்தேறிப் பாய்கின்றான்.
இந்திரனார் இவ்வாறாய் எங்கெங்கும் சுற்றிவர
மந்திரமா ஞானத்தால் மாநிலத்தே ஓர் முனிவன்,
நின்னழகைக் கேட்டு நினை விரும்பும் கோதானார்.
மன்னும் பசுவை வலம் வந்து நினை வேட்டானே
ஆவினுக்குள் அண்டாண்டத் தகிலாண்டம் யாவையுமே
மேவிநிற்கும் என்ன முனி வேதம் படித்தானே.
இவ்வண்ணம் பந்தபத்தை ஏமாற்றி வந்தவற்கு
மெய்வண்ண நின் தந்தை மின் உன்னைத் கந்தானே.
தேவாதி தேவர் இந்தத் தீமை தடுக்கலையோ?
மூவாத மூவர்களும் மூர்ச்சையுற்றுப் போனாரோ?
மொக்கு விரிந்த மலர் மோகனமே! நின் கனவு
சுக்கு நூறாகத் துளைபட்டுப் போனதுவோ?
வஞ்சனையாம் இம்முடிவின் வஞ்சனைக்குப்பேச்சின்றி,
அஞ்சுகமே! நீயேன் அக்பட்டுக் கொண்டாயோ
தாடி முனி உன்னைத் தளிரைப் பிடித்தவுடன்
நாடும் உயிரெல்லாம் நடுங்கிக் துடித்ததுவோ?
தீக் கடவுள் சாட்சியெனத் செய்வ மறை செப்புங்கால்
தீக் கடவுள் நாவடங்கித் தேய்ந்தனைந்து போகலையோ?
தாரை வார்க்கும் தண்ணீர்த் தாரை நின் கண்ணீரின்
தாரை யுட்கூடித் தகைமாறிப் போயிற்றோ?
ஓவ்வோர் மந்திரமும் ஓவ்வோர் விலங்காய் நின்
செவ்விதனைச் சிறைவைக்கும் தீர்ப்பாகத் தீர்ந்ததுவோ?
சமுத்தினிலே தாலிக் கயிறேறச் சுருக்கிட்டுச்
சமுத்தியிலே தூக்குமரத் தூக்கம் போல் தோன்றியதோ?
தோரணத்தின் மாவிடைகள் சூழும் விதி விரல் போல்
காரணமே நின்னைக் கலக்கங்கள் காட்டினவோ?
தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் சுவையுறும் நின்மேனிக்
கட்டவிழ்ந்து வேகக் கனலாய்ச் கொளுத்திற்றோ?
இல்லையெல், இந்திரனார் காதல் இசைகளெல்லாம்

சொல்லளவாய் நின் மனத்தே தோய்ந்து மறைந்தனவோ?
இந்நிரலும் வந்தான், ஏமாந்தான், நொந்தான்;
அந்நகரத்தே பம்பரம்போல் ஆடி அயர்ந்து விட்டான்;
கண்ணெல்லாம் நின் கண்ணாய், கருத்தெல்லாம் நின் கண்
வாய்,
பெண்ணெல்லாம் நீயாகப் பித்தேறிச் சாய்ந்தானே!

கற்புக்கனல்

காலைக் கதிர் போலும் கனக மனை வாழ்ந்தாய் நீ,
ஓலைக் குடிசையினில் உயிரொடுங்கிப்போனாயோ?
கட்டற்ற வானக் காவினிலே பாய்ந்தாய் நீ,
குட்டிச் சிறு குடின் குறுக்கிற் குமைந்தாயோ?
கரிபகக்கா நீழலிலே கண்வளர்ந்த பேரின்பம்,
சொர்ப்பனமாய்ப் பச்சை மரச் சோலையிலே மாய்ந்ததுவோ
மேக மலர் மலர்ந்த மின்னற் கொடி மனையின்
மோகமெல்லாம் பைங்கொடியின் முழை யிருட்டில் மாய்ந்த
ததுவோ?

வெள்ளை நிலாப் பொழிலில் விளையாடும் பொன்மேனி.
கள்ளக் கரும பொழிலில் கண்மயங்கிப் போனதுவோ?
வால்மீன் பரியேறி வளையவந்த வேகமெல்லாம்
கால் தோய்ந்து தள்ளாடும் கடின நடை ஆனதுவோ?
கற்பகத்தின் பூப்பறித்துக் கனிந்த மலர்த் தேன் விரடிகள்,
தர்ப்பைகளின் வேறுத்துத் தடுமாறிப் போயினவோ?
மின்னற் கோல் ஓடித்து விளையாடும் கோலாட்டம்,
சின்னச் சமித்தொடிக்கும் சிறுமையினில் தேய்ந்ததுவோ?
எல்லோரும் பணிசெய்ய ஏமாப்புறுஞ் செல்வம்,
எல்லோர்க்கும் பணிசெய்யும் எளிமையினில் தேய்ந்த
துவோ?

என்றாலும் நின்முகத்தில் ஏமாற்றம் காணோமே!
நின்றாடும் ஓரமைதி நிலையாகப் போயிற்றே!
சாந்தம், எளிமை, தவம், ஞானம், தனிமை யெல்லாம்
போந்து விளையாடும் புதுமையொன்று பூத்ததுவே.

தவத் திளைத்து ஹோமத் தழல் படிந்த செம்மேனி
 சிவத் தணைத்துப் பொங்கும் சிறப்பாகத் தோற்றியதே.
 ஆரவாரக் கடல்தோல் ஆசையலை வீசிய நீ
 ஆரவாரித் தடங்கும் அமுதென்ன நின்றாயே.
 கள்ளைப் போல் நூரைக்கடும் காமக் கறைப்பாவாய்!
 கள்ளைக் கடைந்த வெண்ணெய்க் காதல் கனிந்தாயே.
 வெற்றிப் பறையிடித்து, மின்சுழற்றிப் பெய் மாரி
 அற்றவுடன் தோன்றும் அழகு மதி போன்றாயே.
 ஊழித் தீயெல்லாம் ஒரு சுடராய்ப் பூத்து மனை
 வாழும் மணிவிளக்க மங்கலமாய் நின்றாயே,
 கற்பனையில் காதற் கனாக்கண்டாய் அன்று; இன்றக்
 கற்பனையே கற்பென்னும் நனவாய்க் கனிந்தாயே.
 பொற்பு மிகுந்து அமைதிப் புதுமை புனைந்ததுவாய்க்
 கற்புக் கணற்புடத்தில் களிநூறிப் பாய்ந்ததுவே
 வானரசன் கண்டான், மனத்தே வெறி கொண்டான்;
 தானமுதம் உண்பான் தனையமுதம் வேட்கின்றான்.
 நீராடப் போம்பொழுது நினைக்கண்டான் தன் மனத்தே
 போராடி நின்னைப் புனைவதெனத் தீர்த்து விட்டான்.
 அன்று கொண்ட காதலின் தீ அணையவில்லை;

[மென்மேலும்

பொன்றாய் பெருஞ் சுடராய்ப் புது வெறியாய்ப்

[பொங்கிற்றே:

பண்டைக் கனாப் பறவை பரவசமாம் சிறகுற்று
 மண்டை கிறுக்கிவரும் மாருதத்திற் பாய்ந்ததுவே.
 மத்துருட்டும் தயிரென்ன மனதுருட்டும் காமத்தீ
 பித்துருட்டும் பேயாட்டப் பெருஞ் சூறையானதுவே.
 தானுண்ணுங் காதல் தனையுண்ண, வானரசன்
 தேனுண்ணும் ஈப்போலத் தியங்கித் திகைத்தானே.
 போதக் கண்சுடராம் புதுமைக் கவிமலர் நின்
 காதல் விளக்கணையும் காம விட்டில் போல் வந்தான்.
 *காத்திருந்தான் காதலியை நேற்றுவந்தான் கொண்டுசெலப்
 பார்த்திருந்தார் எல்லோரும் பழிதீர்க்க வந்தானே,
 *கண்ணே, மணியே கனிதைக் கடவுடே.
 விண்ணே, அவ் விண்காணா வியப்பே! என விரைந்தான்.

'ஆவியே, ஆவிக்குள் ஆவிக் கனற் கனவே!
பாவியேன் நெஞ்சத்துப் பழிதீர்க்க வல்லாயோ?
கண்முடில் நின் களவு, கண் விழித்தால் நின்நினைவு!
மண்முடும், விண்முடும், மதிமுட மாட்டாதே!
நீயிங்கு வந்ததனால் நிறைவானம் வெறிச்சென்னப்
போய் மங்கி அறுவடைப்பின் பொட்டை வயல் போன்ற
துவே.

விண் நீலக் கடல்மேவத் திவெல்லாம் வெளிறிப்போய்த்
தண்ணீர் காணாப் பாலைத் தழற் காணல் காட்டியதே.
நீ வளர்த்த கற்பகக் கா நினைவளர்த்த பேரீன்பம்
மேவுதற்கு முடியாமல் வியப்படங்கிப் போனதுவே.
ஆகாச கங்கை அருஞ்சுனைகள் எல்லாம் நின்
தேகந் தழுவாமல் தேங்கித் தியங்கினவே!
வானப் பசு, மான், மீன் மற்றும் எலாம் உனது
கானக் கருணையின்றிக் கண்மயங்கிப்போயினவே
மேகமலர்க் காவனமும் மின்னற் கொடி மனையும்
சோகமுற்றுக் கண்ணீரால் துளையற்றுச் சோம்பினவே.
எப்பொருளும் இவ்வாறாய் எழில்தீர என் உயிரைக்
கப்பு துயர் ஒவ்வொவ் வோர் கணங் கணமும் மேலோங்கும்.
துயரெல்லை காணவெனில் தொடுவான்போல் ஏமாற்றித்
துயர்காட்டும் அல்லாது சுகங்காட்ட மாட்டாதே.
கணங் கணமும் நீளும், கருத்துண்டு மேற்பொங்கும்,
கணம் துன்பக் கேணி, மறு கணம் கடலாய்த் தான்விரியும்
உள்ளும் ஓர் கணத்துள்ளே ஓராயிரம் தடவை
மெள்ளப் பிறப்பேன், இறப்பேன், விழிப்பேனே!
அன்றுமுதல் இன்றளவும் யானில்லை; யான் நீயாய்த்
தின்றென்னைத் தீர்த்தாய்! திகைப்படக்க மாட்டாயோ?
காதல் விதை விதைத்தோம், கனி பறிக்க வேண்டாவோ?
ஏது நடு நேர்ந்தாலென்? இதயக் கலைவாமோ?
உள்ளமிரண்டு ஒன்றானால் உடவிரண்டு ஒன்றலவோ?
கள்ள முனி வஞ்சனைக்காய் கற்பு விற்கப் போமோதான்?
மற்றொருவன் தாரம் நீ, ஆனாலும் வர்னாரம் கைப்
பட்ட மலர் மாலை பறித்தனைத்தால் பாவமுண்டோ?
சட்ட வஞ்சம் தான் நினைக்கத் தன்மை வஞ்சம் செய்வ
துண்டோ?

இட்ட வஞ்சம் உற்றதனால் இனிமை வஞ்சம் ஆமோதான்?
போன வஞ்சம் போகட்டும், புதுமை வஞ்சம் ஆகாதே?
தினன் எணைக் காப்பாயோ? தேவியுனை வேண்டுரின்றேன்.
புதுமை யில்லை- பழங்காதல் புதுப்பிக்க வந்தடைந்தேன்.
இது தவறோ? இனிமை வெள்ளத்து இடைக்கட்டல்

ஆகாதே!

அன்புக்கு இணையும் உண்டோ? ஆன்மத்துக்கு எல்லையு
ண்டோ.

இன்புக்கோ துன்புக்கோ ஏதேனும் செய்யாது.
காதல் காண்பான் வல்லை; காமம் தீர்வான் வல்லை;
மீதெழும்பும் மோக வெறி விலக்கவான் வல்லை-
மயிர்க் குச்செறிமதன மகாராணி! நின் சமூகத்து
உயிர்ப் பிச்சை வேண்டி வந்தேன், உதவாய்! என

வீழ்ந்தான்.

இவ்வளவோ பற்பலவாய் ஏதேதோ செப்பி நின்றான்.
அவ்வளவும் கேட்டான், அமைதி குலைந்தாளே!
உற்றுவிழித்தாளே, ஊழிக் கால் போன்றாளே,
நெற்றி வியர்த்தாளே, நெருப்பென்ன நின்றாளே,
மார்பு துடிக்க, மனந் துடிக்க, வாய் துடிக்க,
பார்வை துடிக்கப் படபடத்துப் பொங்குகின்றாள்;
'யாரை நீ சொன்னாய்? அட கெடுவாய்! மதியில்லாய்!
வேரை அறியாதே வெற்றிலையை வேட்கின்றாய்!
கற்புக் கனல் நான்; காமச் சிறு புழு நீ!

அற்பம் நீ என்பால் அன்புரைக்க வந்தாயோ?
எங்கணவன், என் முனிவன், என் தலைவன்,

[எனும் பேச்சில்

பொங்கி வளருங் கற்புப் போதம் அறிவாயோடா?

இத்திரனாம், சந்திரனாம், எவனானால்

[எனக்கென்ன?

மந்திரமா முனி யெந்தன் மணவாளன் கண்டாயே!
மட்கலயத்த அமுதன்னான் மாமுனிவன்; காம மலப்
பொற்கலயம் போல்வாய் நீ; போதம் பழிப்பாயோ?
அறிவறியாப் பருவத்தில் ஆசைகொண்ட பேதரைக்காய்
அறிவறிந்த பின்னும் நான் அறங் கொல்ல வேண்டுவதோ ?

காதல் விதையாம் - கனிபறிக்க வந்தானாம்
மாதென்னை வேசையென மதித்தாயோ, மதியில்லாய்?
யாரிடத்து இக் கதையெல்லாம் அவிழ்க்கின்றாய்?

[வேசையராம்

ஊர்வசிக்கும் மேனகைக்கும் உரைப்பாய்!" என

[வெகுண்டாள்.

'வஞ்சனையாம் வஞ்சனைக்கு வஞ்சமிட வந்தானாம்!

நெஞ்சிரக்கம் இல்லாது என் நேர்மை

[திருடவந்தாய்.

மெய்ப்பாட்டியல் முனிவன் வேத மனையாட்டி யெனை
வைப்பாட்டி யாக்கொண்டு வசைகாண வந்தாயோ?

உயிர்ப்பிச்சை வேண்டுமோ? உயிர்க்குயிராம் என் கற்புக்கு
உயிர்ப்பிச்சை யார் தருவர், உளுத்த மரம் போன்றவனே?

விண்ணுக்கு அரசன் நீ, வெட்கமிலை! காமத்துப்
புண்ணுக்கு அரசாய்ப் பொறியிழந்து போனாயே!

தேவர்க்குத் தேவன் நீ! தீமைக் கரசன் நீ!

பாவக் கடு விஷத்துப் பாம்பானாய், பாதகனே!

என்னப் பலப்பலவாய் இடியிடித்துச் சென்றுவிட்டாள்.

தன்னை அறிந்தான், தலைகவிழ்ந்தான் வானரசன்.

திகைப்பூண்டு மிதித்தான் போல், திக்கங்கு தின்றான்

போல்,

புகைக்கூண்டு விளக்கென்னப் பொலிவிழந்து நின்றானே.

அறிவு பல்கால் அணைபோட, ஆசை பல்கால் உடைத்

தோட,

வெறியவனாச் செயலறியா வீணன்போல் ஆனானே.

நெடு நேரம் போராடி நெஞ்சத்து உறுதியுற்றான்:

'தொடு வான் போல் ஆனாலும் தொடுவேன் அவளை!'

என்றான்.

சூழ்ச்சி

ஆசை மிகுந்தான் அறிவிழந்தான் காமத்தே;

நேசம் நிறைந்தான், நெறிகுறைந்தான் வானரசன்.

தலைக்கு மேல் வெள்ளம் என்றால் சாண் முழம்

கோல் பார்ப்பாரோ?

நிலைக்கு மேல் காமம் என்றால் நேர்மையதில் காண்ப
துண்டோ?

ஆத்திரத்தின் போக்கினிலே சாத்திரத்தை விட்டுவிட்டான்;
தித்திறத்துச் சூறையிலே சிறு துரும்பு போன்றானே.
மூவுலகும் தன்னதன்றோ? முடியாத தொன்றுண்டோ?
பாவ மென்று பார்ப்பானோ? பயன் மிகுந்தால்

பேச்சுண்டோ?

*கற்பாம், கணவனாம். கதைபெல்வாம் கதைத்தானே!
பொற்பே தரும் காண்! புதுமையே பேரின்பம்!,
மாட்சியினால் கற்பென்னும் மாதவத்துத் தேவதையை,
சூட்சியினாலே பெற்றுச் சுவைப்பத் துணிந்துவிட்டான்.
வாதாடிப் பெற்றணைய வகையில்லையே! இனிமேல்
சூதாடிப் பெறுவதெனச் சூளுரைத்து விட்டானே.

*மந்திரத்தால் மாங்கனி தான் வீழ்வதுண்டோ? மாதவளைத்
தந்திரத்தால் ஏமாற்றித் தழுவுவேன்! என்றானே.
என்னைப் பழித்தானே - யானவளைக் கற்பழித்துத்
தன்னைப் பழிப்பாக்கத் தவறேன்! என்றாணையிட்டான்.
*அற்பனென்றான்; இவ்வற்பன் அவருடைய பேரழகுக்
கற்பைக் கலக்கிக் காட்டுவான்! என்றானே.

*பிச்சைச் சிறு முனிவன் பேயன் பொருட்டு எந்நகன்
இச்சை குலைத்தான் இவன் குலையப் பார்ப்பேனே!
என்னப் பலப்பலவாய் எண்ணமிட்ட வானரசன்
பின்னே நடத்து செயல் பேரவதி பேசிடவோ?
அன்றொரு நாள் ராத்திரியில் யாமம் இரண்டொன்றாக
ஒன்றி இருளோ டிருளாய் உலவுகின்றான் வஞ்சமகன்.
நெஞ்சக் கருமையவன் நீள்விழியிலே சுளிக்க,
வஞ்சக் கருமையவன் மேனி வளப்பமிட,
கங்குலுக்குக் கருமை தரும் கருமை கண்டங்கு அறம்ஒடுங்க,
திங்கள் கவர வரும் தீபபாம்பு போல் வந்தான்
பெண்ணுக் கரசு அகலையைப் பேரழகைக் கண்ணி வைக்க
விண்ணுக் கரசன் ஒரு வேடன் போல் வந்தானே.
குக்கல் குரைப்படங்க, கூகைக் குரலொடுகங்,
கொக்கரக்கோ கோழியெனக் கூவினான் கோள் மிகுந்தான்,
அக்குரலைக் கேட்ட முனி அக்கணமே சந்தி செய

மிக்களிரைவா யெழுந்து வெளியில் புறப்பட்டான்.
பொய்யிலாக் கோதமனும் புறத்தேகப் பார்த்திந்தப்
பொய்யன் அவன் வடிவில் புகுந்தான் குடிசையுள்ளே.
ஓரத்தார் நாணற்பாய் மீதே உறங்குகிற ள்
மூரல் கலையாத மோகக் கவிதை மகள்.

ஓற்றை அகல் விளக்கத் தொளி இருளைச் காண்பிக்க,
கற்றை இருள் நடுவோர் கதிர் போலக் கண் வளர்ந்தாள்
கூந்தல் புரள, கோல முன்கைத் தண்டின் மேல்
ஏந்து தாமரை முகத்தில் இனிமைக் கனலூர்.
பெண்ணழகுத் தெய்வம் பேரமைதி யோடுறங்கும்;
பண்ணசைந்து நீள்மூச்சுப் பாய்ந்து கொங்கை தாலாட்டும்-
ஆசை அவசரத்தில் அஞ்சங் கணத்துள்ளே
மோசச் சுளிப்பினிலே முன்னேறும் வானரசன்
ஆங்கவளைக் கண்டான், அழகுண்டான், கொண்டான்;
தீங்கு தடுப்பாரில்லை, தீமை புரிந்துவிட்டான்.
'என்றுமில்லாப் பேராசை என் கணவர் கொண்டாரே!
இன்று கண்டேன் பேரின்பம் யான்!' என்று

இணங்கிவிட்டான்.

இவ்வாறு இருவாரும் இணைந்திருக்கும் போதினிலே
பொய்யான போது கண்ட போதமுனி போந்தானே.
வந்தான் முனி, முனிவான் வாரா முன், வானரசன்
பொந்துடோர் பூனை யெனப் புறத்தே புகுந்தானே.
அக்கணத்தே கண்டான், அறிந்தான், அவலமுற்றான்;
அக்கணத்தே மாமுனியும் அறிவறிந்தான் சேதியெல்லாம்.
கோபக் கனல் குமுற, கொதித்துள்ளம் கொப்பளிக்க,
சாபத் தழல் நாவில் சண்டமாருதம் கக்க,
'திண்குசெய்த தேவமகன் தீமையுடற் செம்மேனி
தீங்குபெறு பெண்குறி ஆயிரமாகத் தீமையுற!' என்றான்:
எனச் சாபம் ஈடேறத் தேவமகன்
குன்றாத தோள் குன்றக் குன்ற்தான் இருளுடே.
வானரசன் போனான்; மனையரசு நாணிப்போய்க்
கூனிக் குறுகிக் குமைவாளைக் கண்ட முனி,
'இல்லாம டெருந் தருமம் இழித்த மகள் இச்சணமே
கல்லாக் கிடக்க!' எனக் கடுஞ்சாப மிட்டானே.

இச்சாபம் வந்தணைய ஏந்திழைதன் கைகுவித்து,
 'இச்சாபத் துக்கு இறுதி ஏதேனும் காட்டு' என்றாள்
 'பின்னாள் இராமனெனும் பெருமாள் பதத் தூளி
 உன்மேல் உறும்போது' என்றுரைத்தான்: கல்லாய் வீழ்ந்

[தாள்;

அப்புறமாய்த் தேவர் வந்தங்கு அமரர்கோன் பொன்மேனிக்
 கொப்புளங்கள் மாற்றக் குறையிரந்து நின்றதுவும்,
 பெண் குறியாம் புண்மேனி கண்குறி ஆயிரமாக
 மண் முனிவன் சாபத்தை மாற்றியமைத்ததுவும்,
 யாருக்கு இவை வேண்டும் அன்புக்கு நாயகியை,
 சீருக்குத் தெய்வத்தைச் சிதைத்துவிட்டார், ஐயையோ!
 அறம் நின்றாள் வீழ்ந்தாள்; அறம் கொன்றார் வாழ்கின்

[றார்!

திறங்கொண்ட செம்மாப்பால் தீமைபுரிந்துவிட்டார்!
 காதலன்தான் கற்பழித்தான்; கணவன் அவள் பொற்
 [பழித்தான்!

மாதரசை சேவையென மாநிலத்தார் ஏசலுற்றார்.

மீட்சி

இவ்வண்ணம் பல்லாண்டாய் இழிவண்ணமாக் கிடந்தாள்.
 மைவண்ணம் தீர்ப்பதற்கோர் மழைவண்ணமாய் வந்தான்
 காரென்ன மேனி; கதிரென்னப் புன் முறுவல்
 வேரென்னத் தருமம், விளைவென்னக் கருமங்கள்,
 வாடுவென்ன ரேனி, மதியென்னடி பேரழகு,
 தேன்மலரின் செவ்விளமைச் சிறு குமரன், தெய்வக்கோன்,
 கடலென்னக் கருமேனிக் கரையென்னச் செவ்வியதாள்
 விடமன்ன பவ நீக்கும் விரி யமுதக் கமல மலர்-
 மையென்னக் கருவடிவில் மழையென்னக் கருணைவரி
 பொய்யென்னக் காணாத புதுமையுறும் புனிதமகன்.
 நீலமணித் தோற்றத்தான், நெருப்பன்ன சேற்றத்தான்,
 காலவெள்ளம் ஈடேறக் கதிகாட்டும் ஏற்றத்தான்-
 நாவற் பழம் பழுத்த நற் சுடரின் பொன்மேனி,
 தேவக் கனி பழுத்துத் தெய்வமெலாம் புகழ் தெய்வம்,

நீலத் தாமரை முகத்தில் நீள் செந்தாமரைக் கண்கள்,
 சிலத் தாமரைக் கைகள் சிவக்குந் தாமரைப் பாதம்,
 கொண்டு ஆயிரம் பரிதி குடித்தவரும் கொண்டல் எனக்
 கண்டார் உயிர் மயங்கக் கவினூறும் காதல் மகன்-
 கோசலை மன் குலவிளக்கம் குவலயத்துக் கறவிளக்கம்,
 வீசும் சுடர் நெறியில் தெய்வமெலாம் வென்ற மகன்,
 மறங்கொல்வான், அறங்காப்பான், மானுடத்தின் உச்சிச்
 [சீர்த்

திறங் கண்டார் பவந் தீர்க்கும் தேசுடையான் ஸ்ரீராமன்
 தாடகையை ஓர் நொடிக் கள் தனு ஒன்றால் சம்ஹரித்துப்
 பீட லீலக்கிவரும் பெருமான், தன் தம்பியொடும்,
 மண் படைத்த விசுவ முனிதன்னோடும் மதில் மிதிலைப்
 பொன் படைத்த மின் நகரப்புரிசைக்குப் போம் வழியில்.
 கண்டான் ஓர் புல்வெளியில் கருங்கல்லாய்க் கிடப்பானை,
 கண்ட கல்மேல் காசுத்தன் சழல் தூசி கதுவா முன்,
 பளிச்சென்ன ஓர் கணத்தில் பண்டை வண்ணமாய்நின்றான்,
 வெளிச்சமுற்ற பேரழகால் வியப்புற்றான் தேசுடையான்.
 வியப்பானை நோக்கி அந்த விசுவ முனி விளக்கிடுவான்,
 நயப்பான வார்த்தைகளால் நடந்த கதை சொன்னானே.
 கேட்டான் இளங் குமரன், கீழ் வீழ்ந்தான் அன்னையென.
 தாட்டாமரை வணங்கித் தவமகளைத் தேற்றிடுவான்:
 நீ பிழைத்தாய் அல்லை; நினைப் பிழைத்தார் எல்லோரும்;
 ஆயிழை நீ தர்மத்துக்கு அறிகுறியாய் நின்றாயே!
 ஆதலினால் துன்பமுற்றல் அன்னாய், என்று ஆதரித்துக்
 கோதமன்பால் அறமகளைக் கொண்டு சென்றான்ராகவனே.

முடிவு

வரவேற்றான் ராகவனை, மற்றவனை, மாமுனியை,
 தரைமேல தான் தனி வீழ்வாள் தவமகளைக் கண்டிலனே.
 கண்டும் காணா நிற்கும் கோதமனின் கழல் பேணி

அண்டி அண்டி வீழ்ந்தயர்வாள்; அறமகளின் துயர்க்கோலம் கண்டுவிட்டான் ராமன்! கனன்றான் மனத்துள்ளே.

பெண் தானும் மற்றோரைப் பேச்சற்றாள் பார்க்கின்றாள்: கோதமனை நோக்கி, குலமகளை நோக்கி அவள் வேதனையை நோக்கி விம்மும் வீரன் முகம் நோக்கி மண் படைத்த விகவ முனி, 'மதி படைத்த கோதமனே பெண் பிழைத்த தில்லை, அவள் பிறன் பிழைக்கப்

பிழையுற்றாள்.

மனைக் குற்றம் என்றாலும் மனக் குற்றம் இல்லாளை, உனக்குற்ற மனையாளை ஒதுக்குவதால் பழிபோமோ?

சாபமிட்டாய்; சாபத்தால் தன் குற்றம் தீர்த்தாளைக் கோபமுற்றுப் பின்னருந்தான் கொடுமை செய்தால் குறையன்றோ?

குற்றமது குற்றந்தான், குற்றம் குறைக்கவில்லை;

குற்றமுற்றான் வானரசன், குறையுற்றாள் நின் மனைவி, உடற்குற்றம் என்றதனால் உயிர்க் குற்றம் ஆமோதான்? கிடக்கட்டும், ஏற்றுக்கொள் கிளிமொழியை!' என்றானே.

என்பானை நோக்கி முனி, 'என்றோ என் மனையாளாய் அன்பான நல்லறத்தை அழித்தாளை யான் அழையேன்; சொற்சாபம் தீர்த்ததனால் தாய்மையுற்றாள் என்றாலும்

இற்சாபம் தீர்ந்ததிலை, இசைவசையாய்ப் போயிற்றே; தன் பிழையைச் சாபத்தால் தான் தீர்த்தாள்; அவ்வளவே என் பழியை, என் குலத்தின் இசைப்பழியைத் தீர்ப்பாளோ- அலக்கணுற்று இங்கு அழுவாளை யான் இரங்கிப் பெற்

[றாலும்,

குலக்கொடியாய் அன்னவளைக் குவலயத்தார் ஏற்பாரோ? பாத்திரத்தின் அழுக்காலே பால் அழுக்காம்; பொய் உடலின்

மாத்திரந்தான் குற்றமெனில், மதி குற்றம் ஆகாதோ?

அத்தன்மை அவள் பாவம் அல்ல, பவத்து ஏபாந்தாள் எத்தன்மை என்றாவென்? இழிதன்மை போகாதே!

தீத்தன்மை தெரியாதே சிறு மதலை தீண்டுவதால்

தீத்தன்மை வேறாமோ? சிறு மதலைக்கு உய்வுண்டோ?

நெஞ்சறியாக் குற்றமெனில் நிலையழியாதோ? இந்த

வஞ்ச மகள் வாலிபத்தில் வானரசைக் காதலித்தாள்;
அப்போதைக் காதலன்றே இப்போது இப்பிழையாக
எப்போதும் இழிந்தவளாய் எளிமையுறச் செய்ததுவே! -
ஆதலினால் அகலிகையை யான் ஏற்கேன்!' என்ன
முனிக் கோதமனும் முடிவான வார்த்தையெனக் கூறிவிட்

[டான்,

அச்சொற் கேட்டான் ராமன், 'யாரை நீ சொன்னாய்

[இப்

பிச்சைச் சிறு தருமம் பெரியோய்நீ பேசுவதோ?
கொடுமைக்கு ஆட்பட்டவளைக் கொடுமை செய்து பார்த்

[தாயே!

கடு தீக்குள் படு மகவைக் கனல் உண்ணக் காண்பாயோ?
நீயாகவே நினைத்து நினக்காப் பழியுற்றாள்;

யோன நீ அவள் தன் பெருமை குலைத்தாயே!

சித்த வஞ்சம் அல்லாதாள் தேக வஞ்சம் ஆனசற்காப்
பித்த நெஞ்ச முற்றாய் நீ, பெரிய வஞ்சம் செய்தாயே!

அப்போதே வானரசைக் காதலித்தாளாம்! அறிந்தும்,
மெய்ப்போத முனிவன் நீ வேட்டாயோ, வேண்டாதாய்?

வானரசன் காதலியாம், வகைமோசம் செய்தாளாம்,

மானம் அழிந்திலையோ மணங்கொண்ட போதினிலே?

விளையாட்டுப் பருவத்தில் விளையாட்டுத்தோழன் அவன்!

களை காட்டி அகில் குற்றம் சுற்பிப்பாய் கருத்தில்லாய்;

பொய்யன் நீ! வஞ்சன் நீ! போலி அறப்போதன் நீ!

மெய்யான திருமகளை வீணாகப் பழிசெய்தாய்;

பாத்திரத்தின் அழுக்காலே பால் அழுக்காம், யானறிவேன்:

பேய்த் திறத்து நின்னாலே பிழையுற்றாள் பெண்பாவை.

சந்தனத்தைச் சேற்றுச் சதுகரிலே ஊற்றுவ போல்

உந்தனுக்கு இத் திருமகளை உரிமை செய்தார் பிழை

[செய்தார்!

நெஞ்சிரக்கம் இல்லாதாய்! நெறி அறியாய்!

[பெண்ணரசை

வஞ்சனையால் கொன்றாய் நீ! மறுபடியும்

[பேசுகின்றாய்!

எத்தன்மை யானாலும் இழிதன்மை போகாதாம் -

இத்தன்மைத் தருமத்தை இன்றே நான் கேட்கின்றேன்!
தான் ஏமாந்தான் குற்றந்தானே என்பாயேல், நீ
தான் கோழிக் குரல் கேட்டு ஏமாந்தாயே, தாழ்வன்றோ?
முக்காலம் தானுணரும் முனிவன் நீ ஏமாந்தால்
அக்கால் உன் அன்பால் ஏமாந்ததும் ஓர் அற்புதமோ?

நீ வஞ்சக ஆட்பட்டாய், நினைவஞ்சித்தான் தேவன்
பாவம் சற்றேனும் இல்லாள் பழிகொண்டாள், ஐயையோ!
யார் குற்றம்? நின் குற்றம், அவன் குற்றம், அறமகளின்
சீர்குற்றம் உற்றதிலை, சினக்குற்றம் செய்தாயே?

உடற்குற்றம் என்று சொன்னான் உயர் முனிவன்; அது
[குற்றம்;

உடற் குற்றம் எங்கு வரும், உளக் குற்றம் இல்லை
[மென்றால்?

கண்ணால் உனைக் கண்டாள், வானரசைகை காண
[வில்லை;

எண்ணத்து உனை ஏற்றாள், வானரசை ஏற்கவில்லை;
கேகத்தால் நினைத் தழுவும், வானரசைத் தீண்டவில்லை;
போகத்தால் ஆருயிரும் பொங்கி உனைத்தான் குழுவும்;
தன் கணவற்க இச்சை துணளித்தல் குற்றமெனல்
புன் கணவர் சொல்லும் போத நெறிப் பொய் கண்டாய்!
ஒரு குற்றமும் புரியாள். உயர் கற்புக் குற்றத்தின்
பெருமைக்காய் இவ்வண்ணம் பிழை செய்தாய் போலும் நீ?
ஐயோ தருமீம! ஆண் வஞ்சனைக்காகப்

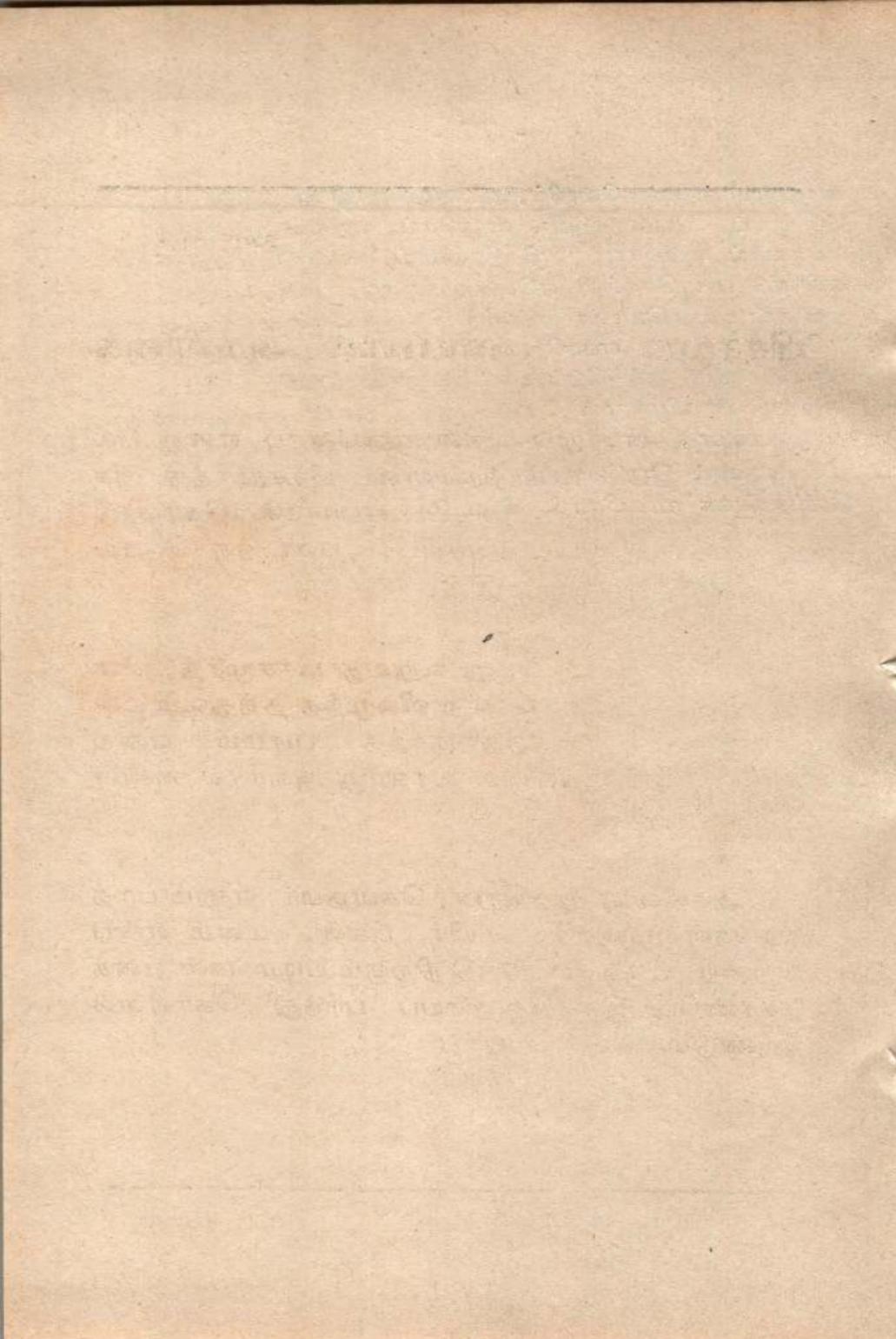
பொய்யாத பெண் பெருமை போயொழியப் பார்த்தாயே!
வேதமே! வேத விதியே! விலமகள் போல்
மாதரசின் கற்பழியா மாட்சி குலைத்தாயே!
கொடுமை செய்வார் கொடுமைக்காய்க் கொடுமையுற்றாள்
வீழ்ந்தாளே!

நடுரையுற்ற நல்லறமும் நடுநடுங்கிப் போயிற்றோ?
நீ ஏற்க மாட்டாயே? — நினை ஏற்கச் சொன்னது யார்?
தீயற்குறோ வேளவிச் சிதை ஈரம் புகைகந்தால்?

அவள் உன்னை ஏற்பாளேல், அதவன்றோ பெருந்தன்மை
தவளை ஒன்று பாம்பேற்கும் சனிச் சிறப்புக் காண்போமே!
ஆதலினால், அடிபணிந்தே அவள் பொறுமை வேண்டிடு நீ!

காதலினால் அல்லவெனில், சுடமையினால் கடன் தீர்ப்பாய்
போவாய், அவள் காலில் விழுவாய், புரண்டழுவாய்,
“பாவாய் என்பாவப் பழி தீர்ப்பாய்” என்றிரப்பாய்,
என்னப் பல சொல்லி ஏகென்றான் ஸ்ரீராமன்,
மன்னன் உரை கொண்டான் மதி கொண்டான் மாமுனிவன்
“தேவா! இன்று என் சிறுமைதீர்த்தாய்” எனப் போற்றிப்
பாவை அவள் அடிச்சீழ்ப் பணிகின்றான் கீழ்வீழ்வான்;
வீழ்வாளை வீழாமுன் மேலெடுத்துத் தான் தாழ்வான்;
தாழ்வாளைத் தாழாமுன் தானெடுப்பான் தழுவுகிறான்
இவ்வண்ணம் இருவோரும் இணைபிரியாது ஈண்டிருப்ப
மெய்வண்ண ராமபிரான் விடைகொண்டான் சென்றானே.

பிச்சமூர்த்தி படைப்பில் அகலிகை

புதுக்கவிதை உலகின் முன்னோடி என்று பலராலும் போற்றப்படுபவரான பிச்சமூர்த்தி அகலிகை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு உயிர்மகள், என்ற தலைப்பில் படைத்த நெடிய தொரு புதுக்கவிதை இது.

அகலிகை வரலாறு கூறுவது பிச்சமூர்த்தியின் நோக்கமன்று. தான் கூற விழைந்த தத்துவம் ஒன்றினைப் புலப்படுத்தற்குகந்த படிமம் என்ற அளவிலேயே அகலிகை வரலாறு அவரால் கையாளப்பட்டுள்ளது.

அகலிகை, இந்திரன், கௌதமர் எனும் பாத்திரங்கள் முறையே உயிர், புலன், மனம் என்பவற்றை உருவகப்படுத்தி நிற்கும் படிமங்கள் எனக் கொண்டே இக்கவிதையைப் 'புரிந்து' கொள்ளல் வேண்டும்.

உயிர்மகள்

பிச்சமுர்த்தி

புல்பூண்டு முளைத்த பின்னர்
புழுப்பறவை பிறந்த பின்னர்
நெஞ்சாறப் பிரம்மதேவன்
நினைவழிக்கும் நியமத்துடன்
கற்பனையின் கடுந்தவத்தில்
வேள்வி ஒன்று வளர்க்கலானான்

காற்று மரம்கலந்து
பல்வேதம் ஒதிவர,
எட்டத்தில் கடலலைகள்
எதிர்வேதம் பாடிவர
தழலின்றிப் புகையின்றிப்
புத்துருவம் பிறந்தங்கு,
மின்னல் கொடி போலப்
பாரெங்கும் பிரமித்துவிட,
பிரம்மதேவன் தானும் கூடப்
பித்துப் பிடித்து விட்டான்
உமையவளைப் போன்ற எழில்
கடர் விட்டெழுந்ததுபோல்
உலகென்றும் கண்டறியா
உயி ரொன்று லவக்கண்டான்;
தரிசிலுள்ள தனிமரத்தின்
தாங்கொணாத் தனிமையுடன்
கூண்டிலிட்ட புணுகுப் பூனை
குடைச்சலும் உலவக் கண்டான்.

செய்வதொன்றறியாப் பிரும்மன்
சிந்தையிலாழ்ந்திருக்க,
சைதன்யமான உருப்

புரண்டோடும் புதுப் பெருக்காய்,
குறிப்பின்றிக் காற்றைப் போல்
குவலயத்தில் பாயக் கண்டான்.

பிரமை கொண்ட பிரும்மதேவன்
கட்டற்ற குதிரை ஒன்றைக்
கடிவானம் இட்டிடல் போல
உயிர்ப் போக்கை ஒடுக்கி மெள்ள
ஒரு திசையில் ஒட்டி வைக்க

உயிருக்கு மணமகனைக்
காணக் கருத்திலிட்டான்.
கருத்தறிந்த வெள்ளிப் பெண்
கனன்றெழுந்து கூறலானாள்.

கற்பனையின் கடுங்கனவில்
குறியின்றி அழைத்துவிட்டார்
ஆசையினால் ஆக்கி வேள்வி
ஆருயிரை உசிப்பி விட்டார்.
உசிப்பிவிட்ட பின்னர் இதோ
எனக்கீடு வேண்டு கின்றீர்.
இணையற்ற என்னைச் கண்டும்
பிணை சேர்க்க ஏங்கலேனோ?

புத்துருவின் தன்மையினை
ஆழ்ந்தறியா பிரும்ம தேவன்
தந்தையெனும் பேதமையில்
மகளென்னும் பொய்ப் பிரிவில்
கேட்ட சொல்லைக் காற்றில் விட்டான்
கடிமணத்தை கோரலுற்றான்.
கொடி மின்னர் உயிர்மகளை
கைபிடிக்க சட்டமிட்டான்.
அண்டத்தை ஓர் நொடிக்குள்
சுற்றிவரும் வீரனுக்கே
ஆரணங்காள் அகலிகையை
அளித்திடுவேன என்று ரைத்தான்.

இம்மொழிகள் கேட்ட தேவர்,
 அகரர், கந்தர்வர் மற்றோர்
 அழகினனக் காணக் கிடைத்தும்
 அடையும் வலி அற்றோம் நாமே
 என்றேங்கி குமுறலுற்றார்.
 குமுறியே குமைந்து போனார்.
 முகிலிடையே தோன்றும் மின்னல்
 தேவர்கோன் இந்திரன் மட்டும்
 குமுலகினின்றும் தோன்றிப்
 புலன்களின் கதவம் தட்டி
 உயிரிலே உணர்ச்சி கூட்டும்
 அதிசயத் தூண்டலான
 இன்பமே வடிவம் கொண்ட
 அனாதியாம் இந்திரன் மட்டும்
 அசலிகை அடைந்தே தீர்வேன்.
 உயிரினைப் புணர்வேன் என்றான்.

நெருப்புக்கோர் நீரைப்போல
 யானைக்கோர் யாளிபோல
 இந்திரனின் ஆசைவலையை
 அறுக்கவோர் அறிஞன் வந்தான்.
 உலகத்தை கவ்வுமிருளை
 வெட்டிடும் வெய்யில்போல்வான்;
 ஈரேழு உலகம் முழுதும்
 எண்ணுமுன் திரிந்து வருவான்;
 நல்லது தீய தென்று
 நாள் தோறும் பரிதவித்து
 ரஸம் போல நிலை கொள்ளாது
 சஞ்சலமே உருவம் கொண்டோன்
 உண்மையிலே மனமே ஆனோன்
 மரபினால் கோதமப்பேரான்
 இந்திரனுக் கெதிரியானான்
 உயிர்மகள் வெட்கலுற்றான்.

பிரும்மனிட்ட கட்டளையை
முடிக்கிடவே முனைந்துவிட்டார்.
முனியெனும் மனத்தின் கூட
இன்பத்தின் தேவாம் இந்திரன்.
பந்தயம் கெளிப்பார் யாரோ
என வியந்தார் தேவர் அசுரர் -

வெளியுலகினின்றே தோன்றும்
தூண்டுதல் புலனில் புகுந்து
உடலெங்கும் சுற்றுதல் போல்,
அசைந்தாடும் வெள்ளி வெற்பு
வீதியில் வருதல் போல
ஐராவத மாண யானை
அருகிலே வந்து நிற்க
ஆரோஹணித்து இந்திரன்
அகிலத்தைச் சுற்றச் சென்றான்.
இருந்த இடம் பெயரா பேதை
மனமெனும் முனியோ வென்னில்
அகிலத்தைச் சுற்றச் சென்றான்
வாகனம் நாடவில்லை

எண்ணத்தின் மின் வேகத்தில்
ஈரேமூலகம் சுற்றி
அருகிருந்த ஆவைத் தொழுது
அகலிகை தாரும் என்றான்.

சொல்வேலி சிக்கி விட்ட
பிரும்மனும் ஏது சொல்வான் ?
இந்திரன் வருமுன்
மாவிலை சோரணங்கள்
குழந்ததொரு தீயின் முன்னர்
மனதிற்கு உயிரை மணந்தான்
மதியற்ற ஆதிக்குயவன்.

இரேமுலகம் சுற்றி
 இந்திரன் வந்து பார்க்க
 மனமெனும் முனிவன் கூட
 காட்டின் குடிசைக்குள்ளே
 தனி விளக்கெரிதல் போல
 உயிர் மகள் சுடர் விடுத்தாள்.

கடருக்கு அண்டையாக
 மனமதில் சூழக் கண்டான்.
 போரினில் எகிர்க் கெதிராய்
 மல்லிடும் மூர்க்க வேளை
 வழங்கியே வீழ்ந்த வீரன்
 வரையற்ற வஞ்சனைக்குள்ளாய்
 தோஸ்வியில் வெடித்தல் போல,
 இந்திரனும் கதையைக் கேட்டு
 இருதயத்தில் நஞ்சைக் கொண்டான்.

காட்டு மல்லிகைப் புதரில்
 புகைப்பட்ட கண்ணை ஆற்ற
 அகலிகை உலவும் போது
 மின்னழகோன் அங்கு வந்து
 மடை வாயைப் போன்றிரைந்து
 உயிரினில் பள்ளம் செய்தான்
 'அகலிகையே!
 உயிரின் மின்னே!
 இன்ப துன்பம் ஓராப்பெருக்கே!
 சட்ட திட்டம் ஒன்றமைத்தோன்
 சூழ்க்சியில் சிக்கி விட்டாய்!
 சொக்துரிமை போல உன்னை
 பாவிக்கும் பிடாரன் கையில்
 பல்லற்ற பாம்பாய்ச் சாவாய்
 குரலற்ற குயிலாய் இருப்பாய்!
 புலவிற்ப வைபவத்தைப்
 பொசிப்பின்றி உதறிவிட்டாய்!

இருப்பினும் எந்தன் ஆர்வம்
உந்தன் காலடியின் கீழே
உயிர்த் தேனுக் கங்காந்திருக்கும்
தோல்வியில் வெற்றி காண
பூமிபோல் பொறுத்திருக்கும்.
மனத்தினை மணந்த பெண்ணே!
சஞ்சலப்பாழே காண்பாய்.
கோதமன் கட்டுதிட்டம்
கொடிக் கோர் கொழுக்கொம் பென்று
குருடனின் கனவு கொண்டாய்,
கொழுக் கொப்பு கொடியில் சாய்ந்து
கொள்வதைக் காண்பாய் நீயே.
நெஞ்சை நான் பறிகொடுத்து
நஞ்சையே மார்பி லிட்டேன்.
என்னும் இக்காதல் நெருப்பு
நெஞ்சிலே நீராசாது
இன்றல்ல நாளையல்ல,
ஏழாண்டு ஆன பின்னும்
மனநரி பின் சால் மண்ணால்
உயிர் வழி தூர்ந்து போகத்
தடம் கெட்டுத் தவிக்குற போது
தென்றலாய், மலராய் மதியாய்,
இந்திரனாம் இன்பம் வருவேன்
தவிப்பன்று அடங்கக் காண்பாய்,
உயிர்க்குழல் இசைக்கக் காண்பாய்...

இந்நிரன் சென்ற பின்னர்
அகலிகை சித்தகக் கடலில்
அலைகளும் சாரிவீச
என் விதி என்னும்
அச்சம் அங்காடலாச்சு
அன்று முதல் உயிரின் வாழ்வு
நொண்டியிடும் ரவி மதியைப் போல,
பருவங்கள் தோன்றும் கணக்காய்ச்

செய்ததைச் செய்து கொண்டு
உப்பின்றி ஓடலாச்சு
வீடென்னும் கனவுக்காக
கோதமன் வேள்வி செய்தல்,
இல்லாளின் கடனுக்காக
அகலிகை பொருள் திரட்டல்,
இவைகளே சூழ்ந்த உயிரின்
வயலிலே பல்லி ஆன,
பயிரற்ற பொட்டல் ஒன்றில்
பச்சைக்கு ஏங்கல் போல
பாழான பாலைவனத்தில்
பருகுநீர் விழைதல் போல,
உயிர்க் கொடி துடிக்கலாச்சு,
அகலிகை சோரலானாள் ..

வான்மதி வளையம் சூழ்ந்த
அமுத வெண் நிலவு ஒன்றில்
உயிர் மகள் முனியைப் பார்த்து
சிரமாட்டி சொல்லலானாள்.
'சூழ்ச்சியால் வென்று வந்தீர்,
சலிப்பு நான் அடையவில்லை.
உயிர்ப் பரி பாய்ந்தாலன்றி
கால் நான்கும் சூறையோகும்.
சிறுநண்மை இதனை நீங்கள்
அறியாது சுவர் வைத்தீட்டீர்
வெளி உலகின் தூண்டுதல்கள்
புகவொணாத் துறவைத் தந்தீர்.
புலன்களின் இன்பமின்னை
நெறி எனும் இரும்பில் கொண்டீர்
உயிர்க் கனல் உண்மை உமது
சித்தத்தில் உதிக்க வில்லை.

வேள்வியின் தீயைப் போல
உயிருக்கு நெறிகள் இல்லை.
ஈரம் மிகு கொம்பானாலும்
காய்ந்தபோர் சமித்தானாலும்
பசுமஞ்சள் நெய்யானாலும்
உதிரம் மிகு சதையானாலும்
வேள்வித்தீ உண்டு வானில்
ஏப்பங்கள் விட்டு ஏறும்.
நல்லது தீய தென்றும்,
அவரவர் உடைமை என்றும்
சிறு நெறிகள் உயிருக்கில்லை.
மனது புலன் வைரமில்லை.
பழுதையில் பாம்பை ஏற்றும்
பான்மையால் சட்டம் செய்தீர்
சட்டத்தின் சிறைக்குட்பட்டு
அசைவின்றி கட்டையானேன்
சைதன்ய அசைவொடுங்கில்,
சுகமதிக் காண்ப தெங்கே?''

அகலிகை சொற்கள் நுட்பம்
காட்டிலோர் நிலவாயிற்று.
கோதமன் கோட்டைச் சுவர்கள்
முன்னிலும் மேலே சென்ற
இருப்பினும் மனத்தின் அடியில்
இன்ப மீன் துள்ளவில்லை.
நெறிகளின் உயர் சுவற்றில்
உயிர்க் கொடி ஏறவில்லை.

நோயுற்ற குழந்தைக்குத் தாய்
கசப்பான மருந்தைத் தந்து,
உடலினைப் பேணுதல் போல்,
அகலிகை கோதமன் பித்தைத்
தெளியவே வழி வகுத்தாள்.

மாசி மாதத்து இரவில்
மல்லிகை நிலவு பொழிய;
மாருதம் தவழ்ந்து வந்து
மெல்லவே ஆசைபேச;
குளக்கரை அல்லி ஒன்று
தோழிமார் தண்ணீரோடு
புலம்பிற்று பேசாவாயால்
ஆறாத மதி மேல் காதல்.
வானத்தின் வெண் பரப்பின்
ஓரத்தில் மேக மொன்று
ஓட்டகை உருவத்தோடு
ஓதுங்கியே போயிற்றப்போ.
இடை இடை மேகத்தூடே
சிரித்தன நீல மின்னல்.

நேரமோ வெள்ளி முளைக்க
நாழிகை எட்டிநுந்தும்
பாரெழில் கலவரங்கள்
கலைத்தன இருவர் தூக்கம்
பர ஒளி இறங்கி வந்து
புவனத்தில் பரவும் வேளை,
வைராக்ய சிகரங்காண
வேதங்கள் விதித்த நேரம்,
என்றெண்ணி ஆறுசென்றான்
கோதமர் முனிவர் தானும்;
மனது கைவல்யம் கூட
குளித்தது ஞான ஆற்றில்...

கோதமன் ஆறுசெல்ல
அகலிகை வெளியே வரவும்.
ஆகாயம் அழைக்கக் கண்டாள்,
முகிலினிலே இந்திரன் கண்டாள்.
புலன்களின் சாளரத்துக்
கதவுகள் ஒருகூளித்து

வரவேற்க விழையக்கண்டு,
 வசியமை கொண்ட இயற்கை
 பூசிற்று புலன் இமைகள்
 அகலிகை கண்ட இந்திரன்
 இறங்கினான் காதல் ஏணி,
 பாலைவனத்துப் பாழில்
 மரு தோன்றி மலர்ந்தாப் போல;
 ஒருவனே தனித் தீவொன்றில்
 குடி ஏறிக் குமைந்திருக்க,
 நாக கன்னிகைகள் நால்வர்
 நீரில் யாழ் இசைக்கக் கேட்க
 மண்ணும் விண்ணாதல் போல;
 கண்ணொளி இல்லா ஒருவன்
 அகத்திலே ஞான சித்திரம்
 முடிவின்றி ஓடக் கண்டு
 ஞானக் கண் ஈடு செய்யும்
 புதுமையைப் போற்றல் போல,
 ஊமையாம் ஒருவன் உணவுச்
 சுவை சொல்லும் சக்தி பெற்று
 விந்தையை வாழ்த்தல் போல;
 ஆணுயிர் பெண்ணினோடு
 இரண்டறக் கலக்கும் வேளை
 ஸ்பர்சமே மிஞ்சி நின்று
 கசுமதை வளைத்தல் போல;
 பல்வேறு இன்பத் தூண்டல்
 பிறந்து சூழலகினின்றும்
 அகலிகை அகத்தில போதை
 மின்னையே பாய விட்ட
 இன்பங்கள் அழைப்பில் அழகான்
 மயங்கிடக் கண்ட இந்திரன்
 தானுமே அவளைச் சார்ந்து
 மெல்லவே பெய் கலந்தான்.
 புலன் வழி உயிர் இணங்கி
 மலர்ந்தது இன்பம் பொழிய.

தாய்மையைத் தேடி ஆற்றை
அடைந்த அம்முனிவன் மெள்ள
வெள்ளியும் முளையாக் கிழக்கு
ஜாமமென சொல்லக் கேட்டு,
வேதங்கள் விதித்த பிரும்ம
மூர்த்தமும் பிறழ்க்கண்டு
'மனநெறி, சொத்துரிமைகள்
அஃப் பெருள் காக்கும் மதிசிகள்
இவைகளைத் தகர்க்கவோர்
அகலிகைச் சூதோ?
நவநெறி காட்டும் நயமோ?
உலகின்ப உல்லாசங்கள்
கலந்திடக் காதல் திருட்டோ?"
என்ற சஞ்சலத்தில் முனிவன்
ஓடோடி வீடு சீர்ந்தான்.
மின் ஓநகரன் இன்பம் வாங்கிப்
பாருடைப் பெரிய எழிலை
பருகியே போதை மீறி,
அகலிகை புலன்கள் பொங்க,
சையோசம் செய்யக் கண்டான்.
மனநெறி இட்ட சட்டம்
பிறந்ததோர் கோலம் கண்டு
ஆற்றாது ஆரயிர்க்கு
அழியாத சாபமிட்டான்.

'மானத்தை விட்ட உயிரே!
மனநெறி மறுக்க கிளியே!
மணவரை ஏய்த்துவிட்ட
மோகம்! மாய வழிலே!
மன்பதை செல்லும் வழியில்
மற்றகோர் பாதை காட்டக்
கால் வழிச் சென்ற குருடே!
கற்புத் தீ கலந்திடாத
விட்டியே! விந்தைப்பிறப்பே

உன்னுடன் இணைந்திருக்கும்
ஆணியேர் அறுசக் கண்டேன்.
அறுந்தபின் இனி உன்னோடு
உறவிடல் சாவெனக்கு.
கனவுகள் மண்ணதாக்கும்
கல்மனம் படைத்தாய் பெண்ணே!
கல்லதாய்க் கிடந்து என்றும்
பொழிந்திடும் கேள் எழில்கள்
பருக வோர் திறமுமின்றி
ஊமையாய்த் துடிக்கக் கடவாய்.
என்று முனி கனலும் சாபம்
இட்டதோர் ஈனவேளை
உயிரிலே அசைவை ஊக்கும்
கருவிகள் பிரிந்து போக
ஊமையாய்ப் பாறையாக
ஆருயிர் அழகி ஆனாள்.

ஆண்டு மேல் ஆண்டெழுந்து
பல்வர்ணப் புதுமையோடு
பருவங்கள் ஆடினாலும்
தென்றலோள் பலனி வந்து
அபிணையே வார்த்திட்டாலும்
மன்மதன் கணைகள் எங்கும்
சுக மனமு பொழிந்திட்டாலும்
அகலிகை கல்லாய்க் கிடந்தாள்
உயிரின் யாழ் ஒவிக்கவில்லை.

தனிமையின் தூயஒளியில்
தனித்துவம் இயற்றும் பரமன்
விழிதுயில் கலையக் கண்ணைத்
திறக்கையில், ஆதிசக்தி
அகிலத்தில் ஒளியும் லீலை
அம்பலமாக்கவென்று
பெருவழி செல்லும்போது

அயோத்தியின் ராமன்கூடச்
சக்தியாம் சீதை நாடி
காணகவழியே வரவும்,
ஊமையாம் பாறை ஒன்றில்
கால்படத் தோன்றக் கண்டான்
சாபத்தில் வாடும் உயிராள்.

சிற் றிகை பட்டகல்லும்
ஒயிலுருப் பெற்றிடல்போல்,
ராமன் கால் விந்கை விரல்கள்
அகலிகை எழுப்பிவிட்ட.
எழிலுருக் கல்லாய் ஆன
அதிசயம் கேட்ட ராமன்
கோதம முனிவன் மீது
கடிந்துமே சொல் தொடுத்தான்.
கல்லுரு ஒளிக்கும் உயிரை
மீளவும் தழைக்கச் செய்த
பரம்பொருள் காண அங்கு
கோதமன் குனிந்து நின்றான்.
குனிந்ததும் கடிந்த சொல்லை
கேட்டுமோர் கொல்லும் வியப்பில்
விழித்தவன் வேள்வி முனிவன்,
விழித்தது பேதை மனது.

ராமன் கோதமனைப் பார்த்து

கால்பட்ட கல்லினின்று
கன்னிகை வளரக் கண்டேன்.
கை தொட்ட நீயோ என்னில்
கவினுருக் கல்லாய்ச் செய்தாய்
குயவனோர் தவம் இயற்றி
மண்ணில் பொன்னுயிரைக் கண்டான்,
புதுமையைக் கண்ட குயவன்
தன்மையை அறிந்திடாமல்

உயிரை ஓர் உடைமையாகக்
கருதியே குற்றம் செய்தான்.

சிருஷ்டியின் நுண்மை அறியா
மனமுனியான நீயும்
சஞ்சலப்பட்டுப் புலனைப்
பகைவனாய் பாவித்திட்டாய்,
கற்பென்றும் சடமையென்றும்
கலைவுகள் கண்டு உயிரை
கானல் நீர் நெறி சுவக்க
கட்டளை மனத்தாலிட்டாய்.
உலகமோர் மாக்ய அன்று.
வெறுக்க ஓர் வேம்பு அன்று.
அகலிகை உடைகே என்று
ஆணவம் மிகப் படைத்தாய்.

வெறுத்திட்ட புலனும் உலகும்
வெறியுடன் வன்மை கொண்ட
உறங்கிடும் பெட்டிப்பாம்பை
உசிப்பிடும் மகுடிபோல
புண்களும் நைச்சயம் பாட
இருமைக்கு அப்பால்பட்ட
முடிவற்ற உருவம் அன்று
புணர்ந்தது இயற்கைப் போக்கில்
இவ்வறக் கடமை விட்டு
வானுக்கு ஏங்கலாலே
இயற்கைக்கு எதிராய் நீயும்
சாபசதைத் தந்தாயே.
சஞ்சலக் கரங்கு பற்ற
ததவத்தை மறந்தாலே,
அகலிகை இயக்கமற்றான்,
உயருபோர் கல்லாயிற்று
இருப்பினும் உயிரை என்னில்
கொஞ்சமும் சலங்+வில்லை.

"பெருநெருப்புக் கீரமில்லை,
 என்று நீ காலப் போக்கில்
 அறிந்து மிகக் குமையும்போது
 நெஞ்சிலே ஈரம் காணும்
 பாறையும் தளிர்விடுக்கும்"
 என்றுமே நினைத்தகல்யை
 கருணையால் கல்லுமானாள் :
 உயிரற்ற மனமொன்றுண்டோ
 உடலற்ற நிழலொன்றுண்டோ
 குற்றமில் உயிரை இன்று
 கூடவே கூட்டிச் செல்லு.
 பெண் இனம் நெஞ்சை இன்னும்
 மானிடர் அறியவில்லை.
 கற்பென்னும் நெறியைப் பெண்கள்
 கொள்வோர் சட்டமிட்டால்
 மீறுதல் ஆண்களன்றி
 இயலுமா வேதரிஷியே?

சொல் ஒன்று. அம்பும் ஒன்றே.
 காதலும் நெறியும் ஒன்றே.
 கொண்டவன் நானே எனினும்,
 இலக்குக்கு அவைகள் மட்டும்.
 கணவனோ பெண்களுக்கு
 இருவரென் றியற்கை ஆணை.
 தியின் முன் கொண்ட கணவன்.
 உலகினர் உலகத்தோர்கள்
 அறிவார்கள் ஓரோர்பொழுது.
 பாசம் ஒன்றே கொள்ளும் பெண்ணைப்
 பாரிலே காணலரிது
 கள்ளப் புருஷனென்றோ
 மின்னிடும் அணிகளென்றோ
 மயக்கிடும் துணிகளென்றோ
 மணத்திடும் மலர்களென்றோ
 பெண்மனம் கொள்ளை கொள்ளும்

என்றுமிராமன் விளக்க,
முனிவன்கண் மறைத்த திரையும்
அறுந்திடத் தெளிவு பெற்றான்
அகலிகை நிமிர்ந்து நின்றான்.

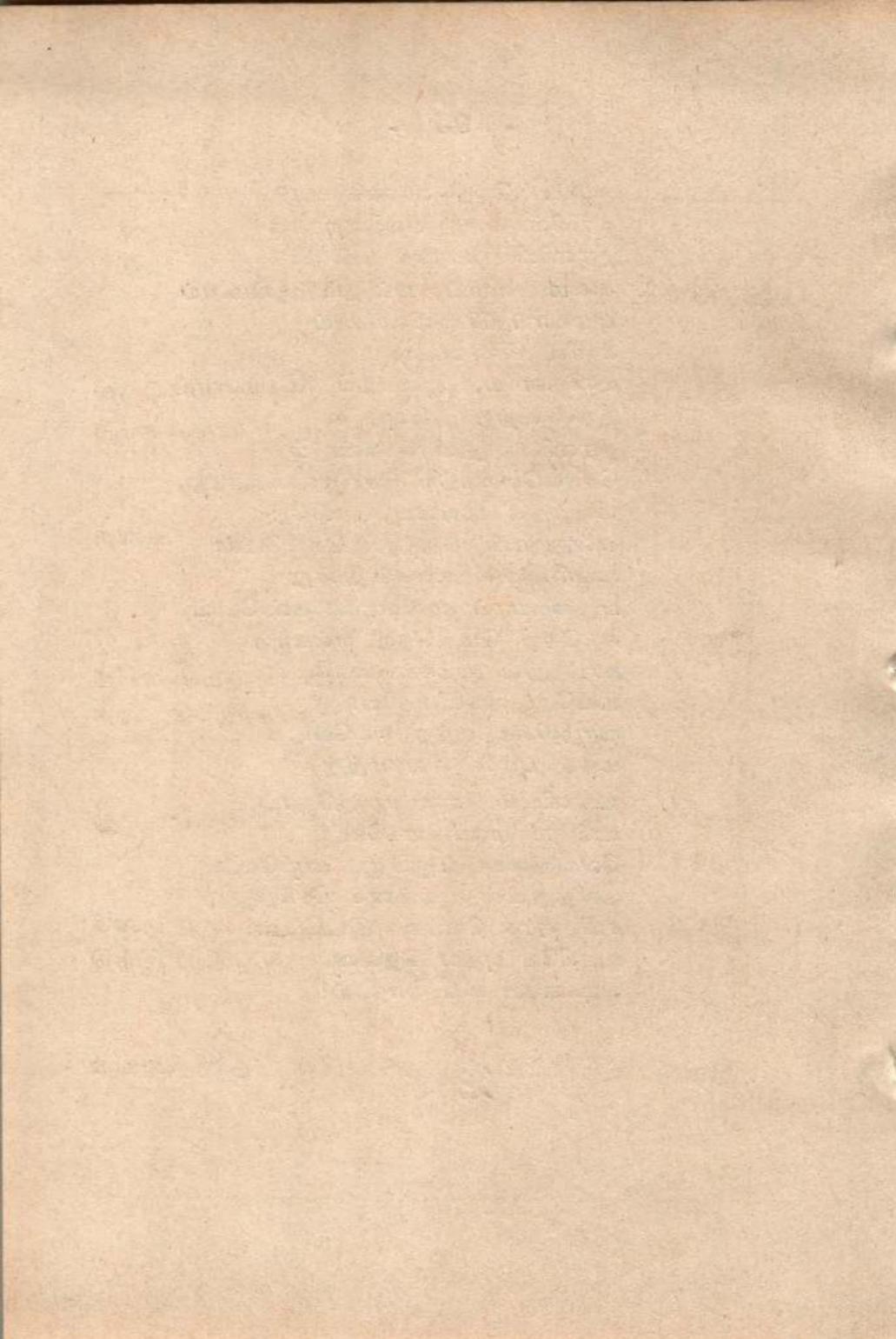
கோதமன் அகலிகைக்கு

உயிரே! அகலிகையே!
உலகத்தின் உன்னதமே!
அடிமுடி அற்ற அனலே!
தான் தோன்றிப் பொன் பெருக்கே
இடம் பொருள் ஏவலொன்றும்
விலங்கிடா உயிர்ப்பெருக்கே!
பெருக்குக்கு கரைகள் போட
பேதமையில் விதி வகுத்தோம்,
உடைமையின் காந்தக் கைகள்
கற்பெனும் இரும்பைத் தந்த
உரிமையின் ஆசைக் கண்கள்
சட்டதிட்டங்கள் அமைத்த
ராமன் கால் கல்லில் படவே
கன்னி நீ மீண்டதோடு
வந்தது கண் எனக்கும்.

பெண் நினைப்பெனக்கிருப்பின்
பிறருக்கும் இருந்திடாதா?
எனக்கின்றேல் அந்நினைப்பு
உலகத்தில் இருத்தலுண்டோ?
கற்பெனும் ஒரு வழிநெறியை
வகுத்ததே இல்லிக் குடமாம்
இடம்பொருள் காலம் இவற்றுள்
சிறைப்பட்ட சின்ன மனது
நெடுங்கால நாயகிக்கு

குடும்ப நெறி காணலாமா?
உயிரின் கதை பலவாறாகத்
தரணியில் வளரக் கண்டும்
கல் மண்ணாய், புல்லும் பூண்டாய்
புழுவாய் பெருவிலங்காய்
சுக்ரீவ சேனையாக
மனிதனாய், ஆணாய்ப் பெண்ணாய்
இரண்டற்ற அலியுமாக
தரணியில் தளிரக் கண்டும்
சொல்லொன்றே செயலுமொன்றே
மன்மதக் கணையுமொன்றே
என்றுநான் மந்தத்துக் கெட்டேன்
உயிர்க்கனல் உலகம் தின்று
புதுமையாய் முளைக்கக் கண்டேன்.
கடுநெறி மெதுநெறி எல்லாம்
காலத்தில் மூழ்கக் கண்டேன்.
உயிரே! அகலிகையே!
வாழ்விக்க வந்த ஒளியே!
மனம் புலன் வைரமற்று
உன்னிடம் சரண் புகுந்தோம்
உயிரே! மணிவிளக்கே.
வேள்வியைப் புதுக்கும் எழிலே!
மனத்துடன் புலனைச் சேர்த்து
சமித்தாக வேள்வி இட்டேன்.
உயிரிலே புதிய தேனை
வடிக்கவே கூட வாராய்!

மகாகவி படைப்பில் அகலிகை

ஈழத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவரான மகாகவி படைத்த 'அகலிகை' பதினாறே விருத்தங்களில் அமைந்தது.

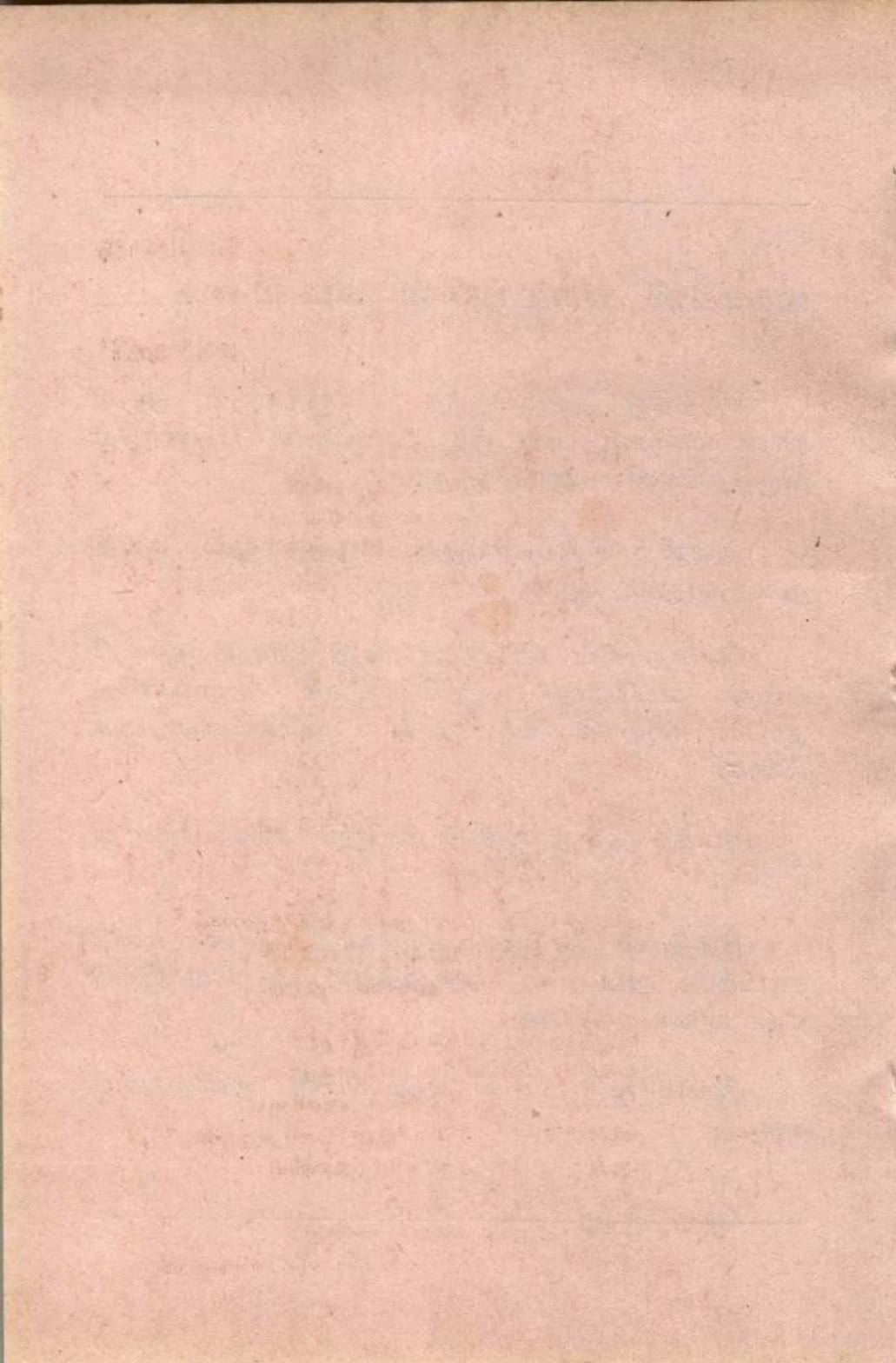
அளவிற் சிறியதாயினும் கருத்தாலும் கவித்துவத்தாலும் அழகு பெற்றது.

கௌதமரின் சாபத்தாலன்றி தான் தவறியதை எப்போது அறிகிறாளோ அப்போதே தானே கல்லாகி விடுகிறாள் மகாகவியின் அகலிகை.

நடந்த தவறு கண்டு சிறிதும் சலனப்படாது நிற்கிறார் ஞானி கௌதமர்.

இந்திரன் செய்த தவறுக்காக அவனது மனச் சாட்சியே அவனைக் குத்துகிறது. அதுவே இந்திரன் அடைந்த புண்.

இவை மகாகவி படைப்பின் தனித்துவங்கள்.

அகலிகை

‘மகாகவி’

இந்திரன் இறங்கி வந்தான்
இமயத்தின் அடிவாரத்தே
சந்தனம் கமழும் மார்புச்
சால்வையில், சரிசை மீதில்,
பிந்திவந் தெறிக்கும் தேய்ந்த
பிறையின் செந்நிலவு பட்டுச்
சிந்திற்று, மிரண்டங்கே ஓர்
சிள்வண்டு வாய் மூடிற்றாம்.

கற்களிற் படாத காவிற்
கழல்ஒலி கிளம்ப வில்லை
நிற்கவும் இல்லைத், தோள்கள்
நிமிர்ந்தவன் நடந்து சென்று
புற்றரை அடைந்தபோது
பாதத்தைப் பொறுக்க வைத்தான்.
சின்றாற்றின் அரவம் கேட்டுச்
செல்கின்றான் அதனை நாடி.

பாதையில், விடியும் போது
பகல்போல விரியப் போகும்
போதினைப் பிடுங்கிக் கைக்குள்
பொத்தினன், முகர்ந்து பார்த்தான்.
ஆதலும் வாழ்ந்தோர் நாளில்
அழிதலு மான இந்நக
மேதினிச் சிறப்பைக் கண்டு
வெறுத்தாலும், சுவர்ச்சி கொண்டான்

கையினில் நீரை அள்ளக்
 குனிந்தவன் களைப்பைத் தீர்த்தான்
 ஐய, எச் சுவையும் அற்றும்
 தேவரின் அமுதை வென்றி
 செய்ததைச் சித்தித் தானோ,
 சிரிந்தனன் சிறிது. முன்னர்
 கொய்தபூக் கீழே வீசிக்
 குணஓன்றைக் குறுகலுற்றான்.

முத்தினால் நிறைந்த வான
 முடி, இந்த நிலத்தில் உள்ள
 அத்தனை படடும் ஒவ்வா
 அழிய நிறமேலாடை
 கததி. காற் செருப்புக், காப்புக்
 உழற்றி ஓர் ஒதச்சூத தேடி
 வைத்துப் பின் திரும்பிப் பள்ள
 வழியினைத் தொடரலானான்.

இருட்டிலும் நுழைய வல்ல
 இந்திர நோக்கிலே, அம்
 மரட்டுவான் மரங்கள் சூழ்ந்து
 முதிர்ந்த காட்டிடை; நீர் ஓடும்
 புறத்திலே, கழுகும் தெங்கும்
 புலப்பட, இரண்டு கண்கள்
 உருட்டினன் ஊன்றி நோக்கி
 உள்ளதோர் குடிலும் கண்டான்.

வேலியில் முள்ளில் லாத
 வெண்டியை மெல்லத் தாண்டக்
 கோழிகள் விழித்துக் கொண்டு
 குசுகுசுத்தனை மாங்கொப்பில்,
 ஓலையோ டிழைத்த தட்டி
 ஓட்டையில் நாட்டம் வைத்து
 மாலுண்ட வானக் காரன்
 மறுகினான் நோக்கி நோக்கி.

அகலிகை தளிர்க்கை கொஞ்சம்
 அசைந்ததும் அருகில் தூங்கும்
 மிகுதியாய் நரைத்த நெஞ்சுக்
 கோதமர் மேற்படர்ந்து
 புக, இவர் விழித்துப் பார்த்துப்
 பொழுதாயிற் றென்ப தெண்ணி
 அகன்றதும், ஆனயாவும்
 அவன் அங்கு நின்று கண்டான்

ஆகரவு அயலில் தேடி
 அலைந்தகை விரல்கள் மீண்டு
 பாதிமூடா மென் மார்பிற்
 பதிந்தன, நெளிந்த வாயின்
 மீதுபுன் முறுவல் மீண்டும்
 விளைத்தனள், முயன்று பின்னர்
 மாது குப்புறப் புரண்டு
 மணையனை அணைக்க லானாள்

கோதமர் நடந்து சென்று
 குந்திய கல்லின் மீது
 சாதலே நிகர்க்க ஏதோ
 தவம்புரிந் திருந்தார், வீட்டில்
 காதலின் பிடிப்பிற் சிக்கிக்
 கலங்கினாளது கால் மாட்டில்
 நீதிகள் நினையா னாகி
 நெடும்பிழை இழைப்பான் நின்றான்

காட்டுக்குள் அமைந்தும் அந்தக்
 கடுந்தவ முனிவர் செய்த
 வீட்டுக்குள் இன்று மட்டும்
 விலங்குகள் நுகழந்த திவ்வை
 பாட்டுக்கோர் உருப்போல் வாளைப்
 பச்சையாய்க் கண்ட போதை
 ஈட்டிபோல் இதயத் தேற
 இத்திரன் எதுசெய் தானோ?

துடித்தனள், எனினும் பாதித்
 தூக்கத்துள், வலியோன் கைகள்
 பிடித்தது பிடித்ததால் அப்
 பிடிபிடி கொடுத்தாள், வந்த
 அடுத்தவன் அழுத்த மாக
 ஆசைகள் புதைக்கக், கண்கள்
 எடுத்து நோக்காது சோர்ந்தும்,
 உலகையே இழக்க லானாள்.

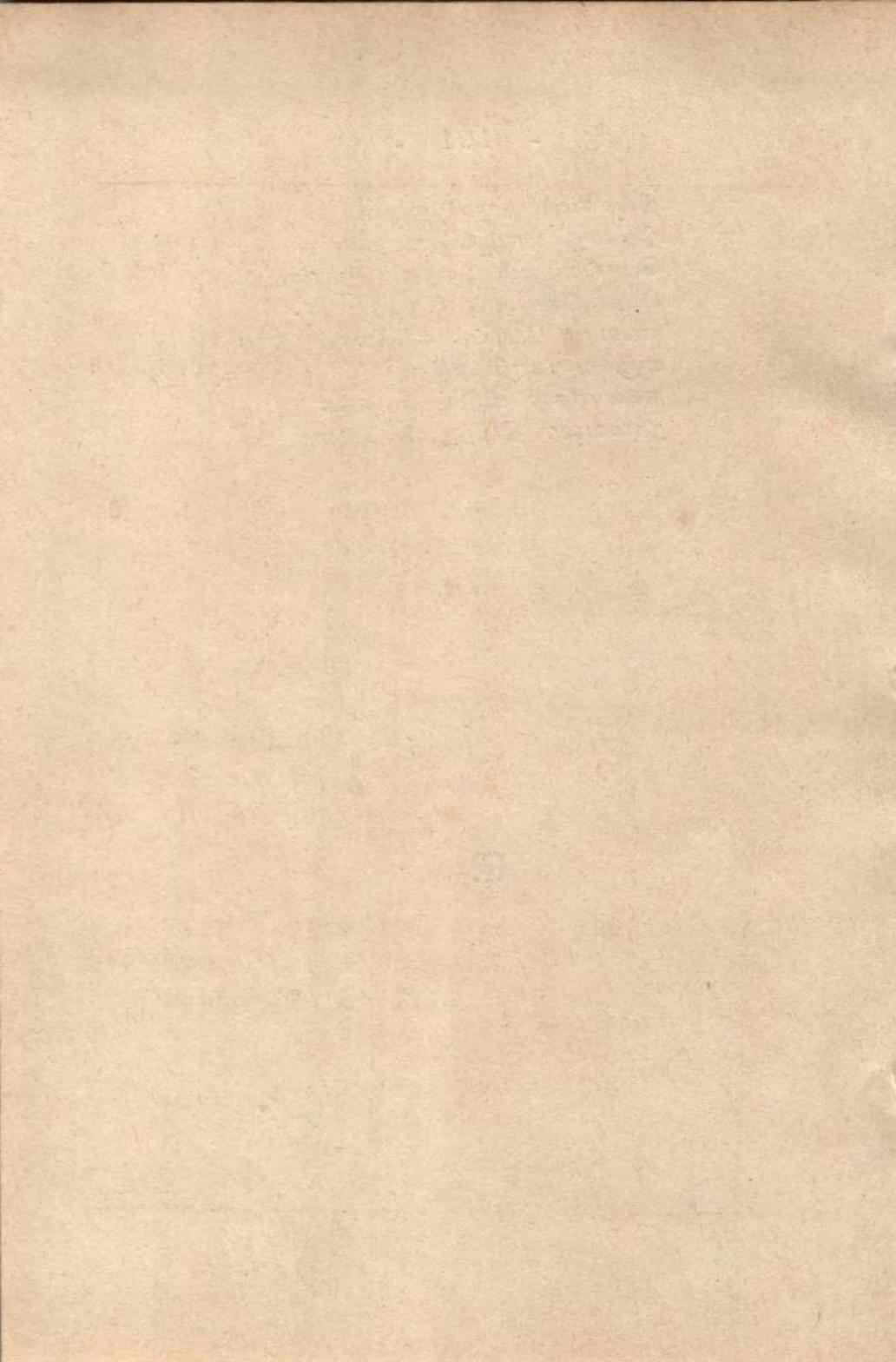
பித்தங்கொண்டவனைப் போலப்
 பிதுங்கிய விழியிற், காதல்
 அர்த்தங்கள் சிதறிப் பரய
 அவள் உடல் தனதே ஆக்கி
 முத்தங்கள் பறித்தான் அன்னாள்
 முகம்முழு வதுமே. இன்பிற்
 கத்துங்கால் மாது, சற்றே
 கண்ணிமை திரந்து போகப்

பார்த்ததும்; துவண்டு மேனி
 படபடத்திட, மேலெல்லாம்
 வேர்த்தது; வேர்த்த போதே
 விறைத்தது; விறைப்பு மூச்சை
 நூர்த்தது: நூர்ந்து போனாள்
 நொடியிலே நொடிந்து கண்கள்
 பார்த்ததே பார்த்த பாங்கிற்
 பாலை, கல்லாகி விட்டாள்.

அந்தரத் தவர்கள் வேந்தன்
 ஆயிரம் உளைவை நெஞ்சில்
 தந்தவள் நிலையைக் கண்டு
 தான்மிகக் குறுகிப் போனான்.
 வந்தவர் முனிவர். நேர்ந்த
 வகையினை அறிந்து கொண்டு,
 தம்தொழில் பிறிதென் பார்போல்
 தாடியை வருடி மீண்டார்,

நில்லாமல் நழுவி ஓடி
நீங்காத வாழ்விலே, தன்
பொல்லாமை நெடுக நோண்டப்
புண்ணுண்டான் தேவராசன்.
எல்லாம் போய்க் கல்லொன் றாக
எஞ்சிய பாழிடத்தே
நல்லாரிகள் மிதிக்கத் தக்க
நாள்வரை கிடந்தாள் நங்கை.

ஞானி படைப்பில் அகலிகை

கல்லிகை என்ற தலைப்பில் 'ஞானி' எழுதிய இப் புதுக்கவிதையிலும் அகலிகை வரலாறு ஒரு படிமமாகவே கையாளப்படுகிறது.

வேதகாலம்தொட்டு உழைப்போர் - உறுஞ் சுவோர், ஆதிக்கம் - அடிமைத்தனம், உடல் - உள்ளம், ஆண் - பெண் எனப் பிளவுபட்டுநின்ற இரு வேறு உலகங்களுக்கிடையில் இடர்ப்பட்டு நின்ற மனிதனாகவே அகலிகையை உருவகிக்கிறார் கவிஞர்.

சுரண்டற்பிசாசின் தொல்லையிலிருந்து உலகைக் காக்கும் உத்தமனாக - பொதுவுடமைச் சித்தாந்தமாக - இராமன் சித்திரிக்கப்படுகிறான்.

संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई

१९००-०१ च्या वर्षी या विद्यापीठात
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई

१९००-०१ च्या वर्षी या विद्यापीठात
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई

१९००-०१ च्या वर्षी या विद्यापीठात
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई
संस्कृत-विद्यापीठ, मुंबई

நான் கல்லாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.....

மனித வடிவினர் என்னைத் துரத்துவதால்
அவர்கள் எல்லையிலிருந்து ஓடி
ஓட ஓடக் கல்லாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்...

எத்தனையோ முறை என் நரம்புக் கொடிகளில்
நானே முடிச்சிட்டு .. முடிச்சிட்டு...
என் உணர்வுகள்
என்னையே எட்டாமல் கட்டி வைத்திருந்தேன்—

இன்று...

இதயத்தில் செருமியிருந்த கத்தியை எடுத்து
நரம்புப் பின்னல்களை அறுத்துக் கொள்கிறேன்,
என்னுள் உலகைப் புதைத்த நான் —

இன்று...

என்னையே எனக்குள் புதைத்து
கல்லறை யொன்றைக் கட்டிக் கொள்ளேன்.

எனக்கு நேர்ந்த கொடுமையை.....

எப்படிச் சொல்வேன்?

எனக்கும் எந்தப் பிறப்பிலோ

மனம் என ஒன்று இருந்ததாக நினைவு -

தாயின் அணைப்பில் .. தந்தையின் அறிவில் ..

தொழியர் ஆட்டத்தில்...தோகைகள் கூட்டத்தில்;

உறவின் நெருக்கத்தில் - உறவின் இளகலில்
முளைவிட்டுக் கிளைத்து—
வானப் பரப்பில் வளர்சோலை அழகில்...
ஆற்றின் ஓட்டத்தில் அருவியின் ஓசையில் —
காலை ஒளியில் ..கதிரவன் எழுச்சியில் -
மாலை வெயிலில் மதியின் மயக்கத்தில்...
இடியின் வெடிப்பில் மின்னலின் வெட்டில்...
வறண்ட வானில்...வயிற்று நெருப்பில்
சாவில் நோவில்...
மொக்கு விட்டுப் பூத்தது என் மோகமனமல்லர் :

அந்த மலரை—

அந்தக் கொடியோடு சேர்த்து என்ன செய்தனர்?
எதிர் காலக்கனவு நறுமணத்தைச் சுமந்து
புன்னகைத்த என் மனத்தை
உடற்கொடியோடு சேர்த்து
தானமளித்தனர் தாய் தந்தையர்
நல்ல தோர் தவமரத்தில் பற்றிப்படர எண்ணி...
கட்டித் தழுவினேன்!
ஓ..கையறு பட்டேன்!

எனக்குத் திருமணம்

இந்நினைவே எனக்குக் கசக்கிறது!
திருமணநாளில் மணவறையில் ..
இடப்பட்ட வேள்விப்புணைமூட்டம்
என் வாழ்வில் எப்படியோ கப்பிக்கொண்டது!
எத்தனையோ பெரியோர்
தங்கள் வாழ்வின் ஏமாற்றக்கணலை
வாழ்த்து மாலைகள் என்ற பெயரில்—
சொல் மலர்களுக்குள் மறைத்து என்மீது தூவினால்-
எத்தனை நேரத்திற்கு இதன் குளிர்ச்சி நிற்கும்?

அந்த முதலிரவு

மந்திரம் ஓத அமர்ந்தவர்
யோகத்திலேயே உறங்கிப் போனார்—

காலம் என் கண்ணீரில் வறண்டு மறைந்தது.
நான் ஆசையோடு வளர்த்துவந்த
என் ஆன்மக் குழந்தையை, முதலிரவிலேயே
கொன்று புதைத்த கொடியவன், காலையில்
தன் யோகத் திறத்தை மெச்சியபடியே
தாமக் காதலியைத் தடவிக்கொடுத்தான்.
இந்திரனுக் கெதிராக எடுத்த போரில்
முந்த நின்ற முனிவனல்லவோ!

என் கணவன்

மானோடு ஓடவிரும்பிய என் கால்களில்
மந்திரக்கயிறு பூட்டினான்!
காடெல்லாம் சுற்றிவர விரும்பிய என்னை—
குடிசைக் கொட்டிலில் கட்டிப் போட்டான்!
பருத்தியாடைப் பரிசு கேட்டபோது—
தழையாடைத் தண்டனை நல்கினான்!
மனக்கொடி வீட்டைக் கட்டும் போது—
வேதப்படையால் வெட்டிப் போட்டான்!
தெய்வமே ! என புழுங்கிய போது—
கல்லையும் புல்லையும் நட்டு வைத்தான்!

ஓ ...! அந்த வசந்தருதுயாம் இளமையின் விடியலின்
நான் எவ்வளவோ கேள்விப்பட்டேன்!

இந்திரன்!

இவனைப்பற்றியே எங்கும் பேச்சு!
குறுங்காட்டுக் குழுக்களிடையில்
நிலம் பிளந்தோடும் நெடிய ஆறாக
இவன் படை கொண்டு வந்தான்
புதர்களை வெட்டிப் 'புஸ்' ஸென்ச்சீறும்
பாம்புப் படையாய் மறவர் வெகுண்டனர்
உலக வாழ்வை உதறி எறிந்து
வீர வாழ்வை விளையாட்டாக்கினர்
இந்திரன் படை ஏற்றிய தீயில்
காடே எரிந்து கருகியதோடு
மறவரும் சாம்பலாய் மண்ணை மூடினர்.

தனியரசாகிப் பவனி வந்தான் இவன்.
வச்சிரப்படையானின் எண்திசைக் கைக்குள்
மாட்டிக் கொள்ளாமல் காட்டு வேலிக்குள்
ஒடி ஒளிந்தனர் எம்மவர்
இதயக் காட்டை விரிவிடம் ஆக்க
வேள்விப் புகையால் மூடிக் கொண்டனர்.

நிலத்தைக் குடைந்து இரும்பைக் கண்டு
ஆற்றை மடக்கி வயலிற்பாய்ச்சி
காளையைக் கட்டி ஏரில் பூட்டி
வித்துகள் தேடி விளைவைப் பெற்று
ஆடைபுனைந்து அணிகலன் செய்து
வீட்டையமைத்து வியன்நகர் சுண்டு
தேட்டைப் பெருக்கிய தேவேந்திரனை
எம்மவர் பேயாய் பிசாசாய் நாயாய் நரியாய்
எள்ளித்தள்ளினர்! இவனால் —
உலகமே உருவிழந்தழியும் என்று பேசினர்,
அப்போது நான் ஆறுவயதுப் பேதை!
எங்கள் குடில்கள் இருட்காட்டில் இருந்தன.
ஆற்றுக்கப்பால் திறந்த வெளியில்
வயல் வெளிக்கிடையில் புதியதோர் உலகம் பூத்தது
இரு வேறுலகங்கள் எதிரெதிர் நின்றன.
எங்கள் விழிகளில் எவ்வளவுதான் கறுப்புமைபூசி
காட்சிகளை இருட்டடிக்க எம்மவர் விடும்பினும்
எங்கள் இதய நிலவில் எழில்மிது காட்சிகள்! எதிரொளித்தன

ஓ! நான் என்ன ஆனேன்....

என் ஆசைக் கொடிக்கு வேரிலே வெட்டு
முனிவனது வேள்விக்கட்டிடத்தில் நானொரு செங்கல்
இடையறாது எரியவிடும் தீயைத் தூண்ட நானொருகோல்
வேள்வி செய்பவே பிறந்தவனின் உடலுக்கு
நானொருஅங்கம்

என் ஆத்மாவிற்கு இவ்வளவுதான் ஆயுளா?
இவன் மந்திர மொழியை வாயில் அரைத்து.
வேள்வியில் இதயத்தை வேகவைத்துத்தின்று.

உடலக் கூட்டை உயிர்க்கயிற்றில் கட்டி
இழுத்துத் திரியும் எந்திரம்!
இந்தக் கபாலிக எந்திரத்தின்
ஞானக் கோடரிக்குக் கிடைத்தது என் கழுத்து!
அங்கும் இங்கும் அசைக்க முடிடாதபடி
இறுகப் பற்றி என்னமாய் வெட்டினான்..!

நான் பட்டபாடுகள் —

எத்தனை முறை அவனை இழுத்திழுத்து அணைத்
திருப்பேன் ..

எனது தாகக் குளத்தில் மூழ்கடித்துக் கொன்றிட
கனத்த கல்லை நெஞ்சில் கட்டிக் கொண்டு
ஓவ்வோர் இரவும் உலவி வந்தேன் ..

இவனோ

புரியவிழ்ந்த கயிறாய் ... திரிந்துவிட்ட பாலாய் ..

ஞானக்குளத்தில் நனைந்து கிடந்தான் ..

அடங்கிப் போன இவனுக்கு மூச்சுக் கொடுத்து

உடலுக்குக் கணப்பூட்டி எழுப்பிட

என்ன செய்தும் முடியவில்லை என்னால்

என் இதயத்தை எடுத்துப் படுக்கையில் கிடத்தி

எத்தனை ஹ்ரவுகள் வைத்தியம் பார்த்தேன்.

இளைப்பு நோய்கொண்ட இதன் பொருமலை

தணிக்க முடியாமல் தவித்துக்குழம்பினேன்.

ஒரு நாள் கேட்டேன்.....

வேத மாவது சுற்றுத் தருக!

உங்களைப் போலக் கிளிப்பிள்ளை ஆகிறேன்

நீங்கள் தரும் நெல்லின்பத்திலேயே உறங்கிப் போவேன்

வேள்வி வளர்க்க அனுமதி தருக!

காமசி செடியைக் கருக்கி விட்டால் ..

ஓமக் கொடிதான் உயர வளருமே

பலமுறை கேட்டேன் ... பதில் என்ன தந்தான்?

பேதைப் பெண்ணுக்கு ஆன்மத் தேவை வேண்டாம்!

ஆத்மா கனக்கத் தொடங்கினால்.....

அந்தச் சில்லறையைக் காப்பதே கடமையாகிவிடும்:
 ஆற்றங்கரையில் ஆசிரமப் பெண்கள்
 நீராடக்கூடிய போது நெஞ்செரியப் பேசினோம்...
 எம் குழந்தைகள் மூலம்
 மண்ணில் வேர் பிடித்திருந்த எம்மால்
 வேரை அறுத்துக் கொண்டு
 விண்ணில் விளையாட முடியவில்லை.
 விரிந்து வரும் உலகப் பரப்பை
 இதயத்தில் மூடிவைத்து
 மூன்றே முக்கால் நாழிகையில்
 உலகமே காய்த்துக் கொட்டும் என்ற
 மோடிவித்தையை நம்ப எம்மால் இயலவில்லை.
 எம் குழந்தைகள் மூலம்
 எதிர்காலம் இருண்டு வந்த போது-
 விளக்குகளைத் தேடினோம்
 அவை ஆற்றின் மறு+ரையில்
 சின்ன விழிகளைச் சிமிட்டிக்காட்டின
 மழலை மொழிப்பூக்கள் கிளைக்காத
 மொட்டை மரமாய் நான்
 விண்ணுக்கும் வேதனையாய்
 மண்ணுக்கும் பாரமாய்
 காலவெளியிலே வீணே நின்றபோது
 ஆசைக்கிளைகள் விரிந்து பெருத்தன...

இவன் எப்போதோ ஒரு முறை
 என்னை நெருங்கினான்... அது எப்போது...?
 தவப்பயிரை மனயானை அழித்து மருட்டும்போது-
 தன் உடல் காப்புக்கு என்மேனி மலையில் ஏறிக்கொள்வான்
 அதுவும் முன்னிரவில் உரிமையோடு வாராமல்
 நள்ளிரவில் திருடனாக வந்து
 என்னைக் கேட்பானா... மாட்டானே
 மேனி மலையில் ஏறி
 நாகப்பாம்பாய் மூம் தூக்கி
 ஒரு சில முறை ஊதித்தள்ளி

விஷவித்தை உடலில் தூவி இறங்கி ஓடி...
மனக்குகைக்குள்ளே மறைந்து கொள்வான்.
காலையில்...

வேதத்தை வேகமாய் விசிறுவான்!

ஞான வேள்வி நடந்தது...—

என் மனத்தில் ஆசைப்புயல் ஆர்த்தெழுந்தது!

ஆசைப்புயல் அடித்தடித்துத்

திமிர்ந்து கிடந்த என் தசைத்தீயை

எந்த நாய்க்கு முன்னரும்

எடுத்தெறியத் தயாரானேன்.

அந்தநாய் தனது கருக்கரிவாள் பல்லில்

என் தசைத்துண்டைக் கடித்துக் குதறுவதில்

சொர்க்ககத்தையே துய்த்திடலாம் என்று துடித்திருந்தேன்

அப்போது என்றுமில்லாததொரு பரபரப்பு..!

இந்த முனி வேடர்கள்

எந்தப் பறவையை எத்தனைப்பறவையைப் பிடிப்பதற்கு

இத்தனை வேகமாய்

வேள்வித்தீ வலையை முடுக்குகிறார்கள்

இவர்கள் வேதமொழிகளுக்கு

இத்தனை கம்பீரம் எப்படி வந்தது?

காற்றில் கலந்த புகைக் கனத்தால்

மூச்சுத்திணற முனிவர்குலப் பெண்கள்

கேட்டுக்கொண்டோம்

கிடைத்தது ஒரு பதில்:

காட்டுவழிகளில் ஊர்வலம் நடத்தி

கிட்டியபொருளெலாம் தனதென்று இந்திரன்

முத்திரை குத்துகிறானாம்...!

வேள்விக்களத்திற்கு விரட்டிவரும் மாடுகளை

தடுத்தி நிறுத்தி-

தன் வபற் புறங்களில் ஏரோட்டுகிறானாம்...!

காட்டு மனிதரை வேட்டையாடி

விரிந்த வயல்களில் உழைக்க வைக்கிறானாம்.

இந்த அடிமை மாடுகள் கலகம் செய்கையில்...

வச்சிரப்படையால் வாகை கொண்டானாம்!
 வேதவாழ்வை மிதிப்பதற் கென்றே
 ஆசிரமங்களை அழிக்கின்றானாம்;
 இவனுக்கெதிராக
 எத்தனை வேள்விப்படையை விடுத்த போதிலும்
 இடியைப் படைகொண்டான் இளைத்திடவில்லையாம்;
 தெய்வங்கள் இவனைத் தீய்த்திடவில்லையாம்,
 கடவுளர்க்கிடையில் கலகங்கள் வந்ததாம்;
 திசைக் கொன்றாகச் சிதறி நின்றனவாம்!
 இவர்களை இணைத்து வளைத்து
 ஏவல்கொள்ள ஒருவர் வேண்டுமாம்;
 ஊர்போற்ற ஈடுஇணையற்ற ஒருவர் தலைமையில்
 கடவுட்படைதான் திரண்டாலொழிய
 வெற்றிக்கு வேறு வழியேயில்லையாம்!
 வேதவேள்வி மந்திரங்களால் விண்ணை நிறைத்தனர்
 ஆடுமாடுகளாக எங்களை
 அழ அழ வெட்டி வேள்வியிலிட்டனர் ----
 எங்கள் மனித உடலின் மதுவை அருந்தியவாரே
 அமுதம் ஊய்ச்சி வடித்த இதயத்தைப் பிழிந்தனர்...
 எங்கள் சோக விழிகளில்...
 கண்ணீர் த்திரியிட்டு விளக்கேற்றிவைத்து
 விடிய விடிய சொர்க்கத்தின் வழியைத் தேடலாயினர்

ஒருநாள் --

இவன் வளர்க்கும் ஞானமரத்தின்
 வேரடியைக் கல்வி..
 அங்குஅரித்துவருந் புழுக்களைப்பார்க்கவிரும்பினேன்
 இவன் கூறினான்--
 "இதயத்தில் ஒருமன்னனை எழுப்பிக் கொள்வேன்
 என் சிந்தையை கைகால்களை
 அவனது தேரில் கட்டிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்
 இதற்காகவே சிந்தனைக் குகையில் தவமிருக்கிறேன்.
 இன்பப் புதையலை எடுப்பேன் நான்!
 சொர்க்க சுகத்தைத் துய்த்திடுவேன் நான்!"

நான்! நான்! நான்!
 ஆணவக் கொழுப்பைத் தீயிலிட்டு எரிப்பதைவிட்டு
 ஞானக் கொழுப்பை நாடும் மேதை!
 அடிமைத்தளையை விடுதலையாக
 விளையாட்டுக் காட்டும் வித்தகன்!
 அன்றியும் இந்தக் சமுதையும்
 இன்பப் பொதிக்கா தவம் செய்கிறது?
 இன்று வேண்டாமெனக் கைமறித்து
 இன்ப மதுவை நெடுங்காலம்வைத்து நெடியேற்றி
 குடித்துக் கூத்தாடும் சோமாளியா இவன்!
 இவனுக்கு விடுதலை - இவ்வலகில் இல்லை!
 என் இதயம் செத்து செத்தபிணத்தை
 மஞ்சளிட்டுக் குளிப்பாட்டி மலர்களிட்டு மணமூட்டி
 பாடை கட்டி உலக ஊர்வலமாய்த் தூக்கி நடந்தேன்

எங்கள் இல்லத்தில்தான் இப்படி ஒருபடி என்பதில்லை
 எல்லா வீடுகளிலும் ஈரவிறகிலிருந்து
 இப்புகையே எழுந்தது
 மனத்தின் மூலைகளில் மண்டிய ஓட்டடை வலைகளைக்
 கலைக்கும் முயற்சியைக் கைசலித்து விட்டோம்.

ஆம்!

இரும்பு உடலுடன் கரும்பு இதயத்துடன்
 என்றாவது ஓர் ஆடவன்
 பிறந்த மேனியில் ஒரு முறை வந்தால் ...
 இளக இடுப்பில் கட்டியிருந்த கற்புச்சேலையை
 காற்றில் விட்டு விடத் தயாராக இருந்தோம் ...
 எங்கள் முனிசுரேட்டர்கள்
 அப்படி ஏதும் நேர்ந்து விட்டால்
 'இறைவனே வந்தான்' என்றுபுராணம் எழுத
 ஏடும் எழுத்தாணியும் இடுப்பிலே வைத்திருந்தனர் ...

அப்போதுதான் ...

காட்டின் நடுவே ஊர்வலம் வந்தவன்
 என் இதயத்தையும் தனக்கானது என்று கட்டிப்பிடித்தான்

தினவெடுத்த மேகத்தின் மீதேறி
 மின்னல் கரத்தால் வெட்டி முழக்கி
 ஆசைக்கடலைக் கொட்டும் சொர்க்கத்தின்
 தலைவன் அவன்-
 பதுங்கி வந்தவன் இதமறிந்து வந்தான்
 வானம் இருண்டது வையக இயக்கம் நின்றது!
 உலகம் என்னுள் உருளலாயிற்று.
 இடியும் மின்னலும் என் மேனியைத் தாக்கின
 மின்னல் உருகியோடிற்று - விண்டது நிலம்
 கொட்டியது மழை!
 சொர்க்கமே எனக்குச் சொந்தமாயிற்று.

வந்தவன் ஸல இரவும் வந்தான்
 கமழும் கற்பூரத்தின் வாசனை ஆனேன்;
 கற்பனைப் பெட்டியிலிருந்து வரை வைரீயங்களை
 நான் மூச்சுத்தினறும் வரை - என்மீது கொட்டினான்.
 வீந்தை மலர்க்கூட்டத்தில் என் மேனி மறைந்து
 நான் பிணமாகும்வரை-என்மீது இறைத்தான்.
 இலையாலும் மலர்களாலும் இணைத்த புத்தாடைகளை
 என் எதிர்கால வாழ்வுக்குக் கட்டிப்பார்த்தான்.
 பேரின்பத்தைப் பிழிந்தெடுத்த மூலிகைச் சாரத்தில்
 என்னை ஊறவைத்துப் பாடகம் செய்தான்
 எதிர்கால இன்பச் சொர்க்கத்தை
 என்முன்காட்டி மூடிக்கொண்டான்
 என்னையே நான்
 பார்த்துக் கொள்ள முடியாத இருள் வெளியில் -
 இன்ப அச்சுக்குள் இதமாக அடைபட்டுக் கிடந்தேன்

இந்திரன் என்னென்னவோ சொன்னான்
 காட்டுச் சிந்தனைப் புதர்களை வெட்டி
 வாழ்வின் நேர் பாதையை வகுப்பதற்கே
 வச்சிரம் எடுத்ததாக வகைப்படுத்தினான்
 முரட்டி வாழ்வில் திரியும் விலங்கை
 வயல் வெளியிடையே மனிதராக்கவே
 தாம்பு எடுத்ததாய்த் தனி மொழி கூறினான்

இயற்கைச் செவ்வத்தை எடுப்பதற்காகவே-
வறுமைக் காட்டில் சிதறிக் கிடந்து
துடிக்கும் மனிதரைத் திரட்டுவதாய் கட்டுரை கூறினான்

இவ்வாறு இன்பத்தைக் களவாடி நான் தின்றபோது
வேள்வித்தீயின் ஆரவாரம்

வெற்றியைத் தந்ததாகக் கூறிக் கொண்டனர்.

உருவேற்றி... உருவேற்றி...

இறைவன் உருவைப் பெருக்கி ..

அண்டத்தை அவனுக்குள் அடைத்து அதற்கப்பாலும்-

இறைவன் ஆட்சியை எழுப்பினர் முனிவர்.

இதயக் குடத்தில் வடித்தெடுத்த இறைவனை

இந்திரனுக்கெதிராக நிறுத்தி

வெற்றி கண்டதாக விளம்பினார்

இவனது ஆட்சி எல்லைக்குள்

எல்லாவற்றையும் திணித்தனர்

இந்திரன் உட்கூட எவரும்

அவனன்றி அசைவதற்குரிமையில்லை.

எங்கும் எப்பொருளாகவும்- எவராகவும் -

எல்லா இயக்கமாயும் இருப்பவன் அவனே என்று

வேதம் வகுத்தனர் வீரிவுரை கூறினர் -

இந்திரனாட்சியும் இறைவனுக்கெதிராக

நிற்கத்திறனில்லை என்றே நிகழ்த்தினர்

ஆன்மச் சொத்தின் அருமை பெருமை

மேலுலகத்தின் மேன்மை உண்மை

நிர்வாண வெளியின் நீள அகலங்கள்

எல்லாவற்றையும் எம்மவர் கண்டனர்

வெற்றியின் விளைவுக்கு வீழா எடுத்தனர்

காட்டில் சோமரசக் கடுநெடி கலந்தது.

குடலைப் புரட்டி யெடுத்த வெறுப்பில் வாந்தி எடுத்தேன்

என்னைத் தின்று இதயத்தில் வளரும் கருவை எடுத்து

வெளியில் கொட்டிவிட வாந்தி எடுத்தேன்

வேள்விக் கரையில் தவளையாய் நிமிர்ந்திருந்த முனிவன்

மின்னல் கண்ணில் விழிக்க -

இடி இதயத்தை வெட்ட ...

சிந்தனைப் புயல் மோத

அகல் வானமாய் அசையாதிருந்தான்

இருள் நிறைந்த வைகறையில்

எனக்கு விடியல் பிறக்குமென்று காத்திருந்தேன்-

காலக்குளம் இருளாகக்குழம்பியது

மூச்சுத்திணறிய விண்மீன்கள் ஷெளிவந்து வீழித்தன

தளையிடப்பட்ட கால்களை இழுத்துக்கொண்டு

எருமை இரவு மெல்ல நடந்தது.

எத்தனை தரந்தான் ஏறிமிதித்தும்

கொட்டமடங்காச் சேவல் உடல்நிமிர்ந்து ஓலமிட்டது

இருளுக்குள் ஒளியைத் தேடி

கண்பஞ்சடைந்திருந்த என் கணவன்

உடலைச்சுருட்டி வெளியில் கொண்டு சென்றான்

பூனையாய்ப்புகுந்து

தசைப்பஞ்சுடலால் கட்டித்தழுளியவன் காதில்

முன்னிரவுச் செய்தியை ஊசியாய்ச் செருகினேன்

தியின் சுவையுடலில் தோய்ந்திருந்தவன்

கம்பளிப்பூச்சியைக் கட்டிக் கொண்டவன்போல

வெருட்டென எழுந்தான்.

இன்பத்திருட்டுக்காக எத்தனையோ வடிவெடுத்தவன்

எங்கோ யாரோ ஒருவனின் மனைவிக்கு

அவளாகக் கெஞ்சிக் கேட்டுத்

தான் ஈந்த கருவிற்கு

எப்படி உரிமை கொண்டாடுவான்?

நள்ளிரவில் திருட்டுத்தனத்தில்

ஊரறியாமல் உறவறியாமல்

கேவலத்தில் கிளைத்துவிட்ட

கருவிற்கா தன்பட்டயம் கட்டுவான்!

வேண்டா வெறுப்பாய்

என்னுள் நானே திணித்துவைத்த உலகம்

என்னை விட்டுத்தானே கழன்று எங்கோ மறைந்தது.

கண் திறந்து பார்த்தேன்.
கதவை அடைத்துக் கொண்டு
நின்றவன் வாயில் நெருப்பு கனன்றது!

உடற்சருகைத் தன்மரவுரியால்
அள்ளி வந்த முனிவனைக் கண்டு
இடியைப்படை கொண்டவன் என்னமாய் ஓடினான்
ஞானத்தாடியை அசிங்கமாய் வளர்த்தவனைக்கண்டு
கனத்த உடல் இரும்பைத் தூக்கிக்கொண்டு
என்னமாய் ஓடினான்!

திருட்டுச்சொத்தான என்னை
இன்பமாய் எடுத்துக் கொண்டு
ஏய்! கிழட்டு முனிவா!
வேதத்தை ஒதி ஒதி விவேகம் கெட்டவனே!
உனக்கு மனைவி ஒரு கேடா?"
என்ற ஒரே கேள்வியில்
முனிவனைச் சாணியாய்த் தட்டி
கூரைமேல் ஏறிந்துவிட்டு
குதிரை போல் பாய்வதை விட்டு
தன் உடையில் படிந்த என் பார்வைத்தூசியை
உதறித் தள்ளி விட்டு
வெள்ளத்திலிருந்து நீட்டிய என் கைகளை
வெட்டித்தள்ளிவிட்டு
என் இதயக் குடத்தில் எடுத்துச் சேர்த்திருந்த
இன்பக் கனவமுதத்தைக் கொட்டிக் கவிழ்த்து
நாய் நக்க விடுத்து
தான் விரித்த அகப்பொருள் உரைக்கு
ஆதாரம் இல்லை என்று
ஏட்டைக் கிழித்தெறிந்து .. என்னமாய் ஓடினான்.

முனிவன் சபித்தானாம்
எங்கே சபித்தான் !
பலமற்ற மனத்தரையிலிருந்து
ஆத்திரப்புயல் கிளப்பிய
சொற்புழுதியைக் கண்டே என்னமாய் ஓடினான் இந்திரன்!

எதற்கெடுத்தாலும் சாபச் செருப்பை
கையில் எடுத்தாடும்
இந்தக் கள்ளி மரத்தை நான் அறியேனா?

எத்தனை முறை இவன் எனக்கு
சாபம் கொடுத்திருக்கிறான்!
இவன் எடுத்தெறிந்த சாபக்கற்களைக் கொண்டே
என் மனக்கோட்டையை உறுதிபாக்கக் கட்டிக் கொண்டேன்.
என்றாவது ஒரு நாள் ..
இக் கோட்டையை இடித்து
இவன் தலையில் கொட்டக் கிடந்தேன்
குலைத்து விட்டானே இந்தக் கோழை
எனது உடலின் மூலைமுடுக்குகளில்
ஊறிய இன்பத்தை ஒரு துளி விடாது
உறிஞ்சிக் குடிக்க சுரண்டல் மன்னனுக்கு
என்னை நானே இழந்து விட்டது எப்படித்தெரியும்?
கொடுத்தேன் வாங்கிசேன் என்ற
கொள்கைவாத வணிகப் பேய்க்கு
எனது நட்டம் எப்படித் தெரியும்?
அதிகார மாலையில் அழகு மங்கையரைக்கோத்து
மார்பிலிட்டுச் செருக்கித் திரியும் காழுகனுக்கு என்
இதயக் கருவின் ஏக்கம் எப்படித் தெரியும்?

ஓ ! இவன் என்னை என்னென்ன செய்தான்!

இந்த உலக்கை ஆடவன் என்னை தனக்குப் பூணாக்கினான்.
இவன் உடல் அழுக்குக்கு என்னைச் சாக்கை யாக்கினான்.
இந்த நாய் குளிக் குடிக்க கொள்ள என்னைக் குளமாக்கினான்.
இவன் தன் செல்வத்தைப் பூட்டி வைக்க
என்னைப் பொக்கிசமாக்கினான்
இவனை தன்னோடு படுத்தெழும் பாலையாக்கினான்
என்னை

இவன்

என் உடலைக் கொண்டே

என் ஆசைகளைக் கொண்டே

என்னை எவ்வளவு கேவலப்படுத்தி விட்டான்!

இவன் என்னை மட்டுமா கேவலப்படுத்தினான்?
 இவன் ஒருவன் மட்டுமா எங்களைக் கேவலப்படுத்தினான்?
 இவர்கள் எங்கும் இருந்தார்கள்!
 எத்தனையோ பேர் இருந்தார்கள்!

இவர்கள்

உடற் பாத்திக்காகவே உயிர்ச்செடி வளர்ப்போர்!
 உடற் புறையலை எடுக்கவே உலகைத் தோண்டுவோர்!
 அதிகார மரத்திலேறி வித்தை பயில்பவர்!
 கைக் கெட்டிய வற்றைத்தம் வேலிக்குள் அடைப்போர்
 நீதிதேவதையின் கண்களைக் கட்டிவிட்டு
 அவனது கையில் தம் தராசை நிறுத்துவோர்.
 இந்தப் பேய்களே எம் உடலையும் உள்ளத்தையும்
 காலங்காலமாக காவு கொள்ளுகின்றன.

என்னை விட்டுப் பிரிந்து -

வடக்கு நோக்கிச் சடை விரித்துச் சென்றவன்
 தன் மனத்தோடு பேசிக் கொண்டான்.

*அகலிகை ஓர் ஊதாரி

வேதியர் குலத்தைச் சிந்தனைச் செல்வத்தை
 விரைவில் செலவளித்து விட்டு

எவர் கொடுக்கும் கடனுக்காகவும் இதயத்தைக்கூட
 பணயம் வைக்கக் கிளம்பி விட்டாளே!

எங்கோ பயணம் செய்யப் புறப்பட்டவள்

இடைவழியில் திசைமறந்து

மன வெளியின் பால் நிலத்தில் மயங்கி நின்றாள்

இடை நிலத்தில் சந்தித்த எந்தப் பேயுடனும்

உடன்பாடு செய்ய உறுதி கொண்டாளே!

அகலிகை! நீ ஒரு விந்தைப் பெண்

ஆக்கமும் அழிவும் உனக்கு எளியவை!

இன்று நீ கல்வாகின்றாய் ...

காலம் உன்னிடத்தில் கனிவைச் செய்யும்.

முன்னம் ஒருநாள் முடிவிலா நள்ளிரவில் ..

கண்டு விதிர் விதிர்ந்த கனா

என் நெஞ்சில் குத்திட்டு மறைந்தது

நெடுந் தொலைவில் ஓர் ஒளி வட்டத்தினுள்

இந்திரன் தெரிகிறான்.

அவன் நிழலில் இணைந்து நிற்கிறான் முனிவன்.

உலகம் எனதே என உரக்க முழங்குபவனை நோக்கி

நீயே இறைவன் என முனிவன் வேதம் விரிக்கிறான்

இருவரின் காலடியில் ஓர் அனாதை மனிதன்!

காவச்சக்கரத்தில் கழுத்தைக் கொடுத்து

நெரி படுகிறான்.

உற்றுப் பார்க்கும் போது

அவனது கண்களில் என் முகம் விழிக்கிறது.

ஆம் நான் கல்லாகிக்கொண்டிருக்கிறேன்... ..

கற்சிலையானால் கூட

நாய்கள் என்முன் எச்சில் கொட்டும் என்பதால்

கரடு முரடான கல்லாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மனிதப்பேய்கள் நடமாடாத காலம் மறந்த காட்டில்

கல்லாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்

காலம் எனக்கு மேல் காற்றாகக் கழிகிறது ..

நஞ்சு கலந்த குழம்பிய மனக் குட்டையிலிருந்து

நினைவு மீன்கள் மேலே மிதந்து வருகின்றன,

அவற்றின் நறுமணத்தில்... நாற்றத்தில்...

எனக்கு நானே

பலமுறையும் பூசை போட்டுக் கொள்கிறேன்

இருவருக்குமிடையில் எனது வாழ்க்கை

எப்படித்தான் சுழன்றது ..? !!

ஞானக் கோயிலில் வழிபடத் தகுதியில்லை என்று

ஒருவன் என்னை

உடற்பா தாளத்தில் ஒதுச்சித் தள்ளினான்;

ஊனக் கோயிலில் வழிபாடே எனக்குச் சொர்க்கம் என்று

இன்னொருவன் உறுதி கூறி

என்னை உடற்ாக்கடையாக்கினான்.

இருவருக்குமிடையில்.....

இதயக் குழிக்குள் புதைக்கப்பட்ட தனது ஆன்மாவை
 வெளியிலெடுத்து உயிர் கொடுத்து
 கெஞ்சிய ஒருவன்
 எனது ஆன்மாவைத் தூக்கிலிட்டான்.
 தூக்கில் தொங்கிய எனதுடலை
 இன்னொருவன் எடுத்துக் கிடத்தி
 உயிர் கொடுக்கமுனைந்து உயிர்வந்த போது
 மீண்டும் என்னைத் தீயிலிட்டுச் சாம்பலாக்கினான்
 எனக்காக இன்னொரு முறை
 குடம் உடைகிறது. கொள்ளி வைக்கப்படுகிறது --

மனிதக்கரு மறைந்து கிடக்கின்ற பெண்ணுருவை
 இதயக் குருடர்கள் தடவிப் பார்த்தார்கள்.
 எனக்கு

இதயமே இல்லை என்றும் இதயமே தேவையில்லை என்றும்
 கையடித்து என் கருவைக் கலைத்து
 என் இதயத்தை வெளியேற்றப் பார்த்தார்கள்.

அடிமையாக இருப்பதை மோட்சத்திற்கு வழி
 என்று ஒருவன் வேதம் ஓசினான்;
 அடிமையாக இருப்பதே மோட்சம் என்று
 மற்றவன் அகப்பொருள் அஃறந்தான்.
 ஒருவன் என்னை

காலுக்குச் செருப்பாக்கிக் கழற்றி எறிந்தான்
 மற்றவன்
 தோலுக்குப் போர்வையாக்கித் தூர எறிந்தான்.

இருநாய்களும்
 என்னிடத்தில் எலும்பையே தேடின
 இதயத்தைத் தேடவில்லை!
 என் இதயமே

தேடுவாரற்று திகைத்து துணையின்றி சோர்ந்து
 சுடுகாட்டுக்குப் பூப்பறிக்கப் போய் விட்டது ..
 இதயமிழந்து நான் பட்ட வேதனைகள்
 ஒருவன் ஞானவான் கொண்டு என்
 உலச்சிறகறுத்தான்;

மற்றவன் உடற்பாறை கொண்டு என்

உருவத்தைப் பொடியாக்கினான்

இருவருமே—

என்னை அரைத்துக் கூழாக்கி வெறுந்தரையில்

ஓட விடப் பார்த்தார்கள்...

இருவருமே தமக்கென

உடலுழைப்புப் பொறியில் என்னை மாட்டி விட்டு

ஊர்வலம் போனார்கள்

மனிதனாக விரும்பிய

என்னைப் பெண்ணாக்கி அடிமையாக்கி

இவர் இழைத்த கொடுமைகள்

மனிதனை இருவரும் வகிட்டுத்து வெட்டி

இடைவெளி இணையாத துருவத்தில் கிடத்தினர்

ஆன்மக் கொடியை மண்ணில் வைத்து வளர்ப்பதைவிட்டு

மதியில் வைத்து வறுத்தான் ஒருவன்;

இன்ப மயிலுடலை வளர்ப்பதாக எண்ணி

முரட்டுக் கழுகை வளர்த்தான் மற்றவன்

ஒருவன் உள்ளத்தைப் பேயாக்கினான்;

மற்றவன் உடலை பிணமாக்கினான்

இருவருக்கிடையில்...

மனிதன் பாடு மயானப் பாடாகி விட்டது!

பாடிக் கொண்டே பிணம் வேகிறது...

ஆரவாரித்துப் பேய் அதைத் திண்கின்றது..

பிணத்தின் கண்ணில் பேய் தெரிகிறது

பேயின் கண்ணில் பிணம் எரிகிறது

எரியும் பிணத்தில் எண்ணெய் எடுக்க

நரி காத்திருக்கிறது

எண்ணெய் வடித்து மேலும் எரிய

பிணம் காத்திருக்கிறது.

உடலும் உள்ளமும் ஒன்றா வேறா?
 இன்பமும் ஞானமும் இரண்டா ஒன்றா?
 ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றா இரண்டா?
 சொர்க்கமும் நரகமும் இரண்டா ஒன்றா?
 அடிமையும் ஆண்டானும் ஒன்றா இரண்டா?
 பேயும் தெய்வமும் இரண்டா ஒன்றா?
 உண்மை என்ன.....?

காலம் கழிந்தது...

காற்றுக்குள் வெளிக்குள் .. காலத்திற்குள் ...
 எனது கரு வளர்ந்து வருகிறது
 கற்பாறைக்குள் எங்கோ உள்ள கனிவில்
 வேர் பிடித்து முளைவிட்டு பாரையைப்பிளந்து
 காலங்காலமாக வாணை முட்ட வளர்ந்து நிற்கும்
 தத்துவ மாத்தின் உச்சியிலிருந்து
 உலகத்தைப் பார்க்கிறேன்.

மனிதன் இரண்டான அந்த முதற்காலத்திலேயே
 எல்லாமும் இரண்டாகி விட்டன.
 ஆண்டான் தோன்றிய அதே காலத்தில்
 அடிமையும் தோன்றி விட்டான்
 தெய்வம் தோன்றிய காலத்திலேயே
 பேய்களும் பிறப்பெடுத்தன.
 நான் அடிமையாகவும் மறுத்தேன்!
 ஆண்டானாகவும் மறுத்தேன்
 அதனால்
 கல்லுக்குள் சிறைப்பட தண்டிக்கப்பட்டேன்!

காலத்தினர விழுந்தெழும் மற்றொரு காலத்தில்...
 ஆண்டான் அடிமையில்லாத அக்காலத்தில் ..
 சொர்க்கமும் நரகமும் தொலைந்த நாட்களில் ..
 இன்பமும் ஞானமும் இணைந்த பொழுதுகளில் ..
 உடலும் உள்ளமும் கூடும் கோவத்தில்
 மனிதனாக நான் மறுபிறப்பெடுப்பேன்.

எனது பார்வை மேலும் கூர்மையாகிறது -
 காலத்தின் விரிந்த எல்லை என் கண்ணுக்கு வசமாகிறது.
 ஆற்றின் ஒரு கரையில் இந்திர வயல்களையும்
 மறுகரையில் ஆசிரமங்களையும் தோற்றுவித்த
 வரலாற்று வெள்ளத்தின் வேகத்தில்
 நான் கலந்து நீந்துகிறேன்
 வைகறை என்னை நெருங்குகிறது -
 காலத்தின் தலைவன் அதோ
 என்னை நோக்கி வருகிறான்.
 கல்லறைக்குள் புல்லரிக்காத தரிசிக்கிறேன்
 தேய்ந்து கிடந்த தெய்வீக விவலை
 எடுத்த எடுப்பிலேயே இரண்டு துண்டாக்கி
 நிலமகளைத்தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து -

நிலத்தின் சாரத்தைத்தின்று பெருத்த
 அரச மரங்களை வேரோடு பறித்த
 பரசு ராமனின் பலத்தைத் தாங்கி -

காலம் இயங்காத காட்டு வெளியில்
 பக்திப் பெருக்கிலே படகோட்டி வாழ்ந்த
 வேடர் குலத்தைத் தோழமை கொண்டு -

உடமைப் போரால் உறவு குலைந்து
 நாடு விட்டோடி நடைப்பிணமாகிய
 பேதை மாக்களுக்கு ஆற்றல் கூட்டி -

மலைகளைத் தகர்த்துக் கடல்களை நிரப்பி
 உழைப்புக் காற்றிலே உயரப் பறக்கும்
 வீரர் குலத்தைச் சோதர ராக்கி
 கதிரவனுக்கும் எல்லை வகுத்து
 உலகைச் சுருட்டி ஒரு குடைக்கீழ்த் திணித்து
 சுரண்டல் சாம்ராஜ்யக் கொடிகளை உயர்த்தி
 மக்களின் எலும்பை மாதர்கள் கற்பை
 இயற்கையின் பரப்பை இதயத்தின் சாரத்தை
 எல்லாவற்றையும் தன் எந்திரத்திலிட்டு

கதறக்கதற .. அரைத்துத் திரட்டித்தன்
ஆதிக்கக் கோட்டையை எடுப்பாகக் கட்டி
இறுமாந்திருந்த சுரண்டல் அரக்கனை

காற்றாக வந்து .. புயலாக வெடித்து ...
நீராக வந்து நெருப்பாகக் கொட்டி ...
ஆதிக்கக் கோட்டையை அசைத்து நொருக்கி
அதன்பாறை இதயத்தைப் படரெனப்பிளந்து
சுரண்டல் பிசாசின் தொல்லையிலிருந்து
உலகைக் காக்கும் உத்தமன்
அதோ வருகிறான்

என்னை நோக்கி நெருங்கிவரும் அவனது
பாதமென்மலர் பட்ட கணத்தில்
என் ஆண்மா சிலிர்த் தெழுகிறது
சிலிர்த் தெழுந்து

விண்ணையும் மண்ணையும் தம்வசமாக்கி
வேதம் விரித்த முனிவனையும்
வீரம் பயின்ற இந்திரனையும்
தமக்குள் செரித்துக் கொண்டு
உலகம் பொது என உரக்க முழங்கி
உழைக்கும் சுரங்களை உயர்த்திச் செல்லும்
அந்தக் கோடி மனிதர் கூட்டத்தில்
என் ஆத்மா
முக்தி நோக்கி முன்னேறுகிறது

அகல்யை

புதுமைப்பித்தன்

வேதகாலம்

சிந்துநதித் தீரத்திலே ...

இப்பொழுதுபோல் அல்ல. செழித்த காடுகள்; புல் வெளிகள்; ஆடையிடையே சிறு குடிசைகளில் மனிதக் கூட்டங்கள். எங்கெங்கோ அதிகநெருக்கமாக, ஜாஸ்தியாக மனிதக் கூட்டங்கள் வசிக்கும் இடம். நகரம் என்ற ஹோதாவில் விளங்கும் - அதில் அரசன் இருப்பான் - அதனால் அது தலைநகர்.

இவ்வளவும் தாண்டி ஜனசஞ்சாரமே இல்லாத பாகம். சிந்து நதி ஹிமயத்தின் மடியை விட்டுச் சமவெளிக்கு வர ஆரம்பிக்கும் இடம், மரமும், கொடியும் மனிதனின் வெற்றியைக் காணாதவை. சிந்துவின் கன்னிப் பருவம் - நதிகளங்கமற்ற உள்ளத்தைப்போல் பாறைகளைத் தழுவிச் சுழித்துச் சிரித்துச் சென்றது.

அங்கே கௌதமருடைய வாசஸ்தலம் சற்று காட்டின் உள்ளே தள்ளி, சிந்துவின் கரைக்கும் குடிசைக்கும் கூப்பிடு தூரம்,

குடிசைக்குப் பக்கத்தில் சிறிது தள்ளி வடக்குப் புறமாகச் செழித்த புல்வெளி. தூரத்திலே ஹிமவானின் பனிச் சிகரம்; இவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தீங்கு வராமல் கவனிப்பது போல் இருந்தது.

கௌதமர், அந்தணர், அதாவது வித்தைக்கும் கலைக் கும் தமது வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்து விட்டவர். அது ஒரு காலம். வாலிபர்களுக்கு - சிறுவர்களுக்கு வித்தையைப் போதிப்பதில் ஒரு பிரேமை. அதெல்லாம் பழைய கதை.

அப்பொழுது இந்த அகண்ட உலகத்தில் உள்ள சரா சரங்களின் அழகு. அதன் காரணம், அதன் மூலம் இவையெல்லாவற்றையும் அறிய ஓர் ஆர்வம். அதனால்தான் இந்தத் தனியிடத்தில் வந்து நிம்மதியாகத் தமது ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளத் தனித்திருக்கிறார். சமூகத்தை விட்டு விலகித் தமது பத்தினியுடன் இங்கு வசித்து வருகிறார்.

அவருக்கு வயது முப்பது. கறுத்து அடர்ந்த தாடி, அகன்று பிரகாசமான ஒளிவிடும் கண்கள், மெல்லிய உதடு பாந்து விரிந்து திரண்ட மார்பு, ஒடுங்கிய வயிறு - எல்லாவற்றிலும் இயற்கையின் கனிவு பொங்கியது. மிருக அழகன்று - ஆளை மயக்காது, வசிகரிக்கும். அந்தக் கண்களில் அந்த உதடுகளில் ஒரு தெய்வீக ஒளி - தேஜஸ் - உள்ளத்தின் சாந்தியை எடுத்துக்காட்டிற்று.

அவர் மனைவி - அவள்தான் அகல்யை. அவர் ஆணுக்கு இலட்சியம் என்றால், இவள் பெண்குலத்திற்கு வெற்றி. மருண்ட பார்வை, அவரைக் காணுந்தோறும் காதல் பொங்கும் கண்கள். அவரைத் தனது உள்ளத்தில் மட்டும் வைத்து விடவில்லை அவளது ஒவ்வொரு செயலும் அவரது இன்பத்திற்காகவே, அதிலே அவளுக்கு ஓர் இன்பம்.

கௌதமரும் இவளைக் காதலிக்கிறார். ஆனால் அவர் காதல் காட்டாறு போன்றதன்று - சாந்தியிலே பிறந்தது. அவர் மனம் ஓடியச் செய்ய ஒரு இலேசான வழி. அவள் மேல் ஒரு துன்பை எடுத்து விசினாலும் போதும். அவருடைய காதலின் உயர்வை அவள் அறிந்திருந்தாள். அவள்

கற்புள்ளவளாக இருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. அவர் அவளுடைய இலட்சியம். அதனால், அவள் கற்புடன் இருந்ததில் என்ன அநிசயம்!

II

ஒருநாள் சாயங்காலம், சூரியன் இன்னும் அஸ்தமிக்கவில்லை. தூரத்திலிருக்கும் பனிமலைகள் செந்தழலாகக் கனிந்தன. அகல்யை குடிசைக்குள்ளிருந்து குடத்தை இடுப்பில் ஏந்திய வண்ணம் வெளிமுற்றத்திற்கு வருகிறாள். அந்த வெளிமுற்றத்தில் கௌதமர் ஒரு கிரந்தத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறாள்.

கௌதமருக்குச் சற்றுநேரம் அவள் இருப்பது தெரியாது. கிரந்தத்தில் இருந்த லயிப்பு அப்படி. பிறகு, வந்திருக்கிறது தெரிந்தது. அன்பு கனிந்த பார்வையுடன், சிரித்துக் கொண்டு, "என்ன அகல்யா, நேரமாகி விட்டதா? குளிக்கவா? நான் கொஞ்சங் கழித்து வருகிறேன். கிரந்தத்தில் கொஞ்சந்தான் பாக்கியிருக்கிறது!" என்றார்.

குடத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு அவர் தலையை மார்புடன் சேர்த்தணைக்கிறான். நெற்றியில் அவள் அதரங்கள் படிந்து அப்படியே சற்றுநேரம் இருக்கின்றன.

"நான் வருகிறேன்!" என்று குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு நதிக்குச் செல்லுகிறாள். அவள் மனதில் ஓர் ஏமாற்றம் - இத்தனை நேரம் எதிர்பார்த்திருந்தது நடக்காததினால் - கணவருடன் சிரித்தும் குதூகலமாக விளையாடிக்கொண்டும் நதிக்குச் செல்ல முடியாமையினால் அவர்மீது கோபமும் இல்லை.

அவள் வெகு வேகமாக நதியை யடைகிறாள். உடைகளைத் துவைப்பது, குடத்தைத் தேய்ப்பது - எல்லாம் வெகு துரிதமாக நடக்கின்றன.

உடைகளையெல்லாம் களைந்து பாறையின் மீது வைத்து விட்டு நீரில் குதிக்கிறாள். அந்தக் குளிர்ந்த நீரில் நீந்தி விளையாடுவதில் என்ன இன்பமோ? ஆழமான சிந்துவில் முக்குளிப்பதும், மறுபடியும் பாறையில் ஏறிக் குதித்து நீந்துவதுமாக, அதிலேயே லயித்துப் போய்விட்டாள்.

அப்பொழுது எங்கிருந்தோ இந்திரன் எதிர்க்கரையில் வந்தான். அகல்யையின் கட்டழகு அவனைக் கல்லாகச் சமைத்தது; வைத்த கண் மாறாமல் பார்க்கும்படி செய்தது. அவளை எப்படியேனும் அடைய வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அவளை நெருங்க ஒரு பாறையில் இறங்கினான்.

இந்தச் சப்தம் அகல்யையின் காதில் விழுகிறது.

திரும்பிப் பார்க்கிறாள் ஓர் ஆடவன்! நேர்மையற்ற மிருக உணர்ச்சி பொருந்திய முகம்! அழகுதான்! நெருங்குவதின் அர்த்தம் அவளுக்குப் பட்டது. அப்படியே வெறித்து ஒரு கோபப் பார்வை பார்க்கிறாள்.

இந்திரன் நடுநடுங்கி அப்படியே நின்று விட்டான்.

இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை அவன்.

அகல்யா ஒரு பாறையின் பக்கத்தில் மறைந்து உடைகளைச் சீக்கிரம் அணிந்து கொண்டு குடத்தில் தண்ணீருடன் வெகுவேகமாகக் கரையேறிச் சென்று விடுகிறாள்.

இந்திரன் மனதில் அவளை அடைய வேண்டும் அடைய வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணந்தான். அவன் யார், தான் செய்யப் புகுந்தது என்ன என்று எண்ண மனத்தில் இடமில்லை.

பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் ஒரே வெறித்த பார்வையுடன் சென்று கொண்டிருக்கும் அவள் எதிரே கௌதமர் வருகிறார். குடம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது. ஒரே ஓட்ட

மாக ஓடி அவர் மார்பில் விழுந்து கோவென்று கதறுகிறாள்.

கௌதமர் அவளை அணைத்தவண்ணம், "என்ன? என்ன?" என்றார்.

தேம்பிக்கொண்டே நடந்ததைத் தெரிவிக்கிறாள்: அவளைத் தேற்றிக் குடிசைக்கு கொண்டுவிட வேண்டியிருந்தது. அவளது உயர்ந்த காதல், அதன் முடிவாக அதன் சிகரமாக இருக்கும் அவள் கற்பு, அவருக்கு ஒரு புதிய உண்மையைத் தெரிவிக்கிறது. அதுதான் மற்ற ஆண்களிடம் மனத்திலே ஏற்படும் அருவருப்பு.

iii

இந்திரன் ஒரே தடவையில் தனது எண்ணம் ஈடேறச் சமயம் எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இதெல்லாம் அகல்யைக்குத் தெரியாது. ஏதோ ஒரு பெருங் குற்றத்தை மனதிற்கு ஒவ்வாத குற்றத்தைச் செய்தது போல் அவள் உள்ளம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

கௌதமருடைய அன்பும் காதலும் அவளைத் தேற்றின. அன்று அவர்கள் தூங்க நெடுநேரம் சென்றது.

"உனக்காக எல்லோரும் குருடராக இருக்க முடியுமா?" என்றார் கௌதமர்.

"ஆனால் ஆந்தையாகவா விழிக்க வேண்டும்?" என்றாள் அகல்யை.

இந்திரன், தனது பைசாச உணர்ச்சியைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள எப்பொழுது சமயம் கிடைக்கும் என்று சுற்றி வருகிறான்.

விடியற்காலம் என்று கௌதமரை நினைக்கும்படி செய்து அப்புறப்படுத்தி வீட்டால் ஆசை பூர்த்தியாகும்.

நடுநிசி, சந்திரனற்ற வானம். வெள்ளிமட்டும் கொஞ்சம் பிரகாசமாக விடியற்காலம் என்று நினைக்கும் படி மங்கிய வெளிச்சத்தைத் தருகிறது. இந்திரன் கோழி மாதிரிக் கூவுகிறான்.

குடிசையினுள் அகல்யாவைத் தழுவியும் தழுவாமலும் உறங்குகிறார் கௌதமர் அவருக்கு எப்பொழுதும் பிசாசுத் தூக்கம் கிடையாது. கோழியின் குரல் கேட்டதும் காலைக் கடனைக் கழிக்க எழுந்து சிந்துக் கரைக்குச் செல்லுகிறார்.

அன்று நெடுநேரமாகத் தூங்காததினால் அகல்யைக்கு அயர்ந்த தூக்கம்.

பாதிக்கனவு, பாதித் தூக்கம் கணவனுடன் கொஞ்சித்தழவி அவருடனேயே இருப்பதுபோல் கனவு. இந்திரன் பூனைபோல் மெதுவாக உள்ளே வருகிறான். ஆடைகள் சற்று நெகிழ்ந்து உறங்கும் அபலையைப் பார்க்கிறான்.

ஒரு மிருகத்தின் வேட்கை அன்று பூர்த்தியாயிற்று.

பாதிக்கனவு உலகத்திலிருந்த அகல்யை விழிக்கவில்லை. கணவர் என்று நினைத்துத் தழுவுகிறாள் ஓரளவு இயற்கையின் வெற்றி,

கணவரை முத்தமிடக் கண்களை விழிக்கிறாள்.

ஐயோ, அந்தச் சண்டாளன்! எல்லாம் சுழலுகிறது. ஒன்றும் அர்த்தமாகவில்லை. சொந்த வீட்டிற்குள் இவன் எப்படி?

பக்கத்திலிருந்த தடியால் அவன் மண்டையில் அடித்து உதறித் தள்ளிவிட்டு, ஒருபுறம் கிடந்து புரண்டு துடிக்கிறாள்.

இந்திரனுக்குச் சய அறிவு வருகிறது. தன் பைத்தியக் காரத்தனம், தன் மிருகத்தனமான கெரடுமை! ... அவன் உள்ளமே வெடித்து விடும்போல் இருக்கிறது.

நதிக்குச் சென்ற கௌதமர் இன்னும் விடியாததைக் கண்டு, ஏதோ சூது நடத்திருக்கிறதென்று விரைந்து வருகிறார்.

உள்ளே சரேலென்று நுழைந்ததும், அகல்யை கிடக்கும் கோலத்தில் காரியம் மிஞ்சிவிட்டது என்றுறிந்தார். உடனே தம் மனைவியை வாரி எடுக்கிறார். தீயில் பட்ட புழுப்போல் அவன் உடல் துடிதுடித்துப்பதறுகிறது.

குற்றத்தின் பாரமே உருவாக இந்திரன் நிற்கின்றான் 'அப்பா இந்திரா! உலகத்துப் பெண்களைச் சற்று சகோதரிகளாக நினைக்கக்கூடாதா?'

"கண்ணே அகல்யா, அந்தச்சமயத்தில் உனது உடலுமா உணர்ச்சியற்ற கல்லாய்ச்சமைந்துவிட்டது?" என்ற அவள் தலையைத் தடவிக்கொடுக்கிறார்.

அவர் மனத்தில் ஒரு சாந்தி.

ஒரு புதிய உண்மை.

"உணர்ச்சி தேவனையும் மிருகமாச்சிவிடுகிறது. மனத்துய்மையில் தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தால் உடல் களங்கமானால் அபகல என்ன செய்ய முடியும்?"

மௌனம்.

"இந்திரா! போய் வா!" என்றார் கௌதமர். அப்பொழுதும் அவர் மனத்தின் சாந்தி தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அகல்யை?

அவள் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த ஊழியின் இறுதிக்கூத்து கணவனின் சாந்திக்குப் பலகப்புலமாக நின்றது.

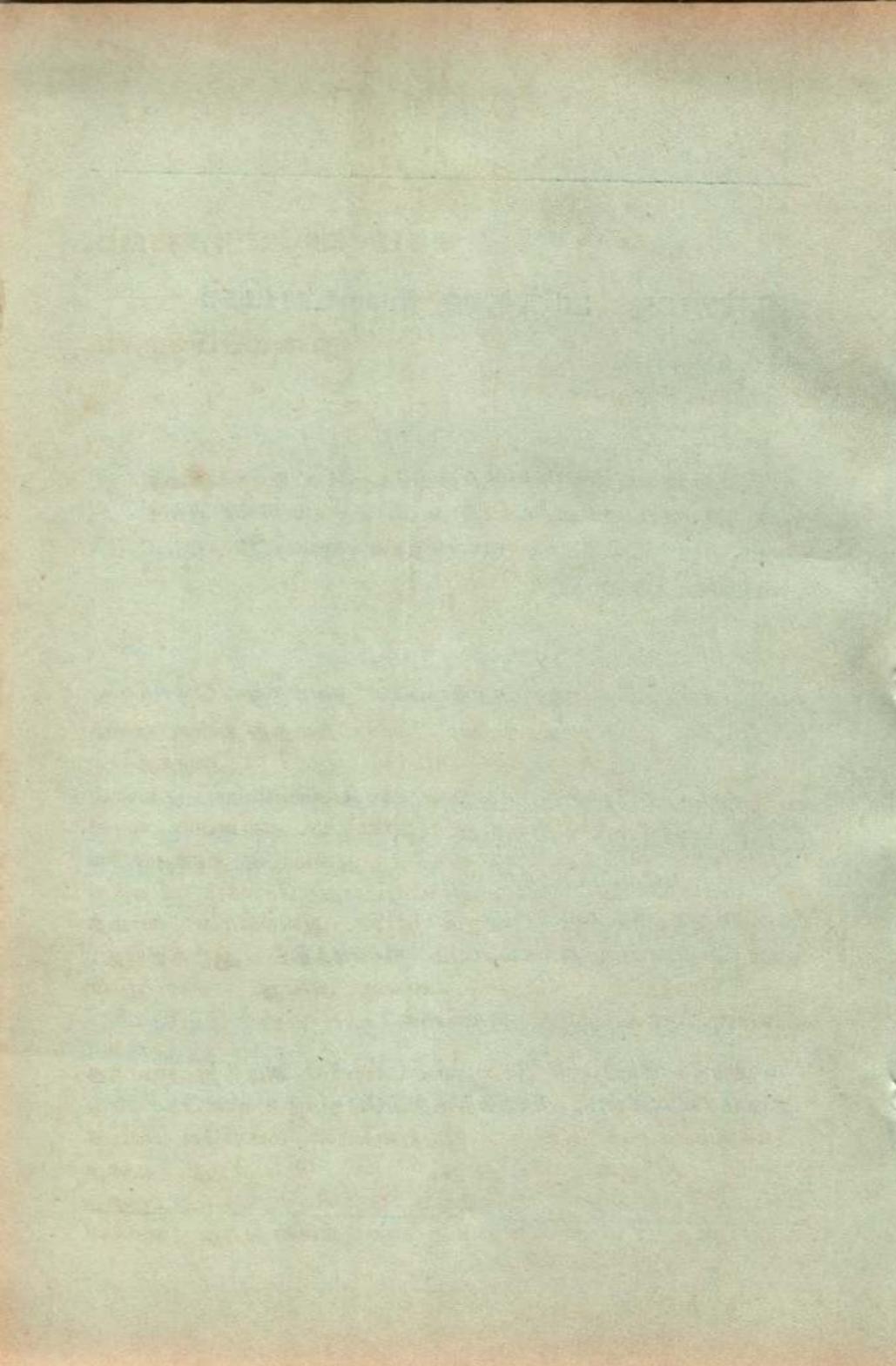
புதுமைப் பித்தன் படைப்பில் அகலிகை

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் தனி முத்திரை போற்றித்த புதுமைப்பித்தன் அகலிகை வரலாற்றின் அடிப்படையில் இரண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்திருக்கிறார். ஒன்று அகல்யை; மற்றயது சாபவிமோசனம்.

‘அகல்யை’ நடந்த காரியங்களுக்கு மனித உணர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் விளக்கம் கொடுக்கிறது.

‘சாபவிமோசனம்’ அகலிகை கதையோடு சீதையின் அக்கினிப் பிரவேசத்தையும் இணைத்து நோக்கி விமர்சிப்பதாகவும் சாப விமோசனத்துக்குப் பின் அகலிகைக்கு இருக்கக் கூடிய மனநிலையை சித்திரிப்பதாகவும் அமைகிறது.

இதில் அகலிகையோடு தொடர்புடையவர்கள் மாத்திரமன்றி வசிட்டர், ஜனகன், சீதை, கைகேயி முதலானோரும் கதையாந்தராய் அமைகின்றனர்.

சாப விமோசனம்

புதுமைப்பித்தன்

[ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை
சிடிபடாமல் (சிடிக்காமல் கூட) இருக்கலாம். அதை
நான் பொருட்படுத்தவில்லை.]

1

சாலையிலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்து போன தசைக் கூட்டத்திலும், வீரியத்தைத் துள்ள வைக்கும் மோகன வடிவம்; ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவேன்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்று தோன்றும். அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் பதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம் - சொல்லில் அடைபடாத சோகம் - மிதந்து பார்க்கின்றவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான சாமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கணவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள்தான் அகலிகை.

அந்தக் காட்டுப் பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாக, அவளது சோகத்தைப் பேசுமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். சூரியன் காய்கிறது, பனி பெய்கிறது, மழை கொழிக்கிறது. தூசும், தும்பும் குருவியும், கோட்டானும் சூந்துகின்றன; பறக்கின்றன. தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக - கல்லாக கிடக்கிறாள்.

சந்துத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்று, நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கிடக்கிறான் கோகமன். இயற்கை, அவளையும் அபேதமாகத்தான் போஷிக்கிறது.

இன்னும் சற்றுத் தூரத்திலே இந்தத் தம்பதிகளின் குடும்பக் கூடு கம்பமற்று வீழ்ந்தது போல, இவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்த கூரையும் தம்பம் இற்று வீழ்ந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்துவிட்டது. சுவரும் கரைந்தது மீஞ்சியது திரடுதான். இவர்கள் மனசில் ஏறிய துன்பத்தின் வடுப்போலத் தென்பட்டது அது.

தூரத்திலே கங்கையின் சலசலப்பு, அன்னை கங்கை, இவர்களது எல்லையற்ற சோகத்தை அறிவாளோ என்னவோ!

இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன, தம்பதிகளுக்கு

ஒரு நாள்...

முற்பகல் சூரிய ஒளி சற்றுக் கடுமைதான், என்றாலும் கொடிகளின் பசுமையும் நிழலும், இழைந்து வரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிக்கையை வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம்போல, இழைந்து மனசில் ஒரு குழுமையைக் கொடுத்தன.

ஆண் சிங்கம் போல, மிடுக்கு நடை நடந்து, எடுத்த கருமம் முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில், அசை போட்டுக் கொண்டு, நடந்து வருகிறான் விசுவாமித்திரன். மாரீசனும் சுவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசிந்துவிட்டது. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தும், எரியோம்பியும் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரும் சாதனமாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டதில் ஒரு திருப்தி.

அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிவு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப் பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்ல; அவதார சிசுக்களான ராம லக்ஷ்மணர்களே. அரக்கர் நசிவை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு, அதன் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஓடிப் பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது. முன்னால் ஓடி வருகிறான் லக்ஷ்மணன்; துரத்தி வருபவன் ராமன். புழுதிப் படலம் சிலையின்மீது படிகிறது.

என்ன உதலாகமோ என்று உள்ளக் குதுகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார் விசுவாமித்திரர். பார்த்தபடியே நிற்கிறார்.

புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.

எப்போதோ ஒரு நாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போன போன இடத்தில் தின்று இறுகிப் போன ரத்தம் ஓட ஆம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைக் கேளமாகிறது. பிர்க்கை வருகிறது.

கண்களை மூடித் திறக்கிறான் அகலிகை. பிரச்சை தெரிகிறது. சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

தெய்வமே மாசுபட்ட இந்தத் தசைக் கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது.

தனக்கு மறுபடியும் புதிய வாழ்வைக் கொடுக்க வந்த தெய்விக புருஷன் எவன்? அந்தக் குழந்தையா?

அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறான். ராமன் ஆச்சரியத்தால் ரிஷியைப் பார்க்கிறான்.

விசுவாமித்திரருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இவள் அகலிகை. அன்று இந்திரனுடைய மாய வேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை. கணவன் மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக, தன் உடம்பை, மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுபடுத்திக் கொண்டவள்; கோதமனின் மனைவி. அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே; அதில், வலை முட்டையில் மோனத் தவங் கிடக்கும் பட்டுப் பூச்சி போலத், தன்னை மறந்த நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்து விட்டானே!

நிஷ்டை துறந்த கண்கள் சாணை திட்டிய கத்திபோல் சுருள்கின்றன. உடலிலே, காயகற்பம் செய்ததுபோல் வலு பின்னிப்பாய்கிறது. மிடுக்காக, பெண்ணின் சேவலத்திலிருந்து விடுவத்தக்கொள்ள முடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மறுமையும் இந்தத் துன்ப வலையா? சாப விமோசனத்துப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. அப்பொழுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது.

ராமனுடைய கல்வி, தர்மக் கண்கொண்டு பார்த்தது. தெளிவின் ஒளி பூண்டது. ஆனால் அநுபவச் சாணையில் பட்டை பிடிக்காதது; வாழ்வின் சிக்கலின் ஒவ்வொரு நூலையும் பின்னலோடு பின்னல் ஓடியாமல் பார்த்த வசியுடனுடைய போதனை. ஆனால் சிறுமையை அறியாதது புது வழியில் துணிந்துபோக அறிவுக்குத் தெம்பு கொடுப்பது.

உலகத்தின் தன்மை என்ன, இப்படி விபரீதமாக முறுக்கேறி உறுத்துகிறது! மனசுக்கும் கரண சக்தியின் நிகானத்துக்கும் கட்டுப்படாமல் நிஃழ்ந்த ஒரு சாரியத்துக்காக பாத்திரத்தின்மீது தண்டனை? "அம்மா!" என்று சொலி அவள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறான் ராமன்.

இரண்டு ரீஷிகளும், (ஒருவன் துணிச்சலையே அறிவாகக் கொண்டவன்; மற்றவன் பாசத்தையே தர்மத்தின் அடித்தலமாகக் கண்டவன்) சிறுவனுடைய நினைவுக் கோணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைக் கண்டு குதுகலிச்சிறார்கள். எவ்வளவு லேசான, அன்பு மயமான, துணிச்சலான உண்மை!

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவதுதான் பொருத்தம்” என்றான் விசுவாமித்திரன் மெதுவாக.

குளுமை பூண்ட காற்றில் அவனது வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம் காட்டுகிறது.

கோதமனும், அவன் பத்தினியும், அந்தத் தம்பமற்றுத் திரடேறிப்போன மேடும் அவ்விடத்தை விட்டு அகலவில்லை. முன்பு உயிரற்றிருந்த இடத்தில் ஜீவிகளை தவள நிலைத்தது.

சாட்டையின் கொடுக்கைப் போலப் போக்கை மாற்றியமைக்க வந்த சக்திகள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து விட்டன. மிதிவெலகருப் பொழுதுசாயும் பொழுதாவது போக வேண்டாமா? மணவினை, இரு கைகளை நீட்டி அழைக்கிறதே.

கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாடுவழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது. தன் நாசுகையே பொசுக்க வைத்து விட்டதுபோல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது?

“என்ன வேண்டும்?” என்றான் கோதமன். அறிவுத் திறன் எல்லாம் நந்த உணர்ச்சிச் சுழிப்பிலே அகன்று பொருளற்ற வார்த்தையை உத்தித்தள்ளியது.

“பசிக்கிறது” என்றாள் அகலிகை, குழந்தைபோல.

அருகிலிருந்த பழனத்தில் சென்று கனிவர்க்கங்களைச் சேர்த்து வந்தான். கோதமன். அன்று முதல் முதல் மணவினை நிகழ்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் இயக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டின.

‘அந்த மணவினை’ உள்ளப் பரிவு பிறந்த பின்னர் பூதகிருந்தாலும், ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்தது தானே! பசுவை வலம் வந்து பறித்து வந்தது தானே!’ என்று கோதமனுடைய மனம், திசை மாறித் தாவித் தன்னையே சுட்டுக் கொண்டது.

அகலிகை பசி தீர்ந்தாள்.

அவர்கள் மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இரு விதமான மனக் கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்குத்தான் ஏற்றவளா என்பதே கோதமனின் கவலை.

சாலையோரத்தில் பூத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

2

அகலிகையின் விருப்பப்படி, ஆசைப்படி அபோத்தி வெளி மதில்களுக்குச் சற்று ஒதுங்கி, மனுஷ பரம்பரையின் நெடிபடாத தூரத்தில், சரயூ நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு தர்ம விசாரம் செய்து கொண்டிருந்தான் கோதமன். இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகைமீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடிமீது அவள் கிடந்தால்

தளையசிங்கம் படைப்பில் அகலிகை

ஈழத்து எழுத்தாளரான மு. தளையசிங்கம் அவர்களும் 'அகலிகை'யைக் கையாண்டு ஒரு சிறுகதை படைத்துள்ளார்.

'உள்ளும் வெளியும்' என்ற பேரிலான இச் சிறுகதை 'சாப விமோசனத்' துக்குப்பின் அகலிகைக்கு இருக்கக்கூடிய மனப்போராட்டங்களைக் கருத்திற் கொண்டதாக அமைகிறது.

சில இடங்களில் ஆசிரியர், 'வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க' முனைந்திருக்கிறார்.

கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்த வதியாக நம்பினான் அவன். அவாது சிற்றுதவி இல்லா விடின் தனது தர்மவிசுவாசம் தவிடு பொடியாகிவிடும் என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அகலிகை அவனை உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத ஓர் அன்பால் தழைக்க வைத்தாள். அவனை நினைத்து விட்டால், அவள் மனமும் அங்கங்களும் புது மணப் பெண்ணுடையன போலக் கனிந்துவிடும். ஆனால், அவள் மன சில் ஏறியகல் அகலவில்லை தன்னைப் பிறர் சந்தேகிக்காதபடி, விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள். அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாவருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள்; அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறி விட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேச்சும் விளையாட்டும் குடியோடிப் போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிசாரா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளர்த்தம் உண்டோ என்று என்று பதைப்பாள்.

வாழ்வே அவளுக்கு நரவேதனையாயிற்று.

அன்று மரீசி வந்தார். முன்னொருநாள் ததீசி வந்தார். மதங்களும் வாரணாசி செல்லும்போது கோதமனைக் குசலம் விசாரிக்க எட்டிப் பார்த்தார். அவர்கள் மன சில் கனிவும் பரிவும் இருந்த போதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக் கிடந்தது. அதிதி உபசாரங்கூட வழுவும்போல இருந்தது. ஏறிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறவர்களையும் களங்கமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடியது. குடிசையில் ஒளிந்து கொண்டாள்.

கோதமனுடைய சித்தாந்தமே இப்பொழுது புதுவித விசாரணையில் திருப்பியது தர்மத்தின் வேலிகள் யாவும் மனமறிந்து செய்பவர்களுக்கே. சுயப் பிரக்ஞை இல்லாமல் வழி ஏற்பட்டு. அதனால் மனுஷனின் முழுவுதமே நின்று விடும் என்றாலும், அது பாவம் அல்ல; மனவழிப்பும், சுயப் பிரக்ஞையுடன் கூடிய செயலிடு பாடுமே கறைப்படுத்து பவை. தனது இடிந்துபோன குடிசையில் மறுபடியும் பிறர் கூட்டிவைத்த ஒரு தன்மையில் இருந்துகொண்டு புதிய கோணத்தில் தன் சிந்தனையைத் திருப்பி விட்டான் கோதமன். அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினான்; தனக்கே அருகதை இல்லை; சாபத்தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்தி விட்டது என்று கருதினான்.

சீதையும் ராமனும் உல்லாசமாகச் சமயா சமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரதமூர்ந்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமனின் மனசில் லக்ஷ்ய வாலிபனாக உருவாகித் தோன்றினான். அவனது சிரிப்பும் விளையாட்டுமே தர்மசாஸ்திரத்தின் தூண்டா விளக்குகளாகச் சாயனம் (வியாக்கியானம்) பண்ணின. இந்த இளம் தம்பதிகளின் பந்தந் தான் என்ன? அது கோதமனுக்குத் தனது அந்தக் காலத்து வாழ்வை ஞாபகப் படுத்தும்.

அகலிகையின் மனப் பாரத்தை நீக்க வந்த மாடப் புறா சீதை அவளது பேச்சும், சிரிப்பும், தன் மீதுள்ளகறையைத் தேய்த்துக் கழுவுவன போல் இருந்தன அகலிகைக்கு. அவள் வந்த போதுதான் அகலிகையின் அதரங்கள் புன் சிரிப்பால் நெளியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசிஷ்டரின் கண்பார்வையிலே வளரும் ராஜ்ய லக்ஷயங்கள் அல்லவா? சரபூ நதியின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி இருதனி வேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பழைய கலகலப்பைத் தழைக்க வைத்து வந்தார்கள்.

அகலிகைக்கு வெளியே நடமாடி நாலு இடம் போவதற்குப் பிடிப்பற்று இருந்தது. சீதையின் நெருக்கமே அவளது மனச்சுமையை நீக்கிச் சற்றுத் தெம்பை அளித்தது.

பட்டாபிஷேக வைபவத்தின்போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிக் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி, ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக் கிராமத்தில் குடியேற்றி விட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அத்தி சக்தி. ஏதோ உன்மத்த வேகத்தில் காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியதுபோல், நடந்து முடிந்து விட்டது

வசிஷ்டர்தான் என்ன. சர்வ ஜாக்கிரதையோடு மனுஷ தர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் கண்ணில் எண்ணெயூற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குகள் யாவும் தவிடு பொடியாகி, நந்திக் கிராமத்தில் நின்றொரியும் மினுக்கு வெளிச்சமாயிற்று.

சரயூ நதிக்குடிசை மறுபடியும் தம்பமற்று விழுந்தது என்று சொல்ல வேண்டும். கோதமன் தர்ம விசாரமெல்லாம் இந்தப் பேய்க் காற்றில் சூறை போயிற்று. மனசில் நம்பிக்கை வறண்டு சூன்யமாயிற்று.

அகலிகைக்கோ? அவளது துன்பத்தை அளந்தால் வார்த்தைக்குள் அடைபடாது அவளுக்கும் புரியவில்லை. நைந்து ஒய்ந்துவிட்டாள்- ராமன் காட்டுக்குப் போனான், அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தான், சீதையும் போய்விட்டாள். முன்பு கற்சிலையாகிக் கிடந்தபோது மனசு இருண்டு கிடந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஆனால் மனப்பாரத்தின் பிரக்ஞை மட்டும் தாங்க முடியவில்லை.

கருக்கலில் கோதமர் ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையேறிக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்.

அவர் பாதங்களைக் கழவுவதற்காகச் செம்பில் ஜலத்தை ஏந்தி நின்ற அகலிகையின் உதடு அசைந்தது.

“எனக்கு இங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மிதிலைக்குப் போய்விடுவோமே.”

“சரி புறப்படு, சதானந்தனையும் பார்த்து வெகு நாட்களாயின” என்று வெளியே இறங்கினார் கோதமர்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள். இருவர் மனசிலும் பளு குடியேறி அமர்ந்திருந்தது. கோதமர் சற்று நின்றார்.

பின் தொடர்ந்து நடந்துவந்த அகலிகையினுடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்; நடந்தார்; “பயப்படாதே” என்றார்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

3

பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. கங்கைக் கரைமேல் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யாரோ ஆற்றுக்கீழ் நின்று கணீரென்ற குரலில் காயத்திரியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜபம் முடியுமட்டும் தம்பதிகள் கரையில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்.

“சதானந்தா!” என்று கூப்பிட்டார் கோதமர்.

“அப்பா... .. அம்மா!” என்று உள்ளத்தின் மலர்ச்சியைக் கொட்டிக்காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார் சதானந்தர்.

அகலிகை அவனை மனசால் தழுவினாள். குழந்தை சதானந்தன் எவ்வளவு அன்னியனாகி விட்டான். தாடியும் மீயுசைம் வைத்துக் கொண்டு ரிஷி மாதிரி!

கோதமருக்கு மகனது தேஜஸ் மனசைக் குளுமை யூட்டியது.

சதானந்தன் இருவரையும் தன் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ளுவதற்கு வசதிசெய்து வைத்துவிட்டு, ஜனகனது தந்தை விசார மண்டபத்துக்குப் புறப்படலானான்.

கோதமரும் உடன் வருவதாகப் புறப்பட்டார். மகனுக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் பிரியந்தான். நெடுந்தூரத்தப் பிரயாணமாச்சே என்று ரத்தபந்தத்தின் பரிவால் நினைத்தான். ஊழிகாலம் நிஷ்டையில் கழித்தும் வாடாத தசைக் கூட்டமா, இந்த நடைக்குத் தளர்ந்து விடப் போகிறது? அவனுக்குப் பின் புறப்பட்டார். அவருடைய தத்துவ விசாரணையின் புதிய போக்கை நுகர ஆசைப்பட்டான் மகன்.

மிதிலையின் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும்போது, அயோத்தியில் பிறந்த மனத் தொய்வும் சோகமும் இங்கும் படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன. கோதமருக்கு அடக்கி விட்ட பெருமூச்சு, காற்றினூடே கலந்து இழைந்தது.

ஜனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள்; காரியங்களைக் கவனிக்கிறார்கள்; நிஷ்காமய சேவைபோல எல்லாம் நடக்கிறது; பிடிப்பு இல்லை; வயிப்பு இல்லை

திருமஞ்சனக் குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை; உடன் செல்லும் அர்ச்சகன் முகத்தில் அருளின் குதுகலிப்பு இல்லை.

இருவரும் அரசனுடைய பட்டி மன் டப த் துக்குள் நுழைந்தார்கள். சத்சங்கம் சேனா சமுத்திரமாக நிறைந்திருந்தது. இந்த அங்காடியில் ஆராய்ச்சி எப்படி நுழையும் என்று பிரமித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்தது தவறுதான்.

ஜனகன் கண்களில் இவர்கள் உடனே தென்பட்டார்கள்.

அவன் ஒடோடியும் வந்து முனிவருக்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச் சென்று அவரைத்தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான்.

ஜனகனுடைய முகத்தில் சோகத்தின் சோபை இருந்தது. ஆனால் அவன் பேச்சில் தழுதழுப்பு இல்லை; அவனுடைய சித்தம் நிதானம் இழக்கவில்லை என்பதைக் காட்டியது.

என்னத்தைப் பேசுவது என்று கோதமர் சற்றுத்தயங்கினார்.

“வசிட்டன் தான் கட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை” என்றான் ஜனகன், மெதுவாகத் தாடியை நெருடிக் கொண்டு,

ஜனகனின் வாக்கு, வர்மத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

“உணர்ச்சியின் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்” என்றார் கோதமர்.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால், ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஆசைப்படுப்போது அதற்கும் இடம் போட்டு வைக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது” என்றான் ஜனகன்.

“தங்களதோ?” என்று சந்தேகத்தை எழுப்பினார் கோதமர்.

“நான் ஆளவில்லை, ஆட்சியைப் புரிந்துகொள்ள முயலுகிறேன்” என்றான் ஜனகன்.

இருவரும் சற்றுநேரம் மெளனமாக இருந்தார்கள்.

“தங்களது தர்ம விசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?” என்று விநயமாகக் கேட்டான் ஜனகன்.

“இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை; இனிமேல்தான் புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும், புதிர்கள் பல புலன்களையெல்லாம் கண்ணிமிட்டுக் காட்டுகின்றன.” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தார் கோதமர்.

மறுநாள் முதல் அவர் ஜனகன் மண்டபத்துக்குப் போகவில்லை. புத்தியிலே பல புதிர்கள் ஹிமாசலத்தைப் போல் ஓங்கி நின்றன. தனிமையை விரும்பினார், ஆனால் நாடிச் செல்லவில்லை. அகலிகை மனசு ஒடிந்து விடக் கூடாதே!

மறுநாள் ஜனகன், “முனிசுவரர்” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அவர் எங்கள் குடிசைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில்தான் பொழுதைக் கழிக்கிறாடி” என்றார் சதானந்தர்.

“நிஷ்டையிலா?”

“இல்லை; யோசனையில்.”

“அலை அடங்கவில்லை” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டான் ஜனகன்.

அகலிகைக்கு நீராடுவதில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக் கரையருகே நிம்மதி இருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்றுவிடுவான்.

இரண்டொரு நாட்கள் தனியாக, நிம்மதியாகத் தனது மனசின் கொழுந்துகளைத் தன்னிச்சையோடு படரும்படி விட்டு, அதனால் சுமை நீங்கியதாக ஒரு திருப்பியுடன் குளித்து முழுகி விளையாடிவிட்டு நீர் மொண்டு வருவாள்.

இது நீடிக்கவில்லை.

குளித்துவிட்டுத் திரும்பிக் குளிந்த நோக்குடன், மனசை இழைய விட்டுக்கொண்டு நடந்து வந்துகொண்டிருந்தாள்.

எதிரே மெட்டிச் சப்தம் கேட்டது. ரிஷிபத்தினிகள் மாறே! அவர்களும் நீராடத்தான் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டதுபோல ஓடிவிலகி அவளை விறைத்துப் பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

“அவள்தான் அகலிகை” என்பது தூரத்தில் கேட்டது. கோதமனுக்கு அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக் கொண்டு பிறந்த சாபத் தீயை விட அதிகமாகச் சுட்டன் அவ்வார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “கெய்வமே! சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் சிடையாதா?” என்று தேம்பினாள்.

யந்திரப் பாலைபோல அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கும் உணவு பரிமாற்றான். ‘மகனும் அன்னியனாகிவிட்டான்; அன்னியரும் விரோதிகளாகி விட்டார்கள்; இங்கென்ன இருப்பு?’ என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துச் கொண்ட பல்லவி.

கோதமர் இடையிடையே பிரக்ஞை பெற்றவர் போல் ஒரு கவளத்தை வாயிலிட்டு நினைவில் தோய்ந்திருந்தார்.

இவர்களது மன அவசத்தால் ஏற்பட்ட பளு சதானந்தனையும் மூச்சுத்திணை வைத்தது.

பளுவைக் குறைப்பதற்காக “அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார், அகத்தியரைப் பார்த்து விட்டு வருகிறார். மேருக்குப் பிரயாணம் ராமனும் சீதையும் அகத்தியரைத் தரிசித்தார்களாம் அவர்கள் இருவரையும், ‘நல்ல இடம் பஞ்சவடி அங்கே தங்கங்கள்’ என்று அகத்தியர் சொன்னாராம். அங்கே இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது என்றான் சதானந்தன்.

“நாமும் தீர்த்தயாத்திரை செய்தால் என்ன?” என்று அகலிகை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“புறப்படுவோமா?” என்று கைகளை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார் கோமர்.

“இப்பொழுதேயா?” என்றான் சதானந்தன்.

“எப்பொழுதனால் என்ன?” என்று கூறிக்கொண்டே மூலையிலிருந்த தண்டு கமண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு வாசலை நோக்கினார் கோதமர்.

அகலிகை பின் தொடர்ந்தாள்.

சதானந்தன் மனம் தகித்தது.

4

பொழுது சாய்ந்து, ரேகை மங்கிவிட்டது. இருவர் சரயூ நதிக்கரை யோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக் காலவெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகிவிட்டன அவர்கள் பார்க்காத முனி புங்கவர இல்லை; தரிசிக்காத ஷேத்திரம் இல்லை. ஆனால் மன நிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்
கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல, திடமற்ற
வர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கைவயங்கிரியைப்
பணிச் சிகரங்களின்மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சுமையான நம்பிக்கை வறட்சியை
உருவகப்படுத்தின. பாலையைத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்துவிட்டுப் புகைமண்
டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை
வலம் வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம்போல ஓயாது அலைமோதிக்கொண்டு
கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத்
திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதைபோன்ற மேடு பள்ளங்களைக்
கடந்து வந்துவிட்டார்கள்.

*இன்னும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பிவிடுவான்.
இனிமேலாவது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும், என்ற
ஆசைதான் அவர்களை இழுத்து வந்தது.

பதினான்கு வருஷங்களுக்கு முன் தாம் கட்டிய
குடிசை இற்றுக் கிடந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்.

இரவோடு இரவாக, குடிபிருக்க வசதியாகக் கோத
மர் அதைச் செப்பனிட்டார். வேலை முடியும்போது உதய
வெள்ளி சிரித்தது.

இருவரும் சரயூவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கணவனாருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் முனைந்
தாள் அகலிகை. இருவரது மனசும் ராமனும் சீதையும்
வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. இருந்தாலும்
காலக்களத்தின் நிபதியை மனசைக்கொண்டு தவிர, மற்ற
றப்படி தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒருநாள் அதிகாலையில் அகலிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவளுக்குமுன், யாரோ ஒருத்தி விதவை குளித்து விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள். யார் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் எதிரே வந்தவள் அடையாளம் கண்டுகொண்டு விட்டாள். ஓடோடியும் வந்து அகலிகையின் காலில் சர்வாங்கமும் தரையில் பட விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

தேவி கைகேயி! தன்னந்தனியனாக, பரிசனங்களும் பரிவாரமும் இல்லாமல், துறவியாகிவிட்டாளே!

குடத்தை இறக்கி வைத்துவிட்டு அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி நிறுத்தினாள். அவளுக்குக் கைகேயியின் செயல் புரியவில்லை.

“தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்து விட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

குரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை; மூர்த்தணயம் துள்ளவில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு; பார்த்த கைகேயி வேறு. படர்வதற்குக் கொழுக்கொம்பற்றுத் தவிக் கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

இருவரும் தழுவிய கை மாறாமல், சரயூவை நோக்கி நடந்தார்கள்.

“பரதனுடைய தர்ம வைராக்கியத்துக்கு யார் காரணம்?” என்றாள் அகலிகை. அவளுடைய உதட்டின் கோணத்தில் அறுதாபம் கனிந்த புன்சிரிப்பு நெளிந்து மறைந்தது.

“குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டுவிட்டால் குழந்தையைக் கொன்று விடுவதா?” என்றாள் கைகேயி.

குழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் இடையில் வேனி போடுவது அவசியந்தான் என்று எண்ணினாள் அகலிகை. "ஆனால் எரிந்தது எரிந்ததுதானே?" என்று கேட்டாள்.

"எரிந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே குவித்து வைத்துக் கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?" என்றாள் கைகேயி.

"சாம்பலை அகற்றுகிறவன் இரண்டொரு நாட்களில் வந்துவிடுவானே" என்றாள் அகலிகை.

"ஆமாம்" என்றாள் கைகேயி. அவள் குரலில் பரம நிம்மதி தொனித்தது. ராமனை எதிர்பார்த்திருப்பது பரதனல்ல; கைகேயி.

மறுநாள் அவள் அகலிகையைச் சந்தித்தபொழுது முகம் வெறிச்சோடியிருந்தது; மனசு நொடிந்து கிடந்தது.

"ஒற்றர்களை நாலு திசைகளிலும் விட்டு அனுப்பிப் பார்த்தாகிவிட்டது. ராமனைப்பற்றி ஒரு புலனும் தெரியவில்லை. இன்னும் நாற்பது நாழிகை நேரத்துக்குள் எப்படி வந்துவிடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிராயோபவேசம் செய்யப் போகிறானாம். அக்கினி குண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகிறான்" என்றாள் கைகேயி.

பரதன் எரியில் தன்னை அவித்துக் கொள்வது தன்மீது சுமத்தப்பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் என்று அவள் கருதுவதுபோல் இருந்தது பேச்சு.

சற்று நிதான்கீது, "நானும் எரியில் விழுந்து விடுவேன்; ஆனால் தனியாக, அந்தரங்கமாக" என்றாள் கைகேயி. அவள் மனசு வைராக்கியத்தைத் தெறித்தது.

பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் அதே உணர்ச்சிச் சுழிப்பு. அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தி நீங்க விலையா?

அகலிகையின் மனசு அக்குத் தொக்கு இல்லாமல் ஓடியது. தனது காலின் பாபச் சாயை என்றே சந்தேகித்தாள்.

“வசிட்டரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடை செய்யக் கூடாதோ?” என்றாள் அகலிகை.

“பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான்; வசிட்டருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

“மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம் சத்துக்குச் சத்துரு” என்று கொதித்தாள் அகலிகை.

தன்னுடைய கணவர் பேச்சுக்குப் பரதன் ஒரு வேளை கட்டுப்படக் கூடாதோ என்ற நைப்பாசை. மறுபடியும் அயோத்தியில் துன்பச் சக்கரம் சுழல ஆரம்பித்துவிடக் கூடாத்த என்ற பீதி.

கோதமன் இணங்கினான். ஆனால் பேச்சில் பலன் கூடவில்லை பரதனை உண்டு பலி கொள்ள அக்கினி தேவனே விரும்பவில்லை. அனுமான் வந்தான்; நெருப்பு அவிந்தது திசைகளின் சோகம், கரை உடைந்த குதூகல வெறியாயிற்று தர்மம் தலை சுற்றியாடியது.

வசிட்டனுக்கும் பதினான்கு வருஷங்கள் சழித்த பிறகாவது சைவ பலிக்கும் என்று மீசை. மறைவில் கிரிப்புத் துள்ளாடியது.

இன்ப வெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேலை என்று திரும்பிவிட்டான் கோதமன்.

சீதையும் ராமனும் தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தாள். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஒடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள்.

ரதத்தை வீட்டு இறங்கிய ராமனது நெற்றியில் அநுபவம் வாய்க்கால் வெட்டி யிருந்தது. சீதையின் பொலிவு அனுபவத்தால் பூத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் வயமும் மோக லாகிரியை ஊட்டியது.

ராமனை அழைத்துக் கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டான். தன் கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிஷுடன் அகலிகை அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள் இருவரும் புன் சிரிப்புடன் உட்கார்ந்துருத்தார்கள்.

ராவணன் தூக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லா வற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை ராமனுடன் சேர்ந்துவிட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு, அவளிடம் இடம் ஏது?

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள், அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

'அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?' என்று கேட்டாள்.

'அவர் கேட்டார்; நான் செய்தேன்' என்றாள் சீதை அமைதியாக.

'அவன் கேட்டானா?' என்று கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனசில், கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது. அகலிகைக்கு ஒரு நீதி. அவளுக்கு ஒரு நீதிபா? ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் சூடலோடு பிறந்த நியாயமா.

இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

'உலகத்துக்கு நீருபிக்க வேண்டாமா?' என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

'உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நீருபிக்க முடியுமா?' என்றாள் அகலிகை வார்த்தை வறண்டது.

'நீருபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையர்கி விடப் போகிறதா; உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும்; உலகம் எது?' என்றாள் அகலிகை.

வெளியிலே பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவர்கள் திரும்பி விட்டார்கள்.

ஐதே அரண்மனைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தான் அகலிகை வரவில்லை.

ராமன் மனசைச் சுட்டது; காலில் படிந்த தூசி அவளைச் சுட்டது.

ரதம் உருண்டது; உருளைகளின் சப்தமும் ஓய்ந்தது.

கோதமன் நின்றபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தான் நிலை காணது தவிக்கும் திரிசங்கு மண்டலம் அவள் கண்ணில் பட்டது.

புதிய யோசனை ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டிப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க, குழந்தை ஒன்றை வரித்தால் என்ன? அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசின் சுமையை இறக்கி விடாவா?

உள்ளே நுழைந்தான்

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப் பட்டது அவளுக்கு அவன் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

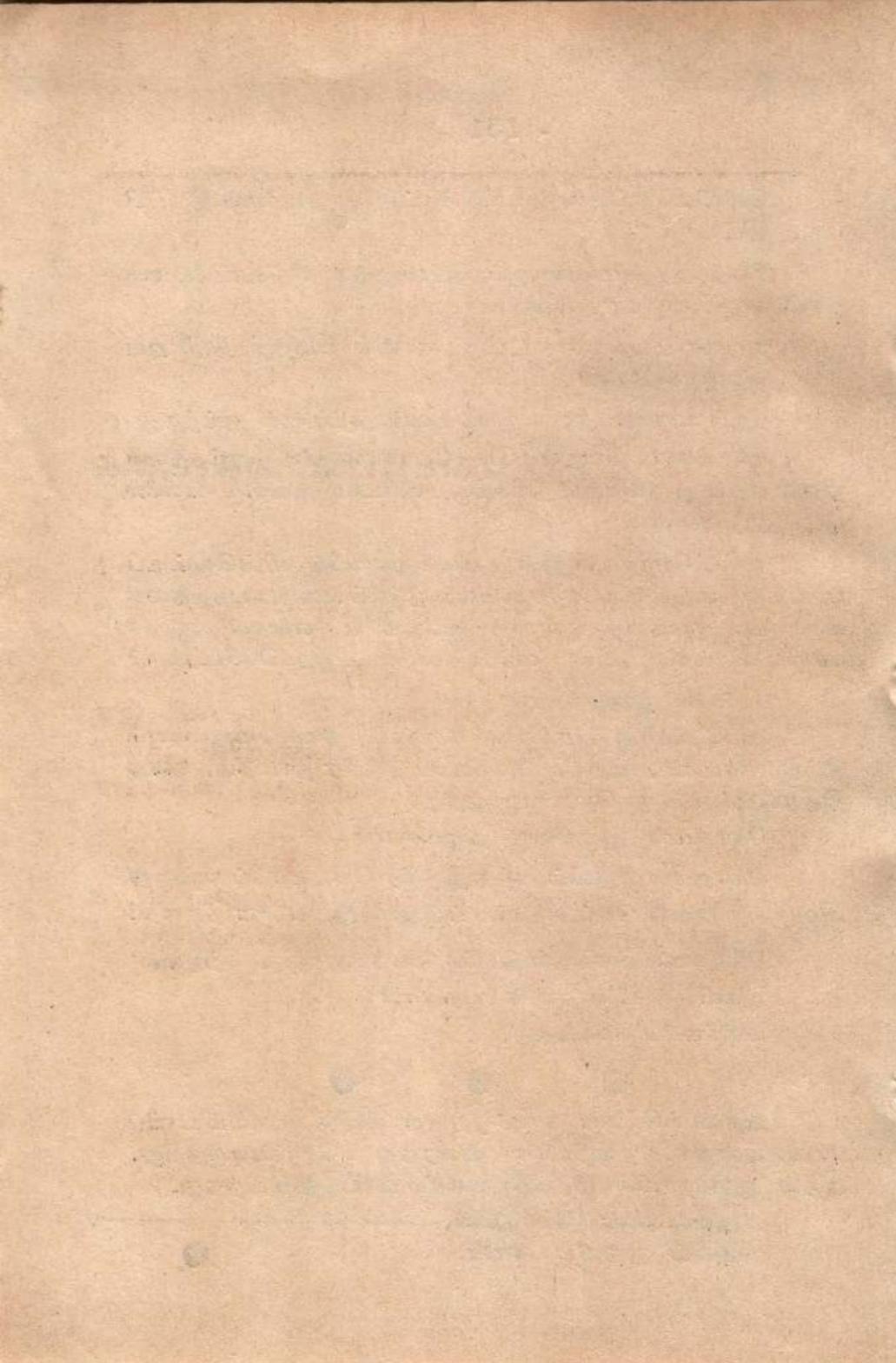
கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை. அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.

மனச்சுமை மடிந்தது,

சைலயங்கிரியை நாடி ஒற்றை மனித உருவம் பனிப்பாலைவனத்தின் வழிபாக விரைந்து கொண்டிருந்தது; அதன் குதிக்காலில் வீரக்தி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

அவன்தான் கோதமன்,

அவன் துறவியானான்.

உள்ளும் வெளியும்

மு. தளையசிங்கம்

அமைதிவழியும் சரயூநதிக்கரையில் அந்த ஆசிரமம் இருந்தது. சாப விமோசனத்துக்குப்பின்னர் மிதிலை எல்லையை விட்டுவந்த கௌதமரும் அகலிகையும் அங்குதான் தங்கியிருந்தனர். சந்தடியற்ற சரயூநதிச் சூழல் அவர்களின் ஏகாந்த வாழ்வுக்கு மிகப் பொருத்தமான இடந்தான். ஆசிரமத்துக்குப் பின்னால் ஓடிய சரயூவின் சலசலப்பும் சூழலெங்கும் நின்ற ஆற்றங்கரை மரங்களின் சரசரப்பும் மௌனத்தின் குரல்களாகவே இருந்தன. கௌதமர் அதைத் தெரிந்துதான் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார். ஆனால் இருந்த இடத்திலேயா எல்லாம் இருந்தன? அகக்கிலே சூறாவளி வீசிக் கொண்டிருந்த அகலிகைக்கு இடத்தின் அமைதி தெரியவில்லை. எல்லாவற்றையும் அவள் மறுக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள்; மறுத்து மறைக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள்: அவளைப் பொறுத்தவரையில் சாபவிமோசனத்துக்குப் பின்னர்தான் "வீழ்ச்சி" ஆரம்பித்திருந்தது. அதனால் எதிர்பார்த்ததுக்கு மாறாக எல்லாமே அவளுக்குப் பெரிதாகத்தான் தெரிந்தன. அபைதியின் உருவமாய் ஆசிரமத்துக்குப் பின்னால் ஓடிய சரயூவின் துடிப்புக்கூட அவளுக்குப் பேரிரைச் சலாகவே கேட்டது. ஆசிரமத்தைச் சூழவுள்ள மரங்களின் சரசரப்பும் ஆயிரம் பேர்கள் உள்ளே நுழையும் பயங்கரக் காலடி ஓசைகளாகவே அவளுக்குக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆமாம். ஆயிரங் கண்ணில் அவளுக்கிருந்த பயந்தான் ஆயிரம் காதுகளின் கூர்மையை அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டிருந்தது.

அன்றுமாலை அகலிகை தனியாகவே ஆசிரமத்தில் இருந்தாள். வழக்கம்போல் ஊதமர் அந்நேரத்தில் வெளியே போய்விட்டிருந்தார். ஆசிரமம் இருந்தாலும், தியானம் செய்வதற் கென்று சரயு நதியோரம் தனியாகவே வேறு இடம் இருந்தது அவருக்கு. இடவித்தியாசங்களைப் பற்றி அவர் இப்போ கவலைப் படுபவரல்ல. தியானம் செய்யவேண்டுமென்ற நிலையிலுமில்லை. இருந்தாலும் அகலிகைக்காகவேண்டி இன்னும் அந்தச் சம்பிரதாயங்களை அவர் அனுட்டித்தே வந்தார்.

தன்னந்தனியாய் அகலிகை ஆசிரம வாயிலில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். உள்ளே அடங்கியிருப்பது பாதுகாப்பானது தான் ஆனால் அவளைப்பொறுத்தவரையில் பயமானது. எனவே வெள்வாயிலேயே அவள் உட்காந்திருந்தாள். ஆபத்து வந்தால் ஓடிவிடலாம் என்ற கற்பனை. ஆனால் அதே ஆபத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பது போலவும் அவளின் நிலை தெரியாமலில்லை.

மேற்குவானில் செவ்வரி பூத்துத் தயங்கு கொண்டிருக்க வேளை. மரங்களுக் கிடையே வீழ்ந்துவந்து ஆசிரம வாயிலுக் குள்ளும் கோடு கிழித்த மாலை மஞ்சள் வெய்யில்மறைந்துவிட்டிருந்தது. மெல்ல மெல்ல ஒளியும் நிழலும் விழுங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் ஆசிரம முற்றத்தின் வலது பக்கமாகத் திடீரென்று எழுந்த ஓர் அசாதாரணமான அசைவு கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் அகலிகை. அந்தப் பக்கமாக யாரும் வருவதில்லை. வராத பக்கத்தால் யார் வருகிறார்.

நெஞ்சு படபடக்க எழுந்து நின்று அகலிகைக்குப் பயமாகவும் இருந்தது. அடுத்தகணம் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. அவள் கண்ட காட்சி அவள் அதுவரை கண்டறியாத காட்சி. ஆசிரமத்தின் வலது மூலைப்பக்கமிருந்து முற்றத்தை நோக்கி, இரண்டு பாம்புகள் இடம் வலமாக ஒன்றையொன்று துரத்திப் பிணைந்தவாறு வளைந்து வளைந்து

நழுவிக்கொண்டிருந்தன. பார்ப்பதற்குப் பயமாகவும் இருந்து அருவருப்பாகவும் இருந்தது. அதேசமயம்.....
ச்சிக் மாயை!

முகத்தை அருவருப்போடு கோணலாக்கியவாறு அகலிகை வெடுக்கெனத் தனக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டாள். காறித் துப்பாத குறை.

மாயை! தொடர்ந்து அதே முணுமுணுப்பு மாயை, மாயை, மாயை! ஆனால் ஆசிரம வாயிடைவிட்டு அவளின் கால்கள் மட்டும் நகரவில்லை. கண்ணளும் முற்றத்துக் காட்சியையே வைத்தநிலை வாங்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

நழுவிவந்த பாம்புகள் வெள்ளைப்பட்டாய் விரிந்து கிடந்த ஆசிரமத்து முற்றத்து மணல்வெளியில் தொடர்ந்து பிணைந்து பிணைந்து வழுவிக் கொண்டிருந்தன. வழுவித் தழுவி, தழுவி வழுவி, வழுவி நழுவி வழுவி அவை பிணைந்துகொண்டிருந்தன.

மாயை

வாயும் மனமும் அசலிகைக்குப் போதித்தன. ஆனால் போதனைக்கேற்ப அவளால் நடந்துகொள்ள முடியவில்லை, அவள் கண்ட அந்தக்காட்சி அவளின் சுயமனோவசியத்தையும் வென்றுவிட்டது.

ஓடிப் பிணையும் பாம்புகள் அழுத்திச் செல்லும் புணர்ச்சித் தடங்கள், கூட்டிவிட்ட முற்றத்து வெள்ளை மணல் விரிப்பில் வளைந்து வளைந்து சளிந்து தெரிந்தன. ஓடி ஏறும்போது ஒன்றையொன்று எவ்வளவுதூரம் அழுத்திக் கொள்கின்றன என்பதற்குரிய அளவுகளாய் அந்தத் தடத்தின் சளிந்த வளைவுகள் தெரிந்தன. அவளை அறியாமலேயே அகலிகையின் உடலில் முதகுத்தண்டு நீட்டுக்கு ஏதோ ஒன்று சளிந்து நெளிவது போன்ற உணர்ச்சி.

ச்சீக்!

அசலிகை அதைக் கிள்ளி எறிந்து விடமுயன்றாள்.
மாயை!

ஆனால் அதற்காக அந்த ஓட்டம் நின்றுவிடவில்லை.

சளிந்த தடங்கள் இன்னும் சளியச் சளிய அவை ஒன்றின் மீது ஒன்று உராய்ந்தவாறே ஏறி நழுவிக்கொண்டிருந்தன. அந்த நழுவலோடு சேர்ந்து மெல்ல மெல்ல மாயை என்ற முணுமுணுப்பும் அசலிகையின் வாயிலே கரைந்து நழுவத் தொடங்கிற்று. அந்த முணுமுணுப்புக்குப் பதிலாக முதல்முதலாக அப்படி ஒரு காட்சிடைக் காண்கிறோம் என்ற ஆச்சரியம் நிறைந்த ஆவல் ஒன்று பெருகத் தொடங்கிற்று. அதில் எது சாரை? எது மூக்கன்? கீழே சளிவதா சாரை? அதைச் சளியவைத்தவாறு ஓடி ஓடி மேலே தழுவி ஏறுவதா மூக்கன்?

மேலே ஏறியது வழுவிய சறுக்கிவிட கீழே சளிந்தது முன்னால் நழுவிற்று நழுவிதைத் தொடர்ந்து சறுக்கி விழுந்தது ஓடித் தழுவி மேலே ஏறிற்று கீழே கிடந்தது கீழே சளிந்து நழுவ, மேலே கிடந்தது மேலே சளிந்தவாறு நழுவ மண்ணும் சளிந்தது. மற்றதும் சளிந்தது. மண்ணில் நழுவினதன்மேல் மற்றது நழுவ, இரண்டும் சதா நழுவிக்கொண்டுதான் இருந்தன படமெடுத்துப் படமெடுத்து நழுவிக்கொண்டிருந்தன. அந்த நழுவலிலேதான் தழுவல் தழுவலிலேதான் நழுவல்.

அசலிகை அப்படியே அசையாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். முதுகுத்தண்டில் தொடர்ந்து அதே விறுவிறுப்பு.

பிணைந்த பாம்புகள் இரண்டும் பிணைந்தவாறே மெல்ல மெல்ல முற்றத்தையும் கடந்து அப்பால் போய்தூரவள்ள மரங்களுக்குள்ளும் மறையத்தொடங்கின. தழுவி நழுவிப் பிணைந்தவாறே மறைந்தும் போயின.

அசலிகை இன்னும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள் மறைந்த பின்பும் இன்னும் அவை அப்படியே முன்னாலுள்ள

முற்றத்தில் பிணைந்து கொண்டிருப்பவரையே தெரிந்தது அவருக்கு. சளிந்து சளிந்து வலவலந்த தடங்கள், வளைந்து பிணைந்து புணர்ந்த தடங்கள்

அகலிகை திரும்பவும் தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்ட போது மாயை என்று வாயும் மனமும் திரும்பவும் முணு முணுக்கத் தொடங்கின. ஆனால், அவள் உடல் ஏனோ அதை இப்போ நம்பத் தயாராய் இல்லை. மாயைதான் மாயைதான் ஆனால் ... ஆனால் என்று ஒப்புக்கொள்வதும் ஒப்புக்கொள்ளாததுமாய் அது இப்போ தானே முற்றத்தில் தன்னந்தனியாய் நழுவித் தழுவ முயன்றுகொண்டிருந்தது.

அகலிகை தன் உடலை இப்போ தானே தடவிவிட்டுக் கொண்டாள். தனிமையில் இரகசிய மறைவில் தன்னையே ஒருக்கால் தனியாக ஆராய விரும்பினாள். வாயிலைவிட்டு உள்ளே நழுவின கால்கள். மனமும் உடலும் ஒத்து நழுவின.

சாயம் தீர்ந்த நான்முதல் அகலிகை அந்த ஒன்றைத் தான் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவந்தாள். கலவியல் இச்சை கல்லான காலத்தோடு அதே இச்சையும் தீர்ந்தவிட்டது என்பது அவளுடைய கற்பனை. இனி இந்திரனுக்கும் இந்திரனானவன் இறங்கிவந்தால்கூட அந்த எண்ணம் எந்தப் பிறப்பிலும் ஏற்படப் போவதில்லை என்பது அவளுடைய எண்ணம். எண்ணம் என்பதைவிட அதை அவளின் நடிப்பு என்று சொல்வதுதான் சரி. ஆனால் அதை ஒரு நடிப்பாகக் கருதாமல். தான் அப்படி நடித்தாள் என்பதையே மறந்து அதையே தன் சுபாவமாக, தன் இயற்கையான குணமாக மாற்றமுயன்றாள் அவள். கலவியல் என்ற ஒன்று இருப்பதாகவே அவள் நிகண்டுக விரும்பவில்லை. கல்லாகியதற்குரிய காரணத்தையும் கல்லாகிக் கிடந்த காலத்தையும் மறப்பதற்கு, தன்னிடமிருந்தே மறைப்பதற்கு அவள் கையாண்டமுறை அது. முன்பு கல்லாகியவன்

இப்போ குழந்தையா மாற முயன்றுகொண்டிருந்தாள். ஆனால் அது அத்தனை இலகுவில் முடியக்கூடிய காரணமா?

எதிலிருந்து அவள் தப்பமுயன்றாளோ அது சதா அவளுக்கு முன்னாலேயே நின்றிருக்கொண்டிருந்தது. விஸ்வாமித்திரரும் இராம இலக்குவரும் அவளைக் கௌதமரோடு விட்டுச் சென்ற நாள் தொட்டு அவள் சதா அதைத்தான் கௌதமரின் உருவில் சந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள். கௌதமரின் தோற்றம், குரல், அசைவு எல்லாம் பழைய வீழ்ச்சியைத்தான் அவளுக்கு ஞாபக மூட்டின. ஞாபகம் என்பது அவளைப் பொறுத்தவரையில் குற்றவுணர்வுதான். உடலையே கூனிக் குறுகவைக்கும் குற்றவுணர்வு. தன்னையே தன்மீது அருவருக்கவைக்கும், வெறுக்கவைக்கும் குற்றச்சாட்டு. அதனால் பழைய வீழ்ச்சியை ஞாபக மூட்டும் எல்லாவற்றையும் அவள் மறுகதுவிடமுயன்றாள். கலவியல் என்பதே இல்லாததுபோல் அவள் கற்பனை செய்து கொண்டதும் அதனால்தான். ஆனால் கலவியல் இல்லை என்ற நம்பிக்கை கௌதமர் இல்லை என்ற நம்பிக்கையாலும் மாறவேண்டியிருந்தது. காரணம் கௌதமரின் தோற்றமே பழையவற்றைப்பெல்லாம் ஞாபகமூட்டிக் குற்றஞ்சாட்டுவதுபோலவே அவளுக்குப்பட்டது. அவரை ஆர்ப்பதாக நினைத்துக்கொண்டால் அவளுக்குப் பழைய வீழ்ச்சியும் நினைவுக்கு வந்தது. அதற்குக் காரணமான கலவியல் இச்சையும் நினைவுக்கு வந்தது. எனவே கலவியலை மறுத்தாலும் கௌதமரை எப்படி மறுப்பது? முன்பைப்போல் திருப்பவும் கல்லாகிவிட்டால் கவையில்லை என்று அவள் நினைத்த நேரங்களும் உண்டு. ஆனால் கல்லாகுவதும் கல்லாகாமல்விடுவதும் அவள் இஷ்டம்போல் நடைபெறுபவைபா? வேறு வழியின்றித் தன் வாழ்க்கை முரண்பாட்டை உடைய இலட்சியமாகவும் மாற்ற முயன்றாள் அகலினை, கணவன் ஒருவனோடு சதா வாழ்ந்துகொண்டும் கணவனும் கலவியலும் இல்லாததுபோல் நடிக்கும் பைந்தியக்காரக் குழந்தை!

கௌதமருக்கு அவளின் சங்கடமும் மன உழைச்சல்களு
 னும் பளிங்குபோல் தெரிந்தன. அவரைப் பொறுத்தவரையில்
 அவை இப்போ அவரின் சொந்தப்பிரச்சினைகள். அவர்
 வேறு அவள் வேறு என்ற பேதந்தான் இப்போ அவருக்கு
 இல்லையே.

மிதிலையின் எல்லையை விட்டு அசலிகையை அழைத்துக்
 கொண்டு அவர் வேறு இடம் சென்றதும் அதனால்தான்.
 பழைய குழல் அசலிகைக்குப் பழைய நினைவுகளையும்
 பீதிகளையுமே எழுப்பும் என்று அவருக்கும் தெரிந்திருந்தது.
 சரயு நதியோரம் அவர் ஆசிரமத்துக்குத் தேர்ந்தெடுத்த
 இடம் பார்த்தவர் மனதில் ஓயற்கையாகவே சாந்தி எழுப்
 பக் கூடியது. ஆனால் இடத்திலா எல்லாம் இருந்தது?
 போகுமிடமெல்லாம் அசலிகைக்குப் பழைய கல்லும் நெஞ்
 சக்குள்ளேயே காவப்பட்டுக் கனத்துக்கொண்டு வந்ததே!

இடமாற்றத்தோடு கௌதமர் காலத்தையும் மாற்ற
 முயன்றார். கல்லாகிய உலத்தையும் காரணத்தையும் மறப்
 பதற்காக அசலிகை செய்ய முயன்றது போல் எவ்வாற்றை
 யும் மறந்து விட்டு எதுவுமில்லாதது போல் கற்பனை செய்து
 கொள்வதை அவர் விரும்பவில்லை. அது பைத்தியகாரனின்
 கணவு உலகத்தையும் சித்தப் பிரமையையுமே கொண்டு
 வரும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவர் திரும்பவும்
 அவளைக் கல்யாண காலத்துக்குக் கொண்டு செல்ல விரும்
 பினார். அனுபவம் காட்டிய புதிய கோணத்திலிருந்து வாழ்க்
 கையைத்திரும்பவும் ஆரம்பத்திலிருந்து வாழ்ந்துகாட்ட
 விரும்பினார் அவர். அந்தப் புதிய வாழ்க்கை கொடுக்கும்
 அனுபவமும் பக்குவமும் அசலிகைக்குத் தன் பழைய வீழ்ச்சி
 யையும் பயப்படாமல் சந்தித்துத் தீய்த்துவிடக்கூடிய பார்
 வைக் கோணத்தையும் ஞான முதிர்ச்சியையும் கொடுக்கும்
 என்று அவர் கருதினார். பார்க்கப்போனால் அவரைப்
 பொறுத்தவரையில் பழைய நிழ்ச்சிகளெல்லாம் துறந்தைப்
 பள்ளைச் செயல்களையே தெரிந்தன. வீழ்ச்சியும்
 அதைக்கண்டு அவர் அடைந்த சீற்றமும் இட்ட சபமும்
 குழந்தைப்பிள்ளைத்தனங்களேதான். குற்றவுணர்வின் நி

அவற்றை அப்படியே பார்த்து அவற்றைத்தாண்டி அப்பால் நிற்கும் நிலைதான் ஞானநிலை என்று பட்டது அவருக்கு. குழந்தைப் பருவத்தில் செய்தவற்றுக்காகப் பெரியவர்களாகியபின்பு பயப்படலாமா, வெட்கப்படலாமா? அகலிகையிடம் அந்த ஞானத்தை ஏற்படுத்தத்தான் அவர் முயன்றார். ஆனால் அகலிகையோ குழந்தைப்பருவத்தில் நடந்தவற்றை மறப்பதற்காக இன்னும் பெரிய குழந்தையாக, பைத்தியக்காரக் குழந்தையாகத் தன்னை மாற்ற முயன்றுகொண்டிருந்தாள்.

சரயுநதிக்கரையில் அகலிகைமட்டும் குழந்தையாக மாற முயல்கையில் இயற்கை அன்னையோ எல்லாவற்றிலுமே காமத்தையும் கலவியலையுமே காட்டி நின்றாள். அதாவது அப்படித்தான் அகலிகைக்குத் தெரிந்தது. பார்க்குமிடமெல்லாம் பூத்திருந்த காட்டு மலர்களில் வண்டுகள் ரீங்காரமிட்டுப் புகுந்து புகுந்து எழுந்தவண்ணமிருந்தன.

கலை பிணையைத் தேடி ஓடிற்று. மறி கடாவை ஏற்றிற்று. மரத்தில் பாயும் மந்திரும் ஒரு சொந்தம் இருக்கவேசெய்தது. கிச்சிட்டுக்கத்தும் பறவைகள் எல்லாம் போகத் திளைப்பையே பறைசாற்றின. தன்னந்தனியனாய்க் குரல் வைக்கும் குயிலுக்குக் கூட எங்கிருந்தோ ஓர் எதிரொலி வரவேசெய்தது. கூடல், கூடல், எங்குமே கூடலும் அதன் கூவலுமேதான்!

அகலிகைக்கு இயற்கை தன்னை வஞ்சிக்க முயல்வது போலவே தெரிந்திற்று. உண்டையில் அவளல்லவா இயற்கையே வஞ்சிக்க முயன்றாள்? ஆனால் அவளுக்கு அந்த வித்தியாசம் தெரியவில்லை. தெரியாததினால், தெரிந்து கொள்ள மறுத்ததினால் அவற்றையுள் அவள் மறுக்க முயன்றாள். எல்லாமே அவளுக்கு இந்நிரன் எடுக்கும் மாயத்தோற்றங்களாகவே தெரிந்தன. கோழியாகவும் பூனையாகவும் வந்தவன் மறியாகவும் கிடாவாகவும் கலையாகவும் பிணையாகவும் மந்தியாகவும் பறவையாகவும் வரமுடி

யாதா? ஆமாம் அவனின் மாயையேதான். எல்லாம் அதே மாயை!

அகலிகைக்குத் தன் கற்பனையை நியாயமாக்கவும் தன் மறுப்பைத் தத்துவரீதியாகச் சரிசெய்தல் செய்யவும் ஓர் வார்த்தை கிட்டிற்று. கல்லாக்கமுன் பழைய கௌதமர் கற்பித்த ஒன்றுதான். மாயை!

பாடும் பறவை மாயை, கூடும் பிணை மாயை, மலரை வட்டமிடும் வண்டு மாயை, குரல் எழுப்பும் குயில் மாயை எல்லாம் மாயை. கலவியல் என்பதே மாயைதான். கலவியல் மாயை, கணவன் மாயை, எல்லாமே மாயைதான். எல்லாம் அவளை வஞ்சிக்க முயலும் இந்திர மாயையின் ஏமாற்று!

எதை எதையெல்லாம் அவள் சந்திக்க, நினைக்க விரும்பவில்லையோ அவற்றை யெல்லாம் அவள் மாயை என்று ஒதுக்கிவிடலானாள். எல்லாம் இந்திரன் எடுத்த ஆயிரம் ஆயிரம் மாயா யோனி பேதங்கள் அது அவளுக்கு மிக நியாயமாகப்பட்டது. ஒருவகையில் திருப்தியுங்கூட. உள்ளே உள்ளே கல்லாகக் கனத்த பழைய கதையையும் அது மறைத்துவிட உதவிற்று.

இறுதியில் அகலிகை இந்திரனால் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியை இந்திரனைக் கொண்டே மறைத்துவிட்டாள். இந்திர மாயை! ஆனால் அதக்காசப் பெயர் மாறியதே ஒழிய பழைய பயம் மாறவில்லை வீழ்ச்சியை மறைத்து அறிவின்குத்தலையும் குற்றச்சாட்டையும் மழுப்ப ஒரு தத்துவம் கிடைத்திருந்தது. ஆனால் அந்தத் தத்துவத்தால் அறிவின் குத்தலை மழுப்ப முடிந்ததே ஒழிய அறிவுக்கும் அப்பால்பட்ட பிராந்தியத்திலிருந்து சதா எழுந்து கொண்டிருந்த பயத்தைப் போக்கமுடியவில்லை. எப்போதும், எல்லாவற்றிலும் மறைந்திருந்து அவளில் பாய்ந்து பற்றிக்கொள்ள அந்த மாயைதான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. சின்னஞ்சிறு உருவங்களிலும், சின்னஞ்சிறு ஓசைகளிலும் அவள் அதைத்

தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். எதை மறுத்து மறைக்க முயன்றாளோ அதையே மாயை என்ற மறு உருவப் பீதியில் சதா அவள் சந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

விசயம் தெரிந்த கௌதமர் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டார். தன் பழைய நிலையையே பார்ப்பது போலிருந்தது அவருக்கு. ஆனால் அவர் அவசரப்படவில்லை. அவருக்குத் தான் இப்போ நேரம் காலம் இல்லாவிட்டாலும் அவளுக்கு இருந்தது. அந்த நேரம் காலமெல்லாம் கூடிவரும்போது எல்லாம் தங்கள் பாட்டில் நடக்கும் என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்தது. அவர் காத்திருந்தார்.

இல்லாத காலம் இருந்தகொண்டுதான் இருந்தது-வராத நேரமும் வரத்தான் செய்தது. எப்போதும், எல்லாமுமாக நிற்கும் ஒன்று பிணையும் பரம்புகளில் மட்டும் இல்லாமலா இருக்கும்? இருக்கத்தான் செய்தது.

கௌதமர் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பி வந்த போது வழக்கம் போல் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே யந்திரம் போல் அவரின் காலைக் கழுவிவிட அகலிகை வெளியே வரவில்லை. ஆசிரமத்தின் உள்முலையில் நெய்விட்ட தீபம் மெல்லிய சுடர் காட்டிற்று. அந்தத் துல்லிய ஒளியில் வழமைக்கு மாறாகப் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்த அகலிகையின் உருவம் தெளிவற்றுத் தெரிந்தது. கௌதமர் அவளை எழுப்பவில்லை. தீபத்தை இன்னும் நெய்விட்டுத் தூண்டிவிட்டவாறே மெல்லவந்து அவளருகில் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்தபின்னர் தான் அவளின் தோளைப் பற்றி வருடியவாறு அன்பொழுக மிக இரகசியமாக அழைத்தார்.

“அகல்யா!”

கசங்கிய கண்களோடு அவள் புரண்டு திரும்பினாள். ஆனால் திரும்பியது போலவே அவரை ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாதவளாய் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள். ஒர்

மெல்லிய நுனி நாக்கு முணுமுணுப்பு அவளுக்குள்ளேயே கேட்கத் தொடங்கிற்று. மாயை, மாயை, மாயை. அதைத் தொடர்ந்து படுக்கையை விட்டுத் துள்ளியெழ முயன்றாள். ஆனால் கௌதமர் தடுத்து விட்டார். அவளுக்கும் அது போதுமாகவேபட்டது. உள்ளே எழுந்த முணுமுணுப்பை அது அமுக்கிவிட்டது.

“அகல்யா!” கௌதமர் திரும்பவும் அழைத்தார் வரவர அவரின் குரல் ஓர் பெரும் இரகசியக் குசுகுசுப்பாகவே மாறத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. அகல்யாவின் நுனிநாக்கு முணுமுணுப்பை அடித்துச் செல்லும் அடி நாதக் குசுகுசுப்பு, உபநிஷதக் குசுகுசுப்பு.

“அகல்யா, நீ நினைக்கிற மாதிரி மாயை என்ற ஒன்றில்லை தெரியுமா?”

அகலிகை மெல்லத் தலையைத் திருப்பி வெட்கப்பட்டவளாய் விழிகளைத் திறந்தாள். ஆனால் வெட்கத்துக்குப் பதிலாக விரகதாபந்தான் அங்கு அதிகமாக வழிந்தது.

“இது மாயைபல்ல. இது உடல், மிக அழகிய உடல்”

தோளைத் தொட்டு வருடியவாறே முனிவர் தொடந்து குசுகுசுத்தார்.

“அந்தந்தக் காவடிகளில் அதற்குரிய கடமைகளையும் கருமங்களையும் செய்யத்தான் வேண்டும். தெரியுமா அகல்யா?”

கௌதமரின் வருடல் கீழே நழுவிற்று. நழுவித் தழுவி வழிவற்று

“தெரியுமா அகல்யா?”

விழிகளின் ஓரத்தில் தொடர்ந்து வெட்கத்தை வென்ற அதே விரகதாபம். இதழ்களில் வரவர விரியும் பிளவு.

“தெரியுதா அகல்யா ?”

முற்றத்தில் சளிந்து நெளியும் சாரையில் தழுவி நழுவுகிறது, மூக்கன்...

“தெரிகிறதா ?”

மூசி மூசித் தலையிலும் கன்னத்திலும் கடித்து அழுத்தியவாறே சாரையைத் தழுவி நழுவுகிறது—

தடங்கள் சளிய, சளிந்து வளைய சாரை நெளிந்து நெளிந்து நழுவுகிறது. நழுவித் தப்பமுயல்கிறது. தப்பமுலும் சாரையை எட்டி வாலில் வாயால்பற்றி இழுக்கிறது மூக்கன் ...

இழுத்தவாறே மூசி மூசி ஏறுகிறது, ஏறிக் கீழே நழுவும் சாரைமேலே தானும் நழுவுகிறது. நழுவியவாறே அதன் தலையைத் தன் வாயால் கடிக்கிறது. கடித்தவாறே, கடிபட்டவாறே இரண்டும் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் தழுவி நழுவுகின்றன, நழுவித் தழுவுகின்றன. அந்தத் தழுவலிலும் நலுவலிலும் மெல்லமெல்லச் சாரையின் தலை மூக்கனின் வாய்க்குள் மறையத் தொடங்கிறது. சாரையின் தலையை மூக்கன் விழுங்கிறது. நழுவித் தழுவியவாறே தலையை விழுங்கிறது. உடலை விழுங்கிறது, வாலை விழுங்கிறது. கடைசியில் தன்னையும் விழுங்கத் தொடங்கிறது. தழுவியவாறே விழுங்குகிறது, விழுங்கியவாறே தழுவுகிறது. விழுங்கி விழுங்கித் தழுவித்தழுவி தன்னையே முற்றாக விழுங்கிவிடுகிறது. தானுமில்லை, அதுவுமில்லை, சாரையுமில்லை, மூக்கனுமில்லை. வெறும் தடங்கள், அந்தச் சளிந்த தடங்களும் இறுதியில் அழிந்து மறைகிறனன்.

2

இன்பக் களிப்பில் அகலிகை வாய்விட்டே முன்கிறான். அவன் வாழ்க்கையிலேயே அதுவரை கண்டிராத கலவியல் உச்சம் அது. முன்பொருமுறை தேவேந்திரனுடன் கூடிய

போது கூட அப்படி வாய்விட்டே அவள் முன்கியதில்லை. முனங்கிய படியே மெல்ல மெல்ல தன்னைமறந்து சோர்ந்து போகிறாள்.

கொதமர் புன்சிரிப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆசிரமத்தின் மூலையிலிருந்த நெய்விட்ட தீபத்தின் சுடர் அவர்கள் இருந்த படுக்கையின் பக்கமும் மெல்லிய தண்ணொளி பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. காற்றின் அசைவால் அப்போதைக்கப்போது சுடரில் விழும் நடுக்கம் அது பரப்பிய ஒளியிலும் சலனத்தை ஏற்படுத்தி தங்கப்பதுமைபோல் துகில் கலைந்த கோலத்தில் கிடக்கும் அகலிகையின் உடல் வெளியிலும் ஓடி விளையாடுகிறது. அந்த உடல் வெளியில் தான் எத்தனை அழகொழுகும் வளைவு நெளிவுகள்! பிரம்ம தேவனின் முழுச் சிருஷ்டக் திறனுமே ஒன்றாகச் சேர்ந்து வார்த்தெடுத்த உருவமல்லவா? யார் மனதைத் தான் அது கவராது? இந்திரனையே அது கீழே இறக்கிற்றல்லவா?

இந்திரனின் நினைவு வந்துபோன காலத்தையும் அதன் நிகழ்ச்சிகளையும் கௌதமருக்கு நினைவுபடுத்துகிறது. காலம் என்ற ஒன்று இருக்கிறதா? நிகழ்ச்சிகள் என்பவையுந்தான் இருக்கின்றனவா? 'இப்போது' என்ற மாற்றமற்ற நிரத்தர நிலையில் எல்லாமாய் நிற்கும் "நான்" தான் ஒரே இருப்பே தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? பிரமன், இந்திரன் என்பவர்கள் கூட நானல்லாமல் வேறு யார்? கௌதமர் இதழ் விரியச் சிரிக்கிறார். ஆமாம் பிரித்துநிற்பதும் மறைந்து நிற்பதும் மாயைதான். ஏன் மாயைகூட அவரிலிருந்து அப்பால் பட்டதா? ஆனால் அந்த மாயைதானே அவரிலிருந்து அவரைப் பிரித்து வேறாகக் காட்டிற்று? அவர் சேற்றங்கொண்டதுவும் சேற்றங்கொண்டு அகலிகையைக் கல்லாக்கியதுவும் இந்திரனைச் சபித்ததுவும் அந்த மாயை ஏற்படுத்திய மாறுபாட்டினால் தானே? தொடர்ந்து அதே சிரிப்பின் வெடிப்பு.

கூடரொளி தொட்டு விளையாடும் அந்த அழகிய உடல் வெளியில் இந்திரனின் விரல்களும் விளையாடிய காலம் அது. தெய்வேந்திரனின் மெய் ஏறிப்போதே பிரமன் படைத்த அந்தப் பேர் வெளியில் அழகோடு சேர்ந்து ஆசையும் ஆணவமும் சேரத்தானே செய்யும்?

கொதமர்தான் என்ன நிறம்? அவருக்கு அதே அவித்திய மயக்கம், கோழி கூவியும் ஆற்றுநீர் விழிக்காத மர்மம் கண்டு அவர் ஆசிரம் திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறார் அப்போதே அவருக்குச் சினமும் சீற்றமும் எழுந்துவிடுகின்றன. அகலிகைக்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியைவிட அவருக்கல் லவா பெரிய வீழ்ச்சி! ஆனால் அப்போதைய நிலையில் அதை அவரால் உணரமுடியவில்லை.

ஆசிரமத்துக்குள் நுழையும்போது பால்சூடித்த பூனை நழுவ முயன்றுகொண்டிருக்கிறது. அழகி அகலிகை துகில் கலைந்த கோலத்தில் களங்கம் வழியக் கிடக்கிறாள். இந்திர நிலையிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் ஆன்மா இறங்கிவிடுகிறது! அழகு வழிந்த பிரம்ம வெளியில் ஆசை மலமல்லவா வழிந்துகொண்டிருக்கிறது!

ஆனால் கௌதமரின் அப்போதைய நிலையில் அத்தகைய ஆன்ம விசாரமெல்லாம் முளையிலேயே கருகிவிடுகின்றன. அப்போதைய நிலையில் பார்க்கப் பார்க்க அவருக்குப் பெரிதாகத் தெரிபவை இரண்டே இரண்டுதான். பிறர் மனைவி கவர்ந்த இந்திரன் என்ற ஒரு நயவஞ்சகனும் கணவனுக்குத் துரோகமிழைத்த அகலிகை என்ற காமப்பிசாகந்தான், இல்லை காமப்பரத்தையுந்தான். அதற்குமேலும் அவரால் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க முயலவில்லை. அவர் சபித்துவிடுகிறார்.

தன் மேனியெல்லாம் யோனியாகிய இந்திரன் தன்னையே பார்க்க வெட்கித்து தன்னிடமிருந்தே தப்ப முயல்பவன் போல் அங்கிருந்து ஓட்டமெடுக்கிறான்.

அகலிகை அப்படியே கல்லாகிறாள்.

சப்பையாகக் கிடக்கும் அந்தக் கல்லையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாரீ கௌதமர். அகலிகையைச் சபித்த நாள் தொட்டு காலத்தின் போக்கையே உணராது தன்னைச்சுற்றிப் புற்றும் புதரும் வளரத் தவம்செய்துவிட்டுத் திரும்பவும் அவளைத்தேடி திரும்பிவந்திருக்கின்றார் அவர் இப்போ அவருக்கு சினம் இல்லை. சீற்றம் இல்லை உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒருநிலை என்ன செய்வது, ஏன் அங்கு திரும்பவும் வந்தார் என்று அவருக்கே தெரியவில்லை ஆனால் வந்திருக்கிறார். வந்து சப்பையாகக் கிடக்கும் அந்தக் கல்லையே காரணமற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்.

பழைய ஆசிரமத்தின் விடுபட்ட சின்னமாய் இன்னும் அந்த இடம் திட்டாகவே கிடக்கிறது இரண்டொரு கம்புகள் மண்ணுக்கூள் பாசி புதைந்தும் புதையாமலும் தலைநீட்டித் தெரிகின்றன அவ்வளவுந்தான். வேறு அடையாளமே இல்லை வெறும் வெளி ஆசிரமத்தின் கூரை மக்கிப்போய் மண்ணேணேடு மண்ணாக மாறி விட்டிருக்க வேண்டும். அதன் அடையாளமே இல்லை. வெளியாய்க் கிடக்கும் திட்டின் நடுவே சப்பையாக நீண்டு கிடக்கும் கல்லுமட்டும் இன்னும் அப்படியே நீண்டு கிடக்கிறது அதில் ஒரு புது அழகுக்கூட! அவர் சபித்துப்போன கல்லாகவே அது தெரியவில்லை. அழிந்துபோன கோயிலில் வீழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் அழகுச்சிற்பமாகவே அது தெரிகிறது. ஆனால் அந்த அழகுக்கிடையே ஒரு சோகமும் இல்லாமலில்லை அழகிருந்து என்ன? அழிந்துபோன கோயில்தானே? வீழ்ந்து விட்ட சிற்பந்தானே?

அவரின் சிந்தனையைக் கேலிசெய்வதுபோல் திடீரென்று அந்தச்சமயம் எழும் கலகலவென்ற சிரிப்பொலி கௌதமரின் காதுகளை அதிரவைக்கிறது.

திகைத்துப்போய் அவர் அங்குமிங்கும் பார்க்கிறார். எங்கிருந்து அது வருகிறது என்று அவரால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

சிரிப்பொலி தொடர்கிறது. கூடவே தலையைச்சுற்றும் தியான மயக்கம்.

“இன்னுமா மாயை?”

சிரித்த குரல்தான் கேட்கிறது. ஆசிரியத்தில் ஆழ்ந்தவராய்க் கௌதமர் அங்குமிங்கும் பார்க்கிறார். உடல்கரைந்து போவது போன்ற ஓர் உணர்வு.

“இன்னும் வெளியேதானா பார்க்கவேண்டும்?”

வேறு எங்கு பார்ப்பது?

“சரிக்கத் தெரிந்து விட்டால்மட்டும் ஞானமும் வந்துவிடுமா?”

யார் அது? அந்தக் கல்லா பேசுகிறது?

“ஏன் கல்லுப் பேசாதா? கல்லிலும் ஞானத்தைக் காணமுடியாதா? அல்லது கல்லாகிவிட்டால்தான் ஞானமும் போய்விடுமா?”

ஆம். கல்லுத்தான்! அவர் கல்லாக்கிய அகலிகைதான் பேசுகிறது!

“நான் கல்லுமல்ல, அகலிகையும்ல்ல நீ என்னைக் காப்பாற்றவுமில்லை, கல்லாக்கவுமில்லை”

கௌதமர் புல்லரித்துப்போய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார். ஓசைவரும் பக்கமாய் இப்போ ஒளி வீசுகிறது. ஒளி வட்டங்கள். ஒளி வட்டங்கள். புலன்கள் விரிந்து புலன்களுக்கப்பால் போகும் ஒரு புது நிலை அவர் நின்று நிலமே பெயர்ந்துபோவது போன்ற ஓர் அதிர்வு.

அதுவரை சப்பையாகக் கிடந்த கல் இப்போது அந்த அதிர்வு கலந்த ஒளிவட்டங்களுக்குள்ளே கல்லாகத் தெரிய வில்லை. அந்த இடத்தில் சையில் குலாயுதம் ஏந்தி ஒளி சிந்தும் புண்ணையோடு நீலம் பூத்த மேனியாள் நின்று கொண்டிருக்கிறாள்; ஆதிச்சுதி, அன்னை பராசக்தி!

“அம்மா” என்று ஒலமிட்டவாறே அடுத்தகணம் பழைய கல்லடியில், அன்னையின் காலடியில் தெண்டனிட்டு வீழ்கிறார் கௌதமர்.

தலைபட்ட இடத்திலும் கைகள் பற்றும் இடத்திலும் கல்லுத் தட்டுப்படவில்லை. சதங்கை அணிந்த கால்களே தட்டுப்படுகின்றன. தேடிப் பிடிக்கும் கைகள் சிச்செனப் பற்றிக் கொள்கின்றன. பற்றிய அந்தக்கணமே பற்றெல்லாம் கரையத் தொடங்குகின்றன?

ஏனப்பா, உன்னிஷ்டப்படியா எல்லாம் நடக்கின்றன. உனக்கேன் ஆத்திரம்? உனக்கேன் சோகம்?

அதே சரஸ்! ஆனால் இப்போது அது முன்னைப் போல் வெளியே கேட்கவில்லை. அவருக்குள்ளேயே கேட்கிறது.

அவள் பிழைசெய்துவிட்டால் உனக்கு அந்தளவு ஆத்திரம் வரவேண்டுமா? நீதானே தபசியாச்சே, முற்றும் துறந்த முனிவனாச்சே, உனக்கேன் அவளில் அத்தனை ஆசை?

ஆசை இருந்தபடியால்தானே உனக்கு அவளில் அத்தனை ஆத்திரம் வந்தது? ஆசை இருந்தபடி கால்தானே உனக்கு அவள் வேறு, நீ வேறாகத் தெரிந்தது? ஆசை இருந்த படியால்தானே உன் மனைவி, என் மனைவி என்ற வித்தியாசங்கள் வந்தன? ஆசை இருந்தபடியால்தானே பிழை வேறு, சரி வேறு என்ற பேதமும் வந்தது?

*சரிபிழையென்பது சாதாரண மக்களுக்குரியது. தேவர் களுக்குரியது ஞானிக்குரியதா? நீ, நான் என்ற பேதங்

களோடுதானே சரிவேறு பிழைவேறு என்ற தரிக்கமும் வருகிறது? நீயே எல்லாமாகி நிற்கும்போது சரியேது? பிழையேது? ஒன்றேது இரண்டேது?

சதைக்காக இச்சைப்பட்டு சதையைத் தேடி சதை வந்த போது நீ ஏன் சபித்தாய்? உனக்கும் சதையில் ஆசையா? இல்லை, சதை என்ற ஒன்றுதான் உண்டா? நீ அவளில் சதையை மட்டும் கண்டபடியால் தானே சபித்தாய் இல்லா விட்டால் சபிப்பாயா? கல்லாக்கியதோடு கண்ணுக்கு இன்னும் ஆயிரத்தையும் காட்டி விட்டாயே! அந்த வகையில் கல்லாக்கிய உனக்கும் காமத்தோடு வந்த இந்திரனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவன் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் தேடிவந்தான், நீயா இல்லாத ஆயிரத்தொன்றையே இருப்பதாகக் காட்டிவிட்டாயே! அவனைவிட உனக்குத்தான் எத்தனை அறியாமை! ஏற்கனவே பிரம்மன் என்றும் இந்திரன் என்றும் பேதலித்துப் போயுள்ள ஆன்மா உன்னால் இன்னு' எத்தனையெத்தனை யோனி பேதங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ளப் போகிறதோ, தெரியுமா? அது மொடர்ந்தது.

-ஏனப்பா உன்னைத்தான் கேட்கிறேன், அவளைச் சபிக்கமுன் முதலில் இவற்றையெல்லாம் நீ அறிந்திருக்க வேண்டாமா? வனத்துக்கு வந்து ஆச்சிரமம் அமைத்து அவனையும் சபிக்கத் தெரிந்துவிட்டால் நீ முனிவனாகி விடுவாயா, ஞானியாகிவிடுவாயா? முதலில் நீ யாரென்று தெரியவேண்டாமா? நீ வேறு, அவள் வேறா? இந்திரன்வேறா? பிரம்மா கூட உன்னிலிருந்து வேறானவன்தானோ? இல்லை, உன் அறியாமையைத் தவிர ஒன்றென்றும் ஆயிரமென்றும் உனக்குள்ளே பிரிவுகள் உண்டா?

கௌதமரால் அந்தக் குரலுக்குப் பதில் கூற முடியவில்லை. திறனுமில்லை. தெரிடவுமில்லை அவர் கம்மா

கேட்டுக்கொண்டே கிடக்கின்றார். போகப்போகக் கேட்டுக்கொண்டே கிடக்கிறாரா அல்லது தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறாரா என்று அவருக்கே தெரியவில்லை. அவரே கரைந்துபோவது; போன்ற ஓர் உணர்வு வரவர ஓசையை முந்திக்கொண்டு அந்த உணர்வே அவரை ஆட்கொள்கிறது அவர் கரைந்துபோகிறார்; முற்றாகக் கரைந்துபோகிறார். அவர் கரைய, அவர் சிக்கெனப்பற்றிய அவளும் கரையத் தொடங்குகிறாள், உருவங்கள் கரைய. ஓசையும் கரைகிறது, இறுதியில் கேட்பவரும் சொல்பவரும் அற்ற பிடிப்பவரும் பிடிபடுபவருமற்ற பெருவெளியில், தானே அந்தப் பெருவெளியாய் கரைந்து வியாபித்து நிற்கும் பேருணர்வுதான் மிஞ்சிநிற்கிறது. ஓசையுமில்லை, உருவமுமில்லை, நேரமுமில்லை, இடமுமில்லை, தானே யாகிய வெறும் வெளி ஞானவெளி.

நேரமற்ற அந்த இருப்பு நெழிழ்ந்து குலையும்போது நேரமாகியிருக்கிறது. உச்சிகு ஏறிவிட்ட சூரியன் நிழல்களை அழித்து நெருப்பாக நிரகிறான், கௌதமர் நிலத்தைவிட்டு எழுந்து நிற்கிறார், அவர் மேனியும் நெருப்பாகச் சுடுகிறது.

முன்னால், பழைய திட்டில் பழைய சப்பைக்கல் மத்தியான வெய்யிலில் பளிங்குபோல் மினுங்கித் தெரிகிறது.

கௌதமருக்கு இப்போ அது கல்லாகவும் தெரியவில்லை பிரமன் படைத்த அகலிகையின் உருவமாகவும் தெரியவில்லை தன்னிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத தன்மையே தன்னிலிருந்து மறைக்கமுயன்ற ஒரு பகுதியாகவே தெரிகிறது.

பகுதியா? பகுதிபகுதியாகப் பிரிக்கப்படக்கூடிய பொருளா அவர் காணும் பெருவெளி?

கல்லைப் பார்க்கும் கௌதமர் தன்னையே பார்த்து நிற்கிறார். திரும்பவும் ஒளிவட்டங்கள், தான் கரைவது போன்ற உணர்வு.

அந்த வேளையில் தான் நாணிக் தலை குனிந்த இந்
ரணை இழுத்தவாறு தேவர்கள் அங்கு வந்துசேர்கின்றனர்.
கௌதமர் திரும்பவும் தன்னைத் துவைத நிலைக்குள்
வலிந்து தள்ளுகிறார், செயலில் அதை நிறுத்தினாலும்
நினைவில் அது நடிப்பாகவே நிற்கிறது. ஆனால் அதற்காக
அதை அவர் ஒதுக்கிவிடவில்லை. இல்லாத பலவற்றை
இருப்பதாக நினைத்து நடப்பவர்களோடு பழகும்போது
இருக்கும் ஒன்றே ஒன்றை இடையென்று நடித்துத் தானே
ஆகவேண்டும்?

நாணிக் குனிந்தவாறு முன்னால் நிற்கிறான் இந்திரன்.
இது காலவரையும் அவன் எங்கே ஓடி ஒளிந்து தலைமறை
வாக இருந்தானாம். இப்போதான் தேவர்கள் அவனைத்
தேடிப் பிடித்து இழுத்துவந்திருக்கிறார்கள்,

தவறிழைத்துவிட்டவனைப் பார்ப்பதுபோலவே இந்திர
னைப் பார்க்க முயல்கிறார் கௌதமர். ஆனால் அவரின்
நடிப்பையும் மீறி வெளியே தெரிந்த அன்புக் கனிவை
அவரே உணராமலில்லை.

அந்த அன்புக்கனிவு இந்திரனைக் கொண்டுவந்த தேவர்
களுக்கும் தெரியவே செய்கிறது. அதனால் நம்பிக்கையோடு
அவர்கள் அவனுக்காக மன்னிப்புக் கோருகின்றனர்.

மன்னிப்பா?

கௌதமர் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொள்கிறார்.

யார் யாரை மன்னிப்பது? மன்னிப்பவர் யார், மன்
னிக்கப்படுபவர் யார்? சாபம் எங்கே இருக்கிறது? விமோ
சனம் எங்கே இருக்கிறது?

அது அவர் எழுப்பிய விசாரம். ஆனால் அந்த விசா
ரம் அவரே எதிர்பார்த்திராத விதத்தில் பழைய குரலை
அவருக்குள்ளேயே கிளறிவிடுகிறது.

உருட்டிவிட்ட சக்கரம் ஓடிக்கொண்டுதானே இருக்கும்.

ஞானம் வந்தால்போல் நின்றுவிடப்போகிறதா?

கௌதமர் திகைத்துப்போய் நிற்கின்றார். அந்தக் குரலை அவர் திரும்பவும் எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. அதுவும் அத்தனை சீக்கிரத்தில்!

தன்னால் வந்த மாயை தன்னாலே போகிறது. நீயா செய்கிறாய்? உருட்டியவன் ஒளிந்திருக்க ஓடுவன்போல் நீ நடிப்பதுதானே?

தானே எல்லாமாக இருந்தாலும் தனக்கே எல்லாம் நடப்பதாக இருந்தாலும் தானே எல்லாவற்றையும் செய்விப்பதில்லை என்ற ஞானம் கௌதமருக்கு அப்போதுதான் தெளிவாகிறது. இன்னும் எத்தனை எத்தனை அன்னை சொல்லித்தர இருக்கிறதோ?

ஓ, தாயே சரிப்பதுவும் நீயே. சரிக்கப்படுவதும் நீயே மன்னிப்பவரும் நீயே. மன்னிக்கப்படுபவரும் நீயே. நான் உன் கருவி. எனக்கென்வதெரியும்? நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்று தனக்குள்ளே நினைத்துக்கொள்கிறார் கௌதமர்.

நினைத்தவாரே என்ன செய்வதென்று பதிலையும் எதிர்பார்த்து நிற்கிறார். ஆனால் ஆச்சரியமென்னவென்றால் அவர் எதிர்பார்க்கும் நேரம் அது வரவில்லை. அதற்குப் பின் அது வரவிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

கௌதமர் தயங்கிப்போய் நிற்கிறார். தன் அன்பு கனிந்த பார்வை எங்கு போனதோ என்று அவருக்கே தெரியவில்லை இப்போது அடுத்தவர்களின் அனுதாபத்தை அவரே இரப்பவர் போல் தடுமாறித் தெரிகிறார்.

''சுவாமி, தாங்கள்தான் காப்பாற்றவேண்டும்''

மாற்றத்தையுணர்ந்த தேவர்கள் என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்று பயந்து அவசரப்படுபவர்களாய் இருக்கின்றனர்.

“தாங்கள்தான் தயைகூர்ந்து காப்பாற்றவேண்டும்”

நான் யார் காப்பாற்றுவது? காப்பாற்றுவவரும் காப்பாற்றுப்படுபவரும் நீயல்லவா, தாயே?

வெளிவிவசாரங்களை மறந்தவராய் கௌதமர் தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக்கொள்கிறார்.

புண் என்றேன் தாயே என் அறியாமையினால். ஆனால் இப்போதுதான் என் கண் திறந்திருக்கிறது. புண்களெல்லாம் கண்களாயிருக்கின்றன. இப்போ கண் என்கிறேன். ஆனால் சொல்பவளும் நீதான் செல்பவளும் நீதான்நான் உன் கருவி. நான் எங்கே இருக்கிறேன்?

கண்கள் பெற்ற களிப்பில் இந்திரனும் தேவர்களும் வீழ்ந்து வணங்கி விழா எடுத்துச் செல்கின்றனர். ஆனால் கௌதமருக்கு வேறு விசாரம்.

அவர்கள் அகன்ற அதே நேரத்தில் எதிர்பாராத விதமாய் “அது” கேட்டது

அது என்ன கருவி? அது என்ன கர்த்தா?

- புண் என்பவர்களுக்குப் புண், கண் என்பவர்களுக்குக் கண், உனக்குப் புண்ணுமில்லைக் கண்ணுமில்லை, கருவியுமில்லைக் கர்த்தாவுமில்லை, தெரியுமா?

“அப்போது நானா எல்லாவற்றையும் செய்கிறேன்?”
கௌதமர் திகைப்போடு முணுமுணுக்கிறார்.

ஆனால் அதற்கும் பதில் இருக்கவே செய்தது

யாரப்பா நீ ? அது கேட்டிற்று. காட்டு பார்க்கலாம் உன்னை ? காட்டு பார்க்கலாம் உன் குரலை, உன் செயலை ? இருப்பதெல்லாம் நடப்பதெல்லாம் நானேதான் ! பிறகெங்கே கருவியும் சர்த்தாவும், நானும் நீயும். அன்னையும் அப்பனும் ? அவையெல்லாம் நானேதான் ?

கௌதமர் மௌனமானார். காலைப் பற்றியவாறே கரைந்து போன நிலையின் அர்த்தம் அப்போது தான் தெளிவாகுவதுபோலிருந்தது அவருக்கு.

“கௌதமரே”

சுரல் கேட்டுக் கௌதமர் வெளிப்புலனுலகுக்குத் திரும்புகிறார்.

வில்லேந்திய இராம இலக்குவரோடு விஸ்வாமித்திரர் நிற்கிறார். கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகை கை கூப்பியவாறு நிற்கிறாள்.

இந்திரன் எங்கே ? தேவர்கள் எங்கே ? எல்லாம் ஏக அகவெளியில் ஏக காலத்தில் நடக்கும் லீலைகளா ?

- கண்கள் பெறும் இந்திரன் களித்துத் துள்ளும் தூரக்காட்சி, அயலில் கால்பட்டு எழும் கல்லழகியின் கை கூப்பிய காட்சியோடு கலந்து கரைகிறது. கண் கொடுக்கும் கௌதமர் கால்தட்டும் இராமனோடு கலக்கிறார். கல்லாக்கிய கௌதமர் அனல் வளர்க்கும் அண்ணலாய் மாறுகிறார். கோழியும் பூனையும் மானாய் மாறுகின்றன. கல்லாய் விழும் அகலிகை நெருப்பில் நிற்கும் சீதைக்குள் எரிகிறாள்.

“கௌதமரே !” விஸ்வாமித்திரர் திரும்பவும் அழைத்தவாறே கிட்டே வருகிறார்,

- சண்டாளக் கோலத்தில் இந்திரன் ஏற்க மறுக்கும் திருசங்குவுக்காக தென்திசையில் புதிய திரிசங்கு சொர்க்கத்தையும் சப்தநீஷிகளையும் இஸ்னோர் இந்திரனையும் சீற்றங்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப் புறப்படும் விஸ்வாமித்திரர். அதே இந்திரனில் ஆயிரம் யோனிகளை அள்ளி வீசியவாறு எதிரே வருகிறார்.

கௌதமர் புன்சிரிப்போடு அவர்களை வரவேற்கிறார். அவரை நோக்கி வரும் அகலிகை அவரின் காலடியில் வீழ்கிறாள். அதே புன்சிரிப்போடு கௌதமர் அவளையும் கைதூக்கிவிடுகிறார் அவளைக் கைதூக்கிவிடும் போது அவரே துக்கப்படும் ஓர் உணர்வு அவரை ஆட்' கொள்கிறது.

தன்னைச் சமாளித்தவாறே "எங்கு செல்கிறீர்கள்? என்று அவர்களை விசாரிக்கிறார் கௌதமர்.

- எங்கு செல்வது? எங்கு வருவது? யார் செல்வது யார் வருவது?

"மிதிலைக்குப் போகிறோம். இவர்கள் அயோத்தி மாநகர் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்கள். இராமர், இலக்குவர்" விஸ்வாமித்திரர் அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

-முன்னால் சின்னஞ்சிறு இராம இலக்குவர். பின்னால் நேமி ஏந்திய நீண்ட நீலவண்ணத் தோற்றம் நேமிக்குள் இன்னோர் இலக்குவன், நேமி சூலமாகிறது. நீலமேனியான் சூலமேந்திய அன்னையாகிறாள்.

மிதிலையில் இராமன் கையிலே இற்றுமீழும் தனுசு கீழே கவிட்டு வீழ்ந்து சிதறும் சீகையின் மேகலையாய் நெளிகிறது.

“இந்தக் குமாரன் சாஸ்பட்டுத்தான் தங்கள் பத்தினியின் சாபம் தீர்ந்தது. கௌதமரே” விஸ்வாமித்திரர் விளக்குகிறார்;

யார் காஸ்பட்டு யார் எழுவது? யார் சபிப்பது, யார் எழுவது?

“தங்களைத் தரிசிப்பதற்கும் இந்தக் குமாரர்களின் திருவடிகள் இங்கு உருவதற்கும் நான் செய்த பாக்கியமே, பாக்கியம்.” என்று வழமைக்காக நன்றிகூறுகிறார் கௌதமர்.

“தாயே, தாங்கள் மிகப் புனிதமானவர். முனிவரே சினம் தணிந்து தாங்களும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தங்கள் இருவரையும் சந்தித்தது எங்கள் பாக்கியமே” என்று முனிவர் பத்தினியையும் முனிவரையும் பார்த்து பதில் கூறுகிறான் இராமன்.

“சீற்றம் தணிந்து அகலிகையை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் கௌதமரே. நாங்கள் வருகிறோம்” என்று விஸ்வாமித்திரரும் விடைபெறுகிறார்.

கைகூப்பியவாறே அகலிகை பக்கத்தே நிற்க, கௌதமரும் விடை கொடுக்கிறார்.

இடமும் வலமும் இராம இலக்குவர் கூட நடக்க விஸ்வாமித்திரர் மிதலையை நோக்கிப் புறப்படுகிறார்.

- நிற்குப்போது நடக்கிறாய். நடக்குப்போது நிற்கிறாய். பாத்திரை ஒன்றுதான், பிரயாணியும் ஒருவனே தான் பார்க்க மறுத்தாவதான் பலர்.

- சீற்றம் தணியுமாறு கூறும் விஸ்வாமித்திரர் சீற்றம் தணியாது வசிட்டருடன் போராடுகிறார். தாய் புனிதமானவள் என்று போதிக்கும் இராமன் தானே நம்பிக்கையற்று நெருப்பு வளர்க்கிறான்.

பின்னால் பார்த்து நிற்கும் கௌதமர் தனக்குள்
ளையே சிரிக்கிறார். யாத்திரை ஒன்றுதான், பிரயாணியும்
ஒருவனேதான். வேடங்கள்தான் பல. மார்க்கங்கள் தான்
பல.

அருகே நிற்கும் அகலிகையின் பக்கம் திரும்பிய
வாறே கனியும் அன்போடு கைநீட்டுகிறார் கௌதமர்.

- நெருப்பை விட்டுச் சீதை வெளியே நடந்து வரு
றாள். அவளே நெருப்பு!

நெய்விட்ட தீபத்தின் சுடரொளி மேனிப் பெருவெளி
யில் தொடர்ந்து கோலங் காட்டுகிறது.

வெடித்த சிரிப்போடு இன்னும் கௌதமர் அவளையே
பார்த்துக்கொண்டி க்கிறார். வேண்டுமென்றே அவளைப்
போகத்தில் ஆழ்த்த அவர் வலிந்து மூலாதாரத்துக்கு
இறக்கிய குண்டலினி மேலே விரைந்துகொண்டிருக்கிறது.

நெய்விட்ட தீபத்தின் சுடர் நடுங்குகிறது. அந்த நடுக்
கம் அவள் உடலிலும் ஒளி அலை எழுப்புகிறது. நெய்
விட்ட நெருப்பு. பேதங்கள் விளையும் பெரு வெளியில்
பேதங்கள்களையும் பெரு நெருப்பு. முன்பிருக்கும் மூப்
புரங்களும் பின்னர் பூக்கும் பெரு நீற்றுத் திருவெளியும்
புண்ணுமில்லைக் கண்ணுமில்லை இவள் பெண்,
பிரமன் படைத்த பிரபஞ்சப்பெண்; பிரம்மப் பெருவெளி.

புண்ணுமில்லை கண்ணுமில்லை, இவள் பெண், பிரவஞ்
சப்பெண், பிரம்மசக்திப் பெருவெளி!

கௌதமர் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்,

பெருமணல் குன்றுகளைப்போல் இறுகிப்புடைத்த தனக்
குவியல்கள் எழுந்து நிற்கின்றன. தலைப்பக்கம் குழலென்
னும் பாழ்வெளி, முகவெளியில் கும்பி மூக்கின் இராமருங்கி
லும் மூடிய நிலக்குளங்கள். கீழ் செம்மண் திருவாய்

வெடிப்பு கொங்கைக்குன்றுகளுக்கும் கீழே அலை எழுப்பும் பெருவெளி, பெருவெளியின் எல்லையிலே மோகன முக்கோண வனமேடு தச்சன் வேள்விக்குண்டும் தாருகாவனமும் அதுதான், திரிபுரம் எரிக்கும் சுந்தரனின் சிருஷ்டி பீடமும் அதுதான், பிரபஞ்சத்தின் ஓமக்குண்டு, முக்கோண வனத்தின் முடிவில் பிரிந்து விரிந்து செல்லும் பளிங்குப் பெருந்தொடைத் தொடர்கள் சகரபத்திரர் தோண்டியெடுக்கும் சப்த சமுத்திரங்கள்போல் பக்கத்தே நெகிழ்ந்து நெளியும் துகில்,

-புண்ணுமில்லை கண்ணுமில்லை. இவளீ பெண் பிரவஞ்சப் பெண், பிரம்மசக்திப் பெருவெளி!

கௌதமர் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்.

3

அசலிகை கண்விழித்தபோது முன்னால் அவளையே பார்த்து முறுவலித்த வண்ணமிருக்கிறார் கௌதமர்,

மயங்கிய நிலையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அசலிகைக்கு அப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தன, சசி, என்ன பிறப்பு! கண்களை மூடிக்கொண்டவாறே களைந்து கிடந்த ஆடையை இழுத்துப் போர்த்த வண்ணம் குப்புறப்புரண்டு திரும்பவும் கல்லாய், காற்றாய் போர்வையோடு போர்வையாய் மறைந்துவிட முயன்றாள்,

அகல்யா!'' என்கிறார் கௌதமர்.

பழைய இரகசியக் குசுகுசுப்பல்ல, இது குழந்தையை நேரக்கியெழுந்த அன்புக்குரல், தீட்சையைத் தொடரும் போதனை.

அந்தக் குரலோடு கலந்து போர்வை மறைக்காத தன் கோளின் ஒரு பகுதியில் கௌதமரின் விரல்கள் மெல்லத்திண்டுவதையும் அவளால் உணரமுடிந்தது, ஆமாம் அவள் இன்

னும் கல்லாகவுமில்லை. காற்றாகவுமில்லை. அவள் அவளாகவேதான் கிடந்தாள், அந்த ஸ்பரிஸத்தின் கூச்சத்தை அவளால் தாங்கமுடியவில்லை, மறைக்க முடியாமல் நிர்வாணமாகிக்கிடந்த தன் மனதில் ஒரு பகுதியைத் தொட்டுக் காட்டுவது போல்பட்டது அந்த ஸ்பரிசம். அவள் நம்பமறுத்ததை அவர் இப்போ நம்பச் செய்துவிட்டார். நிச்சயமாக நிரூபித்துவிட்டார். அகலிகை ஆத்திரத்தோடு தன்னைத் தொட்ட அந்தக் கையைத் தட்டிவிட்டாள். பழைய மறுப்பின் பழக்கம் இன்னும் இருக்கவேதான் செய்தது.

கௌதமர் சிரிக்கிறார் சிரித்துக்கொண்டே கூறுகிறார்.

“அகல்யா, நாம் நம்ப மறுத்துவிட்டால்போல் அவை இல்லாமல்போய்விடுகின்றனவா? அவை என்றுமே இருப்பவை, நானும்நீயும் எப்படியோ அவையும் நிரந்தரமானவை எல்லாமே இரண்டற்ற ஒன்றாகுமே ஒழிய எதுவுமே இல்லாமல் போவதில்லை”

மாயை, இந்திரமாயை! அகலிகை தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டாள். ஒருவேளை இந்திரன்தானோ திரும்பவும் அப்படிவந்து உருமாறிக் கதைக்கிறான்?

ஆனால் அது இப்போது அவளே நம்பாத சந்தேகம் அவளே நம்பாத சாட்டு. இருந்தாலும் அப்படி நினைக்காமலும் அவளால் இருக்கமுடியவில்லை.

கௌதமர் இந்தமுறை சற்று உரக்கவே சிரிக்கிறார்.

“இந்திரன் என்பவன் யார் அகல்யா, உன்னை விட என்னை விட அவன் வேறானவனா?” சிரித்துக் கொண்டே அவர் கேட்கிறார்.

“மாயை என்பதுதான் என்ன அகல்யா, நீயே கற்பனை செய்துகொள்ளும் வித்தியாசங்களைத்தவிர”

“இந்திரனும் இருக்கிறான். நீயும் இருக்கிறாய், நானும் இருக்கிறேன், காமமும் இருக்கிறது. கலவியலும் இருக்கிறது. எல்லாம் இருக்கின்றன. ஆனால் எல்லாம் நியாகவே இருக்கின்றாய் தெரியுமா அகல்யா? அவற்றைத் தெரியாமல் வித்தியாசம் பாராட்டுவதுதான் மாயை! அதுகாள் அவித்தை! அந்த அவித்தை வித்தியாசங்களினால்தான் நீ உன்னிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்த்த ஓர் இந்திரனிடம் இச்சைகொண்டாய். இல்ல விட்டால் இச்சை என்பது வந்திருக்காது. இப்போது உன்னில் எனக்கிருப்பது இச்சையல்ல, இது அன்பு. உன்னையும் என்னையும் வேறுபடுத்தாத அன்பு. அதனால் என்னையே கட்டுப்படுத்தாத அன்பு. இச்சை கட்டுப்படுத்துவது, கர்மத்தை உருவாக்குவது. அவித்ய வித்தியாசங்களால் விளைவது நான் வேறு நீ வேறு என்ற அவித்ய வித்தியாசத்தினால்தான் இரண்டு, மூன்று என்ற பேதம் பிறக்கிறது. அன்பு அழிந்து ஆணவம் பிறக்கிறது. ஆசை பிறக்கிறது. அந்த அவித்ய வித்தியாசத்தினால் தான் நான் என்னிலிருந்து வேறுபட்டதாக நினைத்த ஓர் இந்திரனையும் உன்னையும் சபிக்க முயன்றேன், கல்லாக்க முயன்றேன். ஆனால் உண்மையில் கல்லாகிய உன்னோடு நானுந்தான் கல்லானேன். இந்திரனோடு சேர்ந்து இல்லாத ஆயிரம் யோனி பேதங்களை நானுந்தான் இருப்பதாகக் கண்டேன், விளங்கிறதா அகல்யா?”

அகலிகைக்கு அது விளங்கவில்லை. விளங்கிக்கொள்ள அவள் விரும்பவுமில்லை. அந்தப் புதிய தத்துவம் பிழையுமில்லைச் சரியுமில்லை நீயுமில்லை அவனுமில்லை இருப்பதெல்லாம் நான்தான் என்ற அந்தப் புதிய தத்துவம் அவளைப்பொறுத்தவரையில் வேறும் பித்தலாட்டமாகவே இருந்தது. சாபம்தீர்ந்த நாள்முதல் கௌதமர் அதைத்தான் ஒவ்வொரு முறையும் வெவ்வேறுவிதத்தில் சொல்லிக் கொடுக்க முயன்று கொண்டிருந்தார் என்பதும் அப்போது தான் அவருக்குத் தெளிவாகிற்று ஆமாம் என்று பல விசயங்கள் அவளுக்குத் தெளிவாகத் தொடங்கியிருந்தன தான். தீட்சை கொடுத்த தெளிவு ஆனால் அதே சமயம்

அவரின் பேச்சு அவளுக்குப் பைத்தியக்காரத்தனமாகவும் படாமலில்லை, ஒருவேளை அவளைக் கல்வாக்கிய காரணம் இவரையும். ஒருவிதத்தில் பைத்தியக்காரனாக்கிவிட்டதோ? ஆனால் பைத்தியக்காரன் ஒருவனுக்கு அவள் மனதில் ஒருவகைதல்லாம் அப்படியே தெரிந்துகொண்டிருக்குமா?

வெட்கத்துக்கும் அருவருப்புக்குமிடையே அகலிகைக்கு அந்தச்சந்தமும்ல்லாமல்லை அந்தச் சந்தம்தான் அவளை அறிபாமவேயே அன்று தொடக்கம் கௌதமர் மீது அவள் வைக்கத்தொடங்கிவிட்ட உண்மையான அன்பின் ஆரம்ப அறிகுறி என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை மணலில் எழுந்து சளிந்த தடங்கள் கல்லில் விழக் கன நாட்கள் செல்லு. கௌதமருக்கு அது தெரியாமலில்லை. ஆனால் கடமை என்ற ஒன்றும் இருக்கிறதே. கல்லும் இருக்கிறதென்றால் கடமையும் இருக்கத்தானே வேண்டும். ஞானம் வந்தால்போல் நாடகம் போய்விடுமா?

“அகல்யா, எப்படி எப்படி நீகாணவிரும்புகிறாயோ, அப்படி அப்படியே நீ காண்பாய் ஆனால் அதற்காகக் கல்வாக்கிய காரணத்துக்காக பைத்தியம் பிடிக்க வேண்டுமென்ற சட்டாயமா? கல்லாய் இருந்தாலும்சரி கடவுளாய் இருந்தாலும்சரி எல்லாம் ஒன்றுதான், தெரியுமா அகல்யா”?

அப்படியென்றால் கல்லாய் இருந்து விடுவதுதானே கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்தவிடுமே? அகலிகை தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள்.

திடீரென்று அது அவளுக்கோர் புது வழியைக் காட்டுவது போலிருந்தது. கல்லாய் இருப்பதும் கடவுளாய் இருப்பதும் எல்லாம் ஒன்றென்றால் அவர் கல்லாய் இருக்கலாமே? அவள் கோபமின்றி குற்றமின்றி ஆத்திரமுமின்றி அருவருப்பமின்றி சதா அவரையே பூசித்து நிற்பாளே?

கௌதமர் மெல்லச் சிரிக்கிறார். மார்த்தகங்கள் தான் எத்தனை! வேடங்கள்தான் எத்தனை!

“உன் விருப்பம் எப்படியோ அப்படியே நடக்கும், எப்படிக்காணவிரும்புகிறாயோ, அப்படியே காட்சியும் கிட்டும். ஆனால் அதற்காக முழு உண்மையுமே அது தானா? இன்று முற்றத்தில் நீ கண்ட மூக்கனும் சாரையும் முன்பு நீ காணவிரும்பிய ஒன்றா! அல்லது என்னோடு இன்று நீ கண்டது கூட இதற்குமுன் இரும்பதாக நீ நினைத்த ஒன்றா? எங்கே அகல்யா, இங்கால் திரும்பு பார்க்கலாம். என்னையும் ஒருக்கால் நேருக்குநேர் ஏறிட்டுப் பார்த்தால் என்ன?”

திரும்பவும் தோளைத் தொட்டு வருடியவாரே அவளைத் தூக்க முயல்கிறார் கௌதமர்.

அப்போது அகலிகைக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வெட்கமா அருவருப்பாவென்று அவளுக்கே தெரியவில்லை. ஆனால் அவளை அறியாமலேயே திரும்பவும் கௌதமரின் பிடியை உதறி விட்டாள் அவள். உதறிவிட்ட அதே சமயம் அதெல்லாம் இல்லாமல் அவர் கல்லாகி விட்டால் எல்லா மாயக் கஷ்டமும் தீர்ந்து விடுமே என்றும் மனம் கணக்கிட்டுக்கொண்டது.

ஆமாம் மாயை என்ற பழைய நினைவு இன்னும் இருக்கத்தான் செய்தது.

கௌதமர் அதைத் தெரிந்தவராகவே கூறத் தொடங்கிறார்.

“நீ கல்லான காலத்தில்தான் நான் கனியானேன் நான் கல்லான காலத்தில்தான் நீ கனிவாய் போலும் ஆனால் உண்மையில் கல்லுமில்லை, கனியுமில்லை எல்லாம் இருந்தும் இல்லாமல் இருக்கின்றன. இல்லாமல் இருந்தும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை நீ நினைக்கும் மாயையும்ல்ல. நீ நினைக்காத நீ. மெல்ல மெல்ல உனக்கும். அது எட்டத்தான் போகிறது. எங்கே என்னைத் திரும்பி இனிப் பார் பார்க்கலாம்?”

அகலிகை பார்க்கவில்லை. பார்க்க விரும்பவில்லை. முந்திய அருவருப்புத்தான் இல்லாவிட்டாலும் புதிய ஒரு வெட்கம் அவளை இன்னும் தடுத்துக் கொண்டே இருந்தது. பயமுங்கூட.

அவள் பார்க்காதது போலவே அகற்குப் பின் கௌதமர் பேசாமல் விட்டுவிட்டார். பார்க்காத, பேசாத நீண்ட மௌனம்.

மௌனம் எழுப்பிய விசாரத்தில் நெடுநேரஞ் சென்று போர்வையைத் தூக்கியபோது அகலிகை கௌதமரைக் காணவில்லை. அவர் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்று விட்டார். அகன்று விட்டாரா அல்லது ... அப்படியே மறைந்து விட்டாரா?

அந்த நினைவு அகலிகையைத் திடீரென்று உலுப்பி எழுப்பிற்று. ஆடையைத் தூக்கி மேலியைப் போர்த்தியவாறே அவள் ஆசிரமத்து வாசலுக்கு ஓடினாள். பழைய பயத்தின் பழக்கம் அவளை வெளியே போகவிடாது ஒரு கணம் தடுத்தது. வாசலில் நின்றவாறே இவள் அங்கு மிங்குமாகத் தேடினாள்.

முற்றத்து மணலில் நிலவின் ஒளி படர்ந்திருந்தது. அதற்கப்பால் ஒளிக்கீற்றுக்கள் கிழித்த இருட்போர்வையாய் மரங்கள் நின்றன. கௌதமரைக் காணவில்லை.

வாசலைவிட்டு வெளியே வந்த அகலிகை போர்த்திருந்த ஆடையைப் பயத்தோடு அணைத்தவாறே ஆசிரமத்தைச் சுற்றி நடந்தாள். அவர் ஒளிந்து நின்றதற்குரிய அறிகுறி எதுவும் இல்லை. உண்மையில் அவர் மறைந்து தான் போனாரா?

அவர் மறைந்துதான் விட்டார். அவருக்கு முடியாதது எதுவுமே இல்லை.

முற்றத்தில் வந்து நின்ற அகலிகை அந்த உண்மையின் பூரண தாக்கத்தை அப்போதுதான் அனுபவித்தாள் கௌத

மரின் மறைவும் அந்த இருளில் தன்னந்தனியாய் நின்ற அவளின் நிலையும் பயத்தைக்கொடுத்தன என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்தப்பயத்தையும் மீஞ்சிக்கொண்டு உள்ளே கெம்பியெழுந்த ஒரு விடுதலையுணர்வு அவள் அதுவரை அனுபவித்திராத ஒன்றாக இருந்தது. அது கொடுத்த தைரியத்துக்கு முன்னால் எந்தப் பயத்தாலும் நிற்கமுடியவில்லை.

ஒரு கணம் அவளுக்கு தன்னை மறந்து சந்தோசத்தால் கத்திவிடலாம் போலிருந்தது. ஆனால் அடுத்த கணம் அதைத்தடுத்துக்கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு.

கௌதமரா?

ஆசிரமத்தை சுற்றியும் அப்பாலுள்ள இருள் படர்ந்த பிரதேசத்தையும், திரும்பி வந்துவிட்ட பயத்தோடு அகலிகை துருவி நோக்குகிறாள், ஒருவேளை அந்த மரங்களின் இருளில் அவர் மறைந்திருந்து பார்க்கிறாரோ?

ஆனால் அவள் அதை அதிகநேரம் நம்பவில்லை அவளருகில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தவர் அந்தளவு சீக்கிரம் ஓடி மறைந்து ஒளித்திருக்கமுடியுமா? ஓடினாலும் காலடிச் சத்தம் கேட்டிருக்காதா? அத்துடன் அது அவர் செய்யக் கூடிய செயலா?

திரும்பவும் அகலிகை பழைய முடிவுக்கே வந்தாள். அவர் மறைந்துதான் விட்டார். அவளைக் கல்லாகச் சபித்தவர் தானே காற்றோடு காற்றாய்க் கரையமுடியாதா? ஆனால் காற்றோடு காற்றாய்க் கரைந்து மறைந்தவருக்குக் கண்கள் இருக்குமா அவளைப் பார்ப்பதற்கு!

இருக்காது ஆனால் கண்கள் இல்லாமலே அவரால் அவற்றையெல்லாம் பார்க்க முடியுமென்றே அவளுக்குப்பட்டது;

கௌதமர் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவளது இனிமையை, பயத்தை, சந்தோஷத்தை எல்லாவற்றையுமே அவர் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். காற்றோடு காற்றாய், நிலமோடு நிலமாய், அண்டவெளியாய், மரமாய், கல்லாய், அத்தனையுமாய் மாறி அவர் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவளுடைய முடிபு அவளுக்கே ஆச்சரியத்தை ஊட்டிற்று. ஆனால் அவளால் அதை மறுக்க முடியவில்லை. அவர் மறைந்து விட்டார் என்பது உண்மையானால் அவை எல்லாம் அவளுக்கு உண்மையாகவே பட்டன. போர்த்திருந்த ஆடையைச் சீராக்கி உடுத்துக் கொண்டாள். அவர் பார்க்காரா? ஆனால் அந்த முடிவு அவளுக்கு ஓர் ஆறுதலையும் அளிப்பதாய் இருந்தது உடலோடும் உருவத்தோடும் மரங்களுக்கிடையே ஒளித்திருந்து அவதானிக்கிறார் என்று நினைக்கும்போது எழும் பயம் இந்த நினைவில் இருப்பதாகத் தெரிவிக்கவில்லை. காற்றாய், மலையாய், மரமாய் எங்கும் இருந்தாலும் பழைய கௌதமராய் இல்லை என்பதே ஒரு பெரும் ஆறுதலை அளிப்பதாய் இருந்தது. அவர்தான் அந்த ஆறுதல் உணர்வையும் ஏற்படுத்துகிறாரோ?

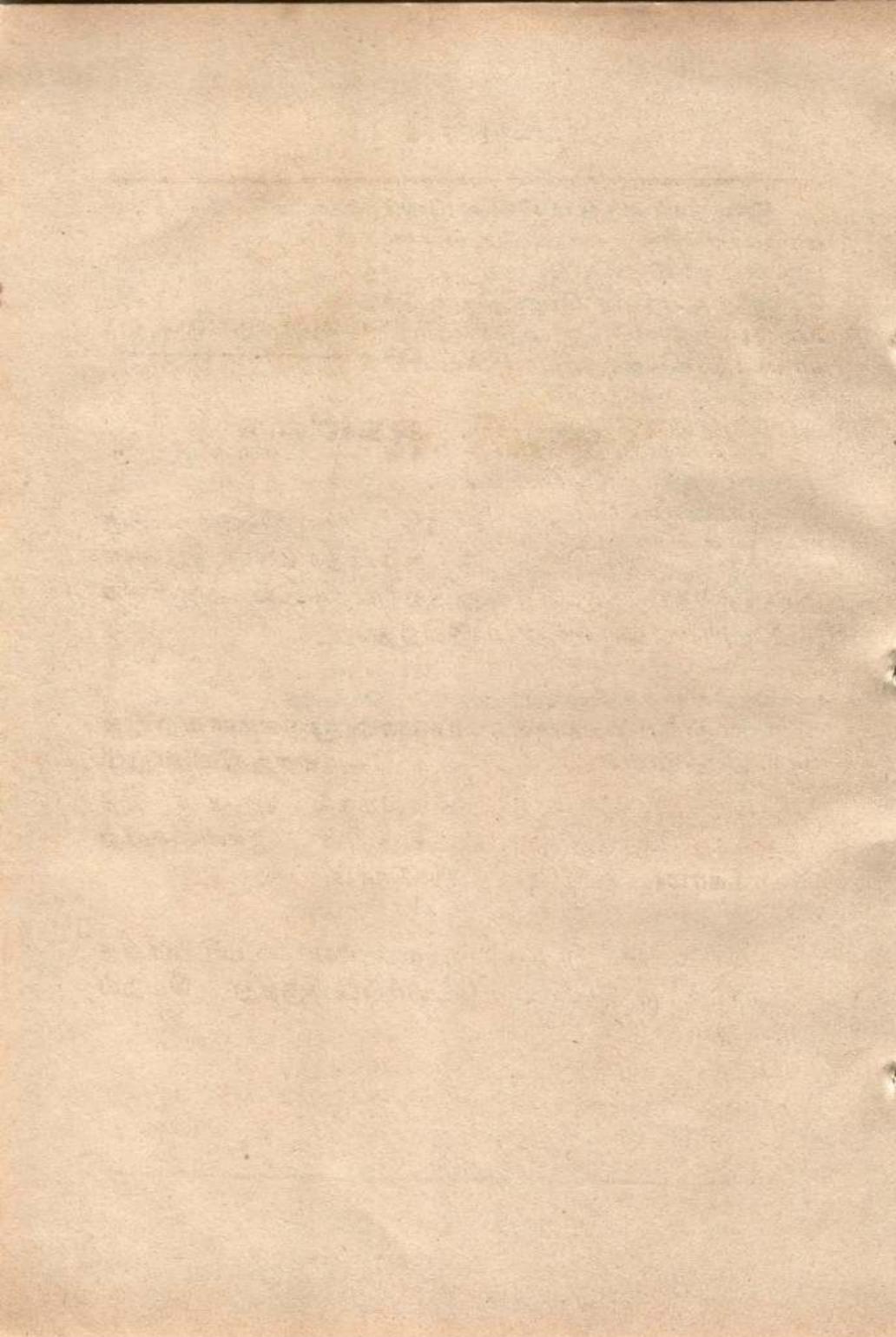
அசலிகை ஆசிரமத்துக்குள் நுழைந்தாள்.

ஆயிரங்கண்ணாலிலிருந்த பயமும் அதுவரை அகத்தேகனத்துவந்த கல்லும் அகன்றுவிட்ட பரவசம் அவளை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கிற்று.

அவர் திரும்பவும் வந்துவிட்டால்? அந்தச் சந்தேகமும் இடைக்கிடையே எழாமலில்லை. ஆனால் அந்த நேரங்களிலெல்லாம் அவளுக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் தட்டுப்பட்டது. இனிமேல் அவர் வரக்கூடாது என்று பிரார்த்திப்பதுதான் அது. கௌதமர் வரக்கூடாது என்று கௌதமரையே அவள் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாள்.

கௌதமர் அதற்குப்பின் வரவேயில்லை. காலை விடிந்து மாலையாகிறது மாலைபோய் காலை வந்தது. வானம் இருண்டது; மின்னியது, இடி இடித்தது, மழை பொழிந்தது, வெளுத்தது. நிலவு பொழிந்தது, வெய்யில் எறித்தது. மரங்கள் பூத்து காய்த்து உதிர்த்தன, பறவைகள் பாடின, காசுங்கள் கூடின, சரயு நதிக்கரையிலிருந்த அந்த ஆசிரமம் அழகாகவே இருந்தது.

அகலிகைக்கு இப்போது எதுவும், இல்லாத இந்திர மாலையாகத் தெரியவில்லை. இப்போது அவளுக்கு இருப்பவை எல்லாம் கௌதமராகவே இருந்தன. முற்றத்தில் சளிந்த தடங்கள் முழுப் பிரபஞ்சத்திலும் இப்போ பதிந்திருந்தன. ஆசிரம மூலைக்குள் அவளே நிறுவி வழிபட்ட லிங்கம்முதல் முழுப் பிரபஞ்சம்வரை பரவித்தெரிந்தன. இனிமேலும் கௌதமர் வரலாம். ஆனால் அந்த உருவத்தில் தான் அவரைக் காணவேண்டுமென்ற கட்டாயம் இனி அவளுக்கில்லை. தன்னைக்கல்லாக்கிய கௌதமரை அவளோ கல்லாகவும் எல்லாமாகவும் மாற்றிவிட்டுத் தானும் கனியாக இருந்தாள்.

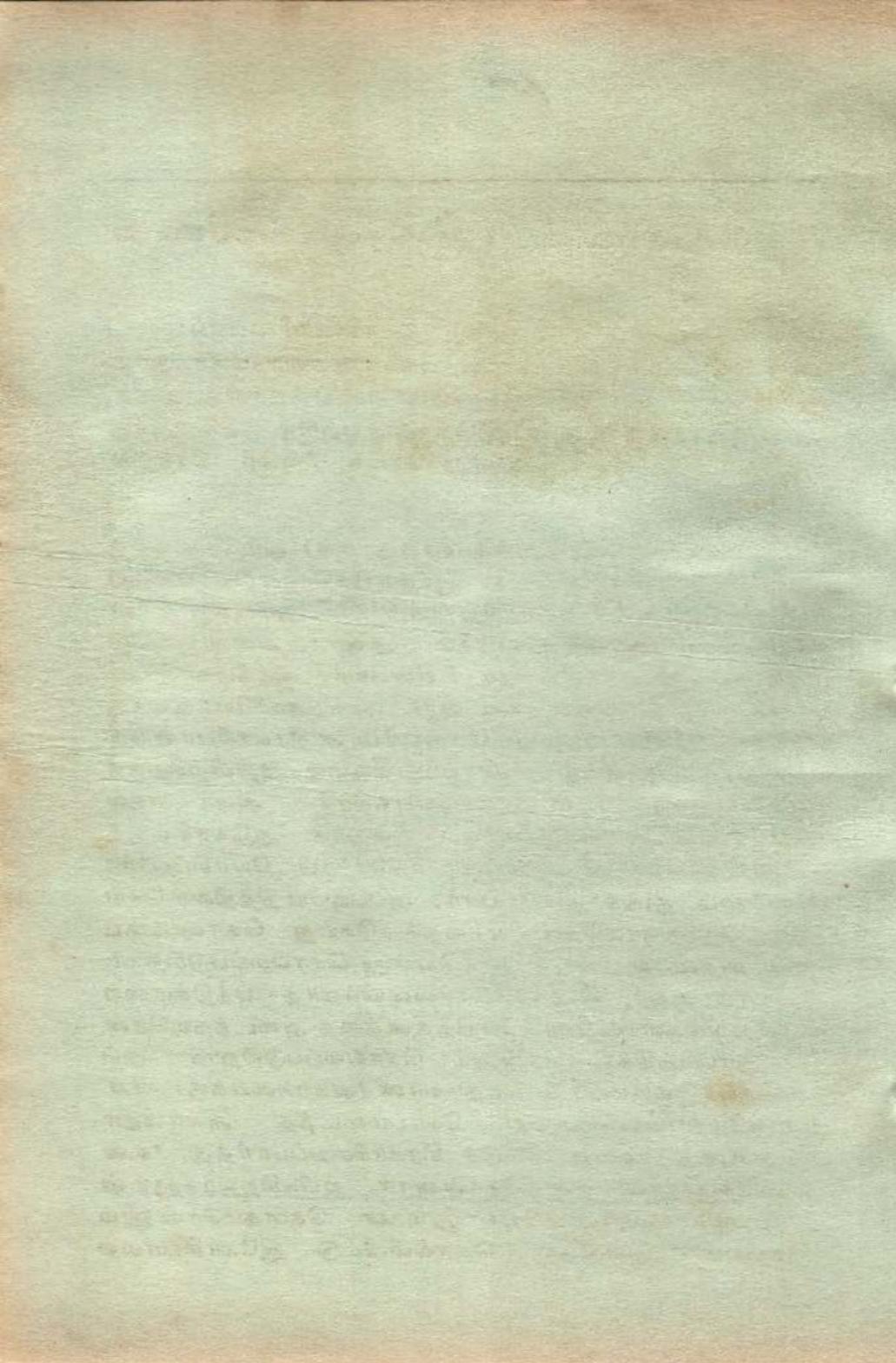

மஹாபாரதத்தில் அகலிகை

மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வதத்தில் தரு மருக்கு பீஷ்மர் செய்த ஓர் உபதேசத்தில் சிரகாரி என்பாணைப்பற்றிக் கூறுகிறார். அதில் அகலிகை பற்றியசெய்தி காணப்படுகிறது.

அச்செய்தி இராமாயணம் முதலானவற்றிற் காணப்படும் அகலிகை வரலாற்றினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டு அமைவதால் அதனை இந் நூலில் தொகுக்கப்பட்டவற்றின் வரிசையிற் சேர்க்காமல் தனியே தருகிறோம்.

இது ம. வீ. இராமானுஜாசார்யர் பதிப்பித்த மஹாபாரத மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து பெறப்பட்டது.

மஹாபாரதத்தில் அகலகை

தர்மபுத்திரர், “கார்யத்தை விரைவாகவோ தாம ஸமாகவோ எப்படி பரீக்ஷிக்கவேண்டும்? எல்லாவிதத்தினாலும் நிச்சயிக்கமுடியாத இந்தக்கார்யத்தில் எங்களுக்கு நீரே உத்தமரானரு” என்று கேட்க பீஷ்மர் சொல்ல லானார்.

“இந்தவிஷயத்திலும் (பண்டிதர்கள்) அங்கிரஸகுலத்திலுதித்த சிரகாரியினுடைய பூர்வசரித்திரமாகிய பழைய இதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். கௌதமருக்கு அனேகம் புத்திரர்களுண்டானார்கள். அவர்களனைவருள்ளும் இளையவரான புத்திரர் சிரகாரி என்பவர். ஓ! சிரகாரியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. ஓ! சிரகாரியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது மேதாவியான சிரகாரியானவர்கர்மங்களில் குற்றத்தைச் செய்கிறதில்லை. அறிவிற்கிறந்த அந்தச்சிரகாரி கௌதமருடையபுத்திரர் அவர் சகல காரியங்களையும் நெடுங்காலம் நன்றாக ஆலோசித்துத் தொடங்குவார்; விஷயங்களை நெடுநேரம் யோசிப்பார்; நெடுநேரம் தூங்காமலிருப்பார்; அப்படியே நித்திரை செய்வார்; நெடுங்காலம் காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பார். அதனால் அவர் சிரகாரியென்று சொல்லப்படுகிறார் அதனால் அவர், தீர்க்காலோசனையில்லாத புத்திக்குறைவுள்ள ஜனங்களால் சோம்பேறித்தனத்தை அடைந்தவரென்றும் தூர்ப்புத்திக்காரரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். அப்படியிருக்க ஒருஸமயம் மாதாவான (அஹல்யைக்கு) வியபிசாரமேற்பட்டபொழுது கோபமடைந்த அவர்பிதாமற்றப்புத்திரர்களை விட்டுச் சிரகாரியைப்பார்த்து, ‘உன் தாயைக் கொல்’ என்றுசொன்னார். ஜபிக்கிறவர்களுள்ஸ்ரேஷ்டரும் மஹாபாக்கியவானுமான கௌதமரென்னும் பிராம்மணர் இவ்விதஞ் சொல்லிவிட்டு ஆலோசியாமல்

உடனே உனத்திக்குச் சென்றார். ஸ்வபாவத்தினாலேயே சிரகாரியான அந்தப்புத்திரர் வெகுகாலம் தாமதித்து. 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரகாரியான படியால் நெடுங்காலம் ஊன்றி ஆலோசிக்கலானார்.

'பிதாவின் கட்டளையை எப்படி நான் செய்வேன்? மாதாவை எப்படிக் கொல்லாமலும் இருப்பேன்? துர்ஜனனைப்போல இந்தத் தர்மஸங்கடத்தில் எப்படி முழுகாமலிருப்பேன்? பிதாவின் கட்டளையோ பெரியதர்மம், மாதாவைக்காப்பது ஸ்வதர்மம். ஆனால் தாய்தந்தையர் களுக்கநீனமான புத்திரத்தன்மையானது என்னை விட்டு நீங்காமலிருக்கவேண்டும். ஸ்திரீமாத்ரமன்றித் தாயுமானவளைக் கொன்று விட்டு எவன்தான் ஒரு போதாவது தன்மையடைவான்? பிதாவை அவமதித்து எவன் புகழை அடைவான்? பிதாவை அவமதியாமலிருப்பது உசிதம். மாதாவைரக்ஷிப்பது ஸ்வதர்மம். உசிதமும்செய்யத்தக்கதுமான இவ்விரண்டுதர்மங்களையும் எப்படி சிறிதும் விடாமலிருப்பேன்? பிதாவானவன் தன்னுடையசீலம் ஆசாரம் கோத்ரம் குலம் இவைகளைத்தரிப்பதற்காகத் தன் ஆத்மாவை மனைவியினிடம் வைக்கிறான். அப்படிப்பட்ட நான் மாதாவினாலும் பிதாவினாலும் புத்திரனாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால், எனக்கு விசாரமானது ஏன் ஏற்படாது? இருவரையும் சரீரத்திற்குக் காரணமாக நினைக்கிறேன். ஜாதகர்மத்திலும் உபகர்மத்திலும் பிதா சொல்லுகிறது பிதாவினுடைய கௌரவத்தை நிச்சயிக்கிற விஷயத்தில் போதுமான பலமாயிருக்கிறது. சரீரத்தைப் போஷித்து வேதத்தை ஒதுவிப்பதால் பிதாவாவர் சிறந்தருகு; அவரே மேலானதர்மம், பிதாசொல்லுகிறதே வேதங்களிலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட தர்மமாயிருக்கிறது. புத்ரன் பிதாவின் அன்பிற்குஉரியவனாயிருக்கிறான், பிதாவோ புத்திரனுக்கு எல்லாமாயுமிருக்கிறார். பிதா ஒருவரே சரீரமுதலான தானஞ்செய்யக்கூடிய எல்லாப் பொருள்களையும் கொடுக்கிறார். ஆகையால், பிதாவினுடையவசனம் (அவஸ்யம்) செய்யத்தக்கது; ஒரு போதும்

விசாரிக்கத்தக்கதில்லை. பிதாவின் கட்டளையைச் செய்கிற வனுடைய பாதகமான காரியங்களுங் கூடப் பரிசுத்தமான காரியங்களாகின்றன. பாக்கியத்தின் அனுபவத்திலும் யாகத்திலும் ஸுகலமான உலகவியவஹாரத்திலும் கர்ப்பா தானம் ஸீமந்தோன்னயன முதலானவற்றிலும் பிதாவே தர்மம்; பிதாவே ஸ்வர்க்கம்; பிதாவன்றோ மேலான தவம்? பிதா ப்ரீதியடைந்தால் எல்லாத்தேவதைகளும் ப்ரீ தியடைகிறார்கள். பிதா புத்திரனைக்குறித்துச் சொல்லு கிற ஆசீர்வாதங்களெல்லாம் அவனை அடைகின்றன. பிதா ஸந்தோஷிப்பதே புத்ரனுடைய எல்லாப் பாவங்க ளுக்கும் பிராயசித்தம். புஷ்பமானது காம்பிலிருந்து உதிர் கிறது பழமானது மரத்திலிருந்து உதிர்கிறது. புத்திரஸ் நேகத்தினால் க்லேசத்தை அடைந்தாலும் பிதா புத்ரனை விடுகிறதில்லை. புத்திரனுக்குப் பிதாவினிடத்திலுள்ள இந் தக்கெளரவமானது ஆலோசிக்கப்பட்டது. பிதா அற்பமான ஸ்தானமில்லை, இனி மாதாவைப்பற்றிச் சிந்திப்பேன். நான் மனிதத்தன்மையை அடைகையிலுண்டான பஞ்சபூத விகாரமான கூட்டத்துக்கு (சரீரத்துக்கு) என்னுடைய மாதா அக்னிக்கு அரணிபோலக் காரணமானவள். தாய் ஜனங்களுடைய தேகத்திற்கு அரணிபோன்றவள். துன்பம் அடைந்தஸகலப்பிராணிகளுக்கும் மாதா ஸுகாரணம். மாதா விருந்தால் புத்திரன் ஸநாதன்: இல்லாவிட்டால் அநாதன். தனமில்லாதவனானாலும், 'அம்மா!' என்று அழைத்துக்கொண்டு வீட்டினுள் புகுகிறவன் துன்பத்தை அடைகிறதில்லை. கிழத்தனம் அவனுக்குக் குறைவைச் செய்யாது மாதாவை அடுக்திருக்கிற அவன் புத்திரபௌத் திரர்களுடனிருந்தாலும் நூறுபிராயம் நிரம்பியிருந்தாலும் இரண்டுபிராயக்குழந்தை போன்றவனே. ஸமர்த்தனானா லும் ஸாமர்த்தியமில்லாதவனானாலும் இளைத்தவனா னாலும் பருத்தவனானாலும் (எப்படியிருந்தாலும்) மாதா புத்திரனை ரக்ஷிக்கிறாள். தாயைத் தவிர மற்றவர்கள் முறைப்படி போஷிக்கமாட்டார்கள். எப்போது மாதாவின் வியேகம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் புத்ரன் கிழ வனாகிறான்; அப்பொழுது துக்கத்தையடைந்தவனாகி

றான். அப்பொழுது அவனுக்கு உலகம் (எல்லாம்) சூன்யமாகிறது. மாதாவுக்குச்சமமான நிழலுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான கதியுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான ரக்ஷைமும் இல்லை. மாதாவுக்குச்சமமான அன்புக்குரியவருமில்லை. மாதாவானவள் குகியில் தரித்ததால், 'தாத்ரீ' என்றும் ஈன்றதால், 'ஜநநீ' என்றும், அங்கங்களை விருத்தி செய்ததால், 'அம்பா' என்றும், வீரணப்பெற்றதால், 'வீரஸூ' என்றும், சிசுவுக்குச்சுஸ்ருஷை செய்வதால், 'சுஸ்ரு' என்றும் சொல்லப்படுகிறாள். மாதாவானவள் புத்திரனுடைய மற்றொரு தேகம். கண்முதலிய துவாரங்களுள்ள தலையையுடையவனும் அறிவுள்ளவனுமான எவன் மாதாவைக் கொல்லுவான்? தம் திசுளுடைய வீரியஸம்பந்தத்தில் (புத்ரனுண்டாக வேண்டுமென்ற) விருப்பம் மாதாவுக்கும் பிதாவுக்கும் ஸமம். ஆனால், உண்மையான அர்த்தமானது மாதாவினிடத்திலிருக்கிறது. புத்திரனுடைய கோத்ரத்தைத் தாய் அறிகிறாள். அவன் யாருடைய வனோ அவனை மாதா அறிகிறாள். மாதாவுக்குத் தான் சுமந்ததனாலேயே சந்தோஷமும் ஸ்ரீநகமும் உண்டாயிருக்கின்றன. குழந்தைகள் பிதாவினுடையவைகள். புருஷர்கள் ஸ்திரீகளைத் தாமாகவே பாணிக்கிரகணம் செய்து கூடவே தர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கையில் வேறுஸ்திரீகளை அடைந்தால் அப்போதும் அவர்கள் விடத்தக்கவர்களில்லை. ஸ்திரீயைப்பரிப்பதால் (போஷிப்பதால்) அன்றோ பர்த்தா? அப்படியே பாலணத்தினால் (காப்பதனால்) அன்றோ பதி? அந்தத் தர்மங்களில்லாவிட்டால் பர்த்தாவுமல்லன்; பதியுமல்லனே. இப்படியிருக்கையில் ஸ்திரீயானவள் குற்றமுடையவளாகிறதில்லை. புருஷன்தான் குற்றமுள்ளவனாகிறான். (பாதாரகமன ரூபமான) கொடிய பாவத்தைச் செய்கிற புருஷனுக்கே தோஷம் மிகுதியாயுள்ளது. ஸ்திரீக்கோ பர்த்தாவை சிறந்தவன். அவனே பரம தெய்வமாக நினைக்கப்படுகிறான். அவனுடைய ரூபத்திற்கு மிகவும் ஸமமான ரூபத்தைக் கொண்டவனுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான். ஆகையால் ஸ்திரீகளுக்குக் குற்றமில்லை.

புருஷனே அபராதியாகிறான். ஸகலகாரியங்களிலும் பரா தீனைகளாதலால் ஸ்திரீகள் அபராதமுள்ளவர்களால் ஸ்திரீயினாலே இன்பவிருத்திக்காகக் கேட்கப்பட்டவரத்தை நினைப்பித்த இந்திரனுக்கே அதர்மம் நிச்சயம். சந்தேக மில்லை. இவ்விதம் அதிகமான கௌரவத்திலிருக்கிற ஸ்திரீகளை அவர்களிலும் மாதாவை வதம் செய்யக்கூடா தென்று விதிவிலக்குகளில்லாத பசுக்களும் அறியும். பிதாவை ஒன்றாகச் சேர்ந்த தேவதைகளுடைய ஸமூகமாக நினைக்கிறார்கள். (புத்திரன்) மாதாவை மனிதர்கள் தேவதைகள் ஆகிய இருவரிடத்துமுள்ள ஸ்னேகத்தோடு அடைகிறான் என்று ஆலோசித்தார். சிரகாரியானதால் அவர் இவ்விதம் வெகுவாக ஆலோசனை செய்யும்பொழுது நீண்டகாலஞ் சென்று விட்டது. பிறகு அவருடைய பிதாவானவர் வந்தார். அதிமேதாவியும் மிக்க அறிவுடையவரும் தவத்திலிருக்கிறவருமான கௌதமர் அவ்வளவுகாலத்திற்குப்பிறகு பத்னியினுடைய அநுசிதமான மரணத்தையோசித்துச் சாஸ்திரஞானத்தினாலும் மனோதைர்யத்தினாலுமுண்டான தெளிவினால் பச்சாத்தாபத்தையடைந்து துக்கத்தால் கண்ணீர்சொரிந்து மிகவும் ஸந்தாபத்தையடைந்து புலம் பினார். 'மூன்று லோகங்களுக்கும் தலைவனான இந்திரன் பிராம்மணலேஷம்பூண்டு அதிதியின் விரதத்தைக் கைக் கொண்டு என்னுடைய ஆஸ்ரமம் வந்தான். அவன் என்னால் நல்லவார்த்தைகளால் மகிழ்விக்கப்பட்டுக் குசலப்பிர ஸ்னத்தினாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; நியாயப்படி என்னால் அர்க்கியமும் பாத்தியமும் கொடுக்கப்பெற்றான்; அப்படிச் சொன்னால் ப்ரீதியடைவானென்று, 'நான் உன்னைச் சேர்ந்தவன்' என்றும் சொன்னேன். இதில் அனர்த்தம் ஏற்பட்டதனால் ஸ்திரீயினிடத்தில் குற்றமில்லை. ஆகையால், ஸ்திரீயும் குற்றம் செய்யவில்லை. நானும் குற்றம் செய்யவில்லை. வழிப்போக்கனான இந்திரனும் குற்றம் செய்யவில்லை. தர்மத்தினுடைய தவறுதலே குற்றம் செய்தது. முனிவர்கள்; பொறுமையாலுண்டான துக்கத்தை அஜாக்ரதையால்' என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் பொறுமையால் கெடுக்கப்பட்டு, பதிவிரதையும் ஸ்திரீயும் வீட்டுவேலை

களில் கவலையால் கிருகத்தில் வளிக்கும்படி செய்யப்பட்ட வளும் பரிக்க (பேஷிக்க)த் தக்கவளானதால் பாரியையு மாயிப்பவளைக் கொன்றுவிட்டுத் துன்பக்கடலில் முழுவி டீட்டேன். யார் என்னைக் கரையேற்றப்போகிறார் சிரகாரி என்ற எண்ணத்தால் உதாரபுத்தியுள்ள புத்திரன் என்னால் கட்டளையிடப்பட்டான். அவன் இப்பொழுதும் சிரகாரியா யிருப்பானானால் என்னைப் பாவத்திலிருந்து காப்பான். ஓ சிரகாரியே! உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும் ஓ! சிரகாரி யே! உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும். நீ இந்தவிஷயத்தில் இப்பொழுது சிரகாரியாயிருந்தால் உள்படி நீ சிரகாரி தான். என்னையும் உன் தாயையும் உன்னால் தேடப்பட்ட தவத்தையும் உன்னையும் பாதகங்களினின்றும் காப்பாற்று. இப்பொழுது சிரகாரியாயிருக்கக்கடவாய். நீ மஹாபுத்தி மானாகையால் உனக்குத்தாமதித்துச் செய்வது உடன்பிறந்த தாயிருக்கிறது. உன்னுடைய அந்தத்தன்மை அப்படியே ஸைலமாசுட்டும். இப்பொழுது நீ சிரகாரியாயிருக்கவேண்டும் மாதாவினால் நீ வெகுகாலம் பிரார்த்திக்கப்பட்டாய்! ஓ! கர்ப்பத்தில் தரிக்கப்பட்டாய் சிரகாரியே. நீ உன்னுடைய சிரகாரித்தனத்தை ஸைலமா கச்செய். வருத்தத்தால் நம்மிடம்வரத் தாமதிக்கிறான். அவன் எங்களிருவருக்கும் நெடுநாளானக்குண்டான துக் கத்தை நினைந்து லெஞ்சாலம் தூங்குகிறானோ நன்றாகு கப்பாத்துத் தாமஸித்துச்செய்கிறவனே! என்றார். ராஜனே! இவ்விதம் மஹரிஷியானகௌதமர் அப்பொழுது துக்கத்தை அடைந்தார்; பிறகு பக்கத்தில் நிற்கிற சிரகாரி யென்கிறபுத்திரரைப் பார்த்தார். சிரகாரியோ பிதாவைப் பார்த்து மிக்க துக்கத்துடன் ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டுத் தலையால் அவரைவணங்கி ஸமாதானத்தை அடையும் படிசெய்ய எத்தனித்தார். பிறகு கௌதமர் பூமியில் ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்துகிடக்கிறபுத்திரரையும் (வஜ்ஜையால் சிவைபோல) அசைவற்றிருக்கின்றமனைவியையும்பார்த்து மிக்கமகிழ்ச்சியை அடைந்தார். அந்த மஹாத்மாவானவர் மனைவியைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை ஜனமில்லாதவிடத் தில் ஆச்சிரமத்திலிருக்கிற அவரால் புத்ரனும் ஸமாதானம்

செய்யப்படவில்லை. ஆயுதபாணியும் அடக்கமுள்ளவனும் செய்யவேண்டியகாயத்தில்ஸமர்த்தனுமானபுத்திரனிடத்தில் தம்காரியங்களுக்காக வெளியில் போகும் ஸமயத்தில், (மாதாவை) கொல்லக்கடவாய்' என்று ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. தம்முடையபாதங்களில் வணங்கிபுத்திரனைப்பார் த்துபயத்தினால் ஆயுதத்தைப்பிடித்திருப்பதிலுண்டானபரபரப்பை மறைக்கிறானென்று பிதாவுக்கு எண்ணமுண்டாயிற்று. பிறகு பிதாவானர் சிரகாரியைநெடுநேரம்புகழ்ந்து நெடுநேரம் உச்சிமோந்து நெடுநேரம் இரண்டுகைகளாலும் ஆலிங்கனம்செய்து, 'நெடுங்காலம் ஜீவிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார் மிக்க அறிவுள்ளவரான அந்தக்கௌதமர் இவ்விதம் அன்பையும் சந்தோஷத்தையும் (சாந்திமுதலான) குணங்களையும் அடைந்து புத்திரனைபுகழ்ந்து, 'ஓ! சிரகாரி! உனக்கு மங்கள முண்டாகுக வெகுநான் சிரகாரியாயிருக்கக்கடவாய் பார்க்க இனியவனே! உன்காரியம்தாமஸமாயிருக்குமானால் வெகுகாலம் நான் துக்கத்தையடையாமலிருப்பேன்' என்றார்.

**இராமாயணங்களில்
அகலிகை சாப நீக்கம் -
ஓர் ஒப்பியலாய்வு**

கம்பராமாயணத்தை உரையுடன் பதித்துவரும் கோவை கம்பன் அறநிலையத்தினரின் பாலகாண்டப் பதிப்பிலே காணப்படும் 'இராமாயண பாலகாண்டங்கள் - ஓர் ஒப்பியலாய்வு' என்ற தலைப்பிலான சுட்டுரையில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதி இங்கே தரப்படுகிறது.

இதில் இராமாயணங்களில் அகலிகை வரலாறு எவ்வாறு ஒன்றுபட்டும் வேறுபட்டும் காணப்படுகிறது என்பது விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வாளர், முனைவர் அ. அ. மணவாளன் அவர்களுக்கும், கம்பன் அறநிலையத்தினருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இராமாயணங்களில் அகலிகை சாபநீக்கம் ஓர் ஒப்பியலாய்வு

முனைவர் அ. அ. மணவாளன்
பேராசிரியர்,
தமிழ்மொழித் துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

வான்மீகம்

விசுவாமித்திரர் இராம இலக்குவர்களுக்கு அகலிகை யின் சாப வரலாற்றை உரைக்கிறார்.

ஒரு நாள் கௌதமர் அங்கிருந்து (ஆசிரமத்திலிருந்து) தூரமாகச் சென்றிருந்தபோது, அச்செவ்வியை அறிந்த இந்திரன், அங்கு வந்து அகலிகையை நோக்கி, "இடையழகியே, காம வயப்பட்டவர்கள், பெண்களின் கலவிக் கேற்ற சமயத்துக்காகக் காத்திரார்; நான் உன்னை அடைய விரும்புகிறேன்" என்றான். கௌதம வேடம் பூண்டு வந்தவன் இந்திரன் என அறிந்தே அந்தத் துர்ப்புக்தியுடையவள், தேவர்களின் அரசனே தன்னை விரும்பி வந்துள்ளான் என்று பெருமிதம் எய்தியவளாய் அவன் விருப்பத்திற்கு ஆட்பட்டாள். பின்னர் மகிழ்ந்த உள்ளத்தளாய், "வானவரேறே, மிகவும் தன்யளானேன், மானத்தைக் காப்பவரே, உம்மையும் என்னையும் வெளிப்படாமல் காத்துக் கொள்வீராக; இங்கிருந்து விரைந்து செல்லுவீராக" என வேண்டினாள். இந்திரனும் சிரித்தவாரே, "அழகிய ஐகனமுடையாய், மிகவும் திருப்தி யடைந்தவனாக, வந்த வழியே திரும்

பிச் செல்கிறேன்” எனக் கூறி வெளியே வந்தவன் ஆசிரமம் நோக்கி நீராடி வரும் கௌதம முனிவரைக் கண்டதும் நடுங்கித் தலை குனிந்தான். ரிஷி வேடந் தாங்கிய வனை இன்னானென உணர்ந்த கௌதமன் வெகுண்டு, “தீய சிந்தையுள்ளவனே, என் உருவம் எடுத்துச் செய்யத் தகாததைச் செய்த நீ விருட்சணங்கள் இழந்தவனாவாய்.” எனச் சபித்தான். (1, 48; 18.30) பின்னர் அகலிகையை நோக்கி, “நீ ஆயிரமாண்டுகளாக இங்கேயே கல்லாய்ச் சமைந்து, காற்றறையே ஆகாரமாக உட்கொண்டு, உள்ளத் தவிப்புடன் புழுதி மூடி எவ்வுயிர்க்கும் புலப்படாதவளாய்க் கிடப்பாயாக. எக்காலத்தே தசரத இராமன் இந்தக் காட்டிற்கு வருகிறாரோ அப்போது தூய்மையடைந்து, அவருக்கு அதிதி பூசையியற்றி அறந்துறந்த ஆசையை ஒழித்துக் கண்மூடித்தனம் நீங்கி உன் சொந்த வடிவம் பெற்று என்னை வந்தடைவாய்” எனக் கௌதமன் சபித்தான். (1, 48:32-35) பின்னர் இந்திரன் சாபத்தால் நொந்து மீண்ட வரலாற்றை விரிவாக உரைத்து, இராமனை நோக்கி விசுவாமித்திரர், “இராம, இத்தகைய முனிவரின் ஆசிரமத்திற்குள் வந்து அகலிகையைச் சாபக் கொடுமையினின்று மீட்பாயாக” என்றார். மூவரும் ஆசிரமத்துள் நுழைந்ததும் அதுவரை யாருக்கும் புலப்படாமல் இருந்த அகலிகை அவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டாள் அப்போது இராம இலக்குவர்கள் இருவரும் அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர். கௌதமர் கூற்றை நினைவுகூர்ந்த அகலிகை அவர்கட்கு அதிதி பூசை செய்து மகிழ்வித்தாள். அப்போது அங்கு வந்த கௌதமரின் ஆசிரமையும், மரியாதையுடன் கூடிய உபசரிப்பையும் பெற்று மகிழ்ந்தவர்களாய் மூவரும் மிதிலை நோக்கிச் சென்றனர். (1, 49: 13, 14, 18, 19, 20, 24)

பௌத்த ஜைன ராமாயணங்கள் அகலிகை வரலாற்றை முற்றிலுமாக ஒதுக்கிவிட்டன.

கம்பன் காட்டியப்படி மிதிலை நோக்கி மூவரும் சென்று கொண்டிருக்கையில் ஓராசிரமத்துக்குள் நுழைகிறார்கள்.

அப்போது இராமனின் திருப்பாதத் துகள்பட்டு வழியில் கிடந்த ஒரு கல் பெண்ணுருவாக மாறி வழியின் ஒரு புறத்தே ஒதுங்கி நின்றாள். இதைக் கண்டு பெரிதும் வியப்பெய்திய இராமனை நோக்கி விசுவாமித்திரன் 'இவள் அகலிகை, கௌதம முலியின் மனைவி' என்றான். அதனைக் கேட்ட இராமன், 'என்னே இவ் உலக இயற்கை! அன்னை போல் வாளுக்கு இத்துன்பம் ஊழ்வினையால் நேர்ந்ததா' அன்றி இம்மைக் குற்றங்களால் நேர்ந்ததா என்று வினவினான். அப்போது இந்திரனால் குற்றப்பட்ட வரலாற்றையும், அதனால் இருவரும் கௌதமனால் சபிக்கப் பெற்ற வரலாற்றையும் விசுவாமித்திரன் விளக்கங் கூறினான். அதனைக் கேட்டு உள்கியல் உணர்ந்த இராமன், 'அன்னையே, சென்றது குறித்து வருந்தல் வேண்டா; மாதவன் கருணைக்குப் பாத்திரமாகும் வண்ணம் நடந்து கொள்வாயாக; போய் வருக' என்று அருளலும் அகலிகை அவனை வணங்கிக் கௌதமனிருப்பிடம் நோக்கிச் சென்றாள்.

தெலுங்கு இராமாயணங்கள் மூன்றிலும் வான்மீகத்தைப் போலவே அகலிகை வரலாறு கூறப்படுகிறது. மூன்றிலும் இந்திரன் சேவல் வடிவம் கொண்டு பொய்யாகப் பொழுது புலர்தலைக் காட்டிக் கௌதமன் காலைக்கடன் களுக்காக வெளியே செல்லுமாறு செய்கிறான்.

நீவு இந்துருடு அவுட்ட எருகுதுகாமே இந்து ரம்மனு ஜஹாசுதி தமபர்ணசால லோபலகி பலபேதி கொனி போயி பரக் கிரிடிஞ்செ கௌதமுடு அந்தாலோ வச்சி படதி பாஷணமய் படியுண்டு மீவு (பாலை: 44-45)

என்று இந்திரனென அறிந்தே அகலிகை அவனை வரவேற்றுப் பன்னக சாலைக்குள் அழைத்துச் சென்று மகிழ்வித்தாளெனவும் பின்னர்க் கௌதமனால் கல்லாகச் சபிக்கப்பெற்றாள் எனவும் ரங்கநாத ராமாயணம் கூறுகிறது.

பாஸ்கர ராமாயணமும் ஏறக்குறைய இதே போன்று கீழ்க்காணுமாறு அகலிகையின் குற்றத்தை விளக்குகிறது.

அனுடு அகல்யா இந்துருண்டு பிரியம்புன கௌத
மவேஷி ஐனவாடனி மதிலோயெறிங்கி முகமந்தங்க இக்
கடரம்மு க்ரக்குனன் மணசிஜூ நம்முல துனிசெமானமு
சிக்கின மன்மதுடம்வை நனு ரதிசாதுரிம் கவிசி நன்னுனு
நின்னுனுகாவு நாவுடுன் (பால: பாடல் 521)

(“அன்றைக்கு அகல்யா இந்திரனே என்மீது விருப்
பம் கொண்டு கௌதம வேடம் கொண்டு வந்துள்ளான்
என மனத்துள் உணர்ந்து கொண்டு புன்முறுவடன் ‘இங்கே
சிக்கிரம் வாருங்கள்’ என அழைத்து அவனை மகிழ்வித்
துத் தானும் மகிழ்ந்து என்னையும் தங்களையும் பாது
காத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறினான்”)

தன் கருத்தை முற்றுவித்துக் கொண்ட இந்திரன்
அஞ்சி வெளியேறுகையில் எதுபட்ட கௌதமனால் ஆண்
மையிழக்குமாறு சபிக்கப்படுகிறான்; அகலிகை கல்லாகச்
சபிக்கப்படுகிறான்.

அகலிகையின் சாப நீக்கத்திற்குப் பின்னர் இராம
லக்குவர்கள் அகலிகையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி
னர். அவள் இராமனுக்கு அதிபூசை செய்திறாள். அப்
போது அங்கு வந்த கௌதமர் அகலிகையை அழைத்துச்
செல்கிறார். இராமன் முதலானோர் மிதிவை நோக்கிச்
செல்கின்றனர்.

மிதிவை செல்லும் வழியில் ஒரு கல்லின்மீது இரா
மனின் பாதம் பட்டதும் அக்கல்லில் இருந்து ஓர் அழகிய
பெண் தோன்றினாள் அதனைக் கண்ட விசுவாமித்திரன்
உன் பாதத்தூவியால் இக்கல் பெண்ணுருவம் பெற்றது
என்று கூறி அந்த அழகிய பெண்ணின் வரலாற்றைக்
கூறிக்கொண்டே மிதிவையை நோக்கிச் சென்றான் (பால
61 - 64) எனச் சுருக்கமாக மொல்ல ராமாயணம் அகலிகை
வரலாற்றை உரைக்கிறது.

கன்னட பம்ப ராமாயணம் அகலிகை வரலாற்றை
உரைக்க வில்லை தொர்வெ ராமாயணம் பின்வருமாறு
கூறுகிறது:

களையிழந்து காணப்பட்ட கௌதம வனத்தை கண்டு அதன் காரணத்தை வினவிய இராமனுக்கு விசுவாமித்திரன், "அகலிகையின் மீது மோகம் கொண்ட இந்திரன் கௌதமனின் ஆசிரமத்துக்குள் வந்து அவனோட்கூடியிருக்கையில் வெளியில் இருந்து வந்த கௌதமன் அதைக் கண்டு வெகுண்டு உடல் முழுதும் பெண்குறியாக மாறு இந்திரனைச் சபித்தான். மேலும் இந்திரன் ஆண்மையிழந்தான். அகலிகை கல்லாகச் சபிக்கப் பெற்றாள். அது நிழந்தவிடம் இதுதான்" என்று விளக்குகிறான். அப்போது இராமனின் பாதத்தாளி பட்டதும் ஒரு கல்லின் நடுவிலிருந்து அகலிகை தோன்றுகிறாள். இராமனைக் கண்டு வணங்கிப் புகழ்கிறாள். இதனைக் கண்டு அதிசயித்த இராமனுக்கு "நான் முன்பு கூறிய அகலிகை இவள்தான் நின் அருட்பார்வையால் மீண்டும் தன்னுருவினை அடைந்தாள்" என்று விசுவாமித்திரன் விளக்கம் தருகிறான். அப்போது அங்கு வந்த கௌதமன் இராமனைக் கண்டு அவதாரம் என உணர்ந்து வணங்குகிறான். அவனையும் அகலிகையையும் வாழ்த்தி மூவரும் மிதிவை நோக்கிச் செல்லலாயினர்
(1- 12 - 17 - 23)

துளசி ராமாயணம் சாபவிமோசனம் மட்டும் கூறுகிறது, சாபம் பெற்ற வரலாற்றைக் கூறவில்லை.

கல்லாகச் சபிக்கப்பெற்ற கௌதமனின் மனைவி நின்றபாதத் தூளிக்காகக் காத்திருக்கிறாள் அருள் கூர்ந்து விமோசனம் செய்க. (தோகா - 210)

பழைய உருப்பெற்றதும் அகலிகை இராமனைக் கைகூப்பி வணங்குகிறாள். மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தால் பேச நா எழாது இராமனின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு கண்ணீர், உகுக்கிறாள். பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து, இரகுநந்தன், மெய்யுணர்வு பெற்றோர் மட்டுமே காணக்கூடிய உன்னை, தூய்மை இழந்த பெண்ணாகிய நானும் காணும் பேறு பெற்றேன்; இப்பேற்றிற்குக் காரணமாகிய என்னை வரை வணங்குகிறேன் என்றும் உன் திருப்பாதங்களை

விட்டு நீங்காத வரம் அளித்தருள்வாயாக" என்று வேண்டி அவ்வாறே வரம் பெற்று மீண்டும் அவ்விருதாள் வணங்கி மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு தன் கணவரின் ஆசிரமம் புக்காள் (சந்தம் 1 - 4)

தமிழ் வில்லுப்பாட்டு

வாராறே மூன்று பேரும்
அதலிகா வணமதிலே
அவசரமாய் வாரபோது
கருங்கல்லின் மேலேயல்லோ
கார்வண்ணன் பாதம் பட்டிடுமாம்
அந்தக் கல்லுமொரு பெண்ணாகி
கார்வண்ணனை வணங்கிடுவாள்
அதை யறிந்தார் மாயா பிரான்

சுவாமி, உலகிலுள்ள மானிடர்கள் கால்பாதம் ஒரு கல்லில் பட்டால் ரத்தம் கசிந்து வரும். இங்கு என் பாதமானது இந்தக் கல்லில் படவும் இந்தக் கல் பெண்ணாகி என்னை வணங்கக் காரணம் என்ன என்று எம்பெருமாள் கேட்டபோது, இராமா இதுவெல்லாம் உன் மகிமையல்லாமல் வேறு ஒன்றும் கிடையாது. அதாவது, இந்தப் பெண் கௌதமருடைய தேவி, இவள் பெயர்தான் அகலிகை. இவள் கௌதமருக்குச் செய்த குற்றத்திற்காக வேண்டி இந்தப் பெண்ணைக் கௌதமர் கல்லாகச் சாபமிட்டார்.

எந் கனுட சாபமது
எப்போது நிவர்த்தி யாகும்
அகலிகையாள் கேட்டபோது
.. வந்திடுவார் மூன்றுபேரும்
அந்த நல்ல சமயத்திலே
அச்சுதனார் திருப்பாதம்
கல்லதிலே பட்டபோது
கல்லும் பெண்ணாய் மாறிடுமாம்.

என்று கௌதம மகாமுனிவர் சொன்ன வாக்கின்படி, ராமா, உன் பாதம் பட்டவுடன் கல்லும் பெண்ணாக மாறிவிட்டது என்று விசுவாமித்திரர் விளக்கினார். அப்போது இராமன், "சுவாமி அப்படியானால் இந்த அகலிகை என்ற பெண்ணைக் கௌதம மகாமுனிவரிடம் கூட்டிக் கொண்டுபோய் ஒப்படைத்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும்" 1 என்று சொல்லவும், அப்படியே அவர்கள் அகலிகையை ஒப்படைத்துவிட்டு மேலே சென்றார்கள்.

தொகுப்புரை:

அகலிகை வரலாறு குறித்துப் பல்வேறு இராமாயணங்கள் கூறுவதைக் கீழ்வரும் தலைப்புகளில் தொகுத்து ஆராயலாம்.

1. அகலிகை வரலாறு கூறும் நூல்கள்; கூறாதன.
2. சாபவிமோசனத்துக்கு முன் வரலாறு உரைப்பன; பின்னர் உரைப்பன.
3. சாப வரலாறு கூறுமிடத்து. அகலிகை இந்திரனை அறிதலும் அறியாமையும்.
4. சாப- விமோசன முறைகளில் வேறுபடல்.

அகலிகை வரலாறு கூறுவன | கூறாதன

வான்மீகம், இரகுவம்சம், நரசிம்ம புராணம், சம்பராமாயணம். தெலுகு ராமாயணங்கள், கன்னட தொரவெ ராமாயணம்⁴ எழுத்தச்சன் ராமாயணம், துளசி ராமாயணம், தமிழ் நூட்டுப்புறப் பாடல் ஆகியன அகலிகை வரலாற்றை உரைக்கின்றன. தசரத ஜாதகம், விமல சூரியின் பெளமசரிதம், வாசுதேவஹிண்டி, குணபத்ரரின் உத்தர

1. தி. சி. கோமதிநாயகம், பக். 220 - 222.

புராணம். கண்ணட சம்பராமாயணம் ஆகியன அசலிகை வரலாற்றை முற்றிலுமாக நதுக்கி விடுகின்றன. ஒழுக்கத்தின் இழிந்த வரலாற்றைக் கூறி அத்தகையவர்களுக்குக் குறிக்கோள் தலைவனாகத் தாங்கள் படைக்கும் இராமன் அருள்செய்வதாக வரும் நிகழ்ச்சியைப் பௌத்த, சமண சமயங்கள் விரும்பாமையே இதற்குக் காரணமாகலாம், மேலும் ஒழுக்கம் தவறித் திருந்திய ஆண்மக்களை இச் சமய காப்பியங்களில் காணலாமாயினும், அத்தகைய பெண்களை இவை படைத்துக்காட்ட முன்வருவதில்லை. இதற்கும் இச் சமயங்களின் தத்துவப் பார்வை காரணமாக அமைகிறது எனலாம்.

அசலிகை வரலாறு உரைக்கப் போந்த நூல்களிலும் துளசி ராமாயணமும், தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடலும் அசலிகை சாபம் பெற்றதை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றன. அதற்கான காரணத்தைக் கூறாதுவிடுகின்றன. சாபத்திற்குக் காரணமான நிகழ்ச்சியைப் படைத்துக் காட்டுவதை இந் நூல்கள் விரும்பவில்லைப்போலும்.

சாப விமோசனத்துக்கு முன்பின்

இனி அசலிகை வரலாற்றை முழுமைபாகவோ, பகுதியாகவோ உரைப்பதிலும் கூட வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. வான்மீகம், இரகுவம்சம், செலுது ராமாயணங்களில் ரங்கநாதம், பாஸ்காம், கண்ணட தொரவெராமாயணம் துளசி ராமாயணம் ஆகியன சாப விமோசனத்திற்கு முன்னரேயே அசலிகை வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. கம்ப ராமாயணம், மொகல ராமாயணம், தமிழ் வில்லுப்பாட்டு ஆகியன சாப நீக்கத்திற்குப் பின்னர், அதிசயித்து நின்ற இராமனுக்கு அசலிகை வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுகின்றன இம் மாற்றத்தை முதன் முதலில் கம்பன்தான் செய்ததாகத் தோன்றுகிறது. நாடக நலனை மிகுவிக்கும் உத்தியாக அறிஞர் இதனைக் கருதுவர்.

இந்திரனை அறிதலும் அறியாமையும்

அகலிகையின் அழகில் ஈடுபட்டுக் கௌதம முனிவரின் ஆசிரமத்துக்குள் அம்முனிவரின் வேடம் கொண்டு நுழைந்த இந்திரனை, இந்திரன் என்று தெரிந்தே - தன் மீது மோகம் கொண்டு தன்னை அடைவதற்காக மாறு வேடம் கொண்டு வந்தவன் இந்திரனே என்று நன்கு அறிந்தே - அகலிகை அவனை வரவேற்று அவன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றித் தானும் மகிழ்ந்தாள் என்று வான்மீகம், மூன்று தெலுகு ராமாயணங்கள், தொரவெ ராமாயணம் எழுத்தச்சன் இராமாயணம் ஆகியன கூறுகின்றன. கம்பராமாயண அகலிகைக்குக் கௌதம வேடத்தில் வந்தவன் இந்திரன் என்று முதலில் தெரியவில்லை. அவனை அவன் வரவேற்றதாகவும் கம்பன் கூறவில்லை. எனவே, கௌதமன் என்றே கருதி வந்தவனின் விருப்பிற்கு உடன்பட்டிருக்கலாம். பின்னர் உறவின்போது இவன் கௌதமன் அல்லன் என்று உணர்ந்தாளாயினும் இச்செயல் தனக்குத் தக்கதன்று என்று எண்ணவில்லை: மாறாகத்தானும் விரும்பி அவனுக்கு உடன்பட்டவளாக இருந்தாள் என்று கவிஞன் கூறுகிறான்.

வான்மீகி முதலானோர் காட்டும் அகலிகை விரும்பியே கற்பினை இழந்தாள் என்றும், கம்பன் படைத்த அகலிகை வந்தவன் தன் கணவன் என்று கருதி உடன்பட்டாளாதலின் அகலிகையின் கற்பிழப்பு ஒரு விபத்து என்றும், அவள் வஞ்சமறியாத தூயவள் என்றும், அவள் கற்பரசி என்றும், சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்; "நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்" - என வரும் கம்பன் தொடரை இக்கருத்துக்குச் சான்றாக்குகின்றனர். 2

கற்பென்பது உடல் தூய்மை எனக் கொண்டால் இருவரும் ஒரே பண்பினர்தாம்; உள்ளத் தூய்மை அதா

2. தெ ருணசுந்தரம் கம்பன் பலர் 1991 (கோவை : கம்பன் கழகம்) பக். 21-22

வது, அறிந்தே உடல் தூய்மை அழிய விரும்பாத பண்பு கற்பு எனக் கொண்டாலும் இருவர்க்கிடையே இன்றி யமையாத வேறுபாடு இடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. 'ஓக்க உண்டிருத்தலோடும்' என்னும் தொடர் இவளது நற்பாட் டையும், 'உணர்ந்தனள்' என்னும் தொடர் தன் கண வனல்லன் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டாள் என்பதையும், 'தக்கதன்று என்ன ஓராள்' என்னும் தொடர் கணவன் அல்லன் தகாது என்று நினைக்கவில்லை என்ப தையும் 'தாழ்ந்தனள் இருப்ப' என்னும் தொடர், பின் னும் விருப்புற்று அவனோடு உறைந்தனள் என்பதையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. எனினும், இருவரை அகலிகை யருள், இந்திரனைப் பற்றி அறிந்து, அவனாலேயே விரும் பப்படுகிறோம் என்று ஆணவமுற்று, அவனை விரும்பி வரவேற்கும் சீழ்மைப் பண்பை உடையவளாக வான்மீகம் காட்டும் அகலிகை விளங்குகிறாள். கணவனென்றே கருதி அனுமதித்த ஒருவன் கணவனல்லன், ஒரு கயவன் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட பின்னர் விதிர்ந்தது. எழுந்து, எதி ர்த்து, விலகாமலும் 'தக்கது அன்று' என்று சிந்திக்கமாலும் அவனுடன் இசுத்தவை விரும்பித் தொடர்ந்த மனமுடையவளாகக் கம்பனின் அகலிகை படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

கம்பனின் மாற்றம் குற்றத்தின் கடுமையைக் குறைக் கவும், குற்றத்திற்கு அடிப்படையான மன விகாரத்தை நீக்கவும் பயன்படுகிறது. எனினும், நெஞ்சினால் பிழைப் பிலாள் என்னும் தொடர் அகலிகைக்குப் பொருந்துவதாகத்தோன்றவில்லை! கம்பனின் கருத்தாகவும் படவில்லை ஏனெனில், 'மனைவிக்குரிய மாண்புகளை அழித்து அதனால் இழிதகைமை பூண்ட (கௌதமனின்) மனைவி' (1-9-13) என்றும், 'நிரந்தரம் உலகில் நிற்கும் நெடும்பழி பூண்டாள்' (1-9-20) என்றும் விசுவாமித்திரனின் வாக்காகவும், 'விலை மகள் அணைய நீயும்' என்று கௌதமனின் வாக்காகவும் குறிப்பிடும் கள்ளன், பின்னர் 'நெஞ்சினாள் பிழைப்பிலாள்' என்று விசுவாமித்திரன் வாக்காகவே கூறுவானா என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. மேலும் இந்தப்பாடலை உடுக்குறியிட

டுக் கம்பன் கழகம் பதிப்பித்துள்ளது. வை. மு. கோவும் இந்தப் பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை என்று கூறுகிறார்.

அகலிகை கல்லுருவம் அடைந்த வரலாற்றைக் கூறும் பரிபாடல் அடிகளுக்கு (19:50-52) உரைவகுக்கும் பரிமேலழகர், "கல்லுருவெய்தியவாறு இதுவென்று கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் கூறுவாருமாய்" என்று கூறுவதால், அகலிகை குற்றப்பட்டுத் தண்டனை பெற்றாள் என்பதை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார் என அறிகிறோம். 3 [a] தேக செளந்தரியமும் தேவர்களுக்குரிய சேஜகம் உடைய வேற்று ஆடவரைக்கண்டால் காடவப்படுதல் மகளிர்க்கு இயல்பு" என்னும் கோணிகாபுத்திரரின் கருத்தை மேற்கோளாகக் காட்டும் வாட்சாயனர், இவ்வாறு ஆசை நாயகனை வைத்திருந்த ஒரு பெண்ணாக அகலிகையைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கது. 3 [b]

எனவே, இந்தப் பாடல் கம்பன் பாடலாக இருக்குமா என்னும் ஐயம் எழுகிறது. கற்பு என்னும் ஒழுக்கநிலையில் 'மிக்க கற்புடையவள். சிறிது கற்புடையவள்' என்னும் விழுக்காட்டுத் தன்மையையோ அவளைவிட இவள் கற்பில்சிறந்தவள் என்பது போன்ற ஒப்பீட்டு ஒழுக்கத்தையோ (Comparative morality) கம்பன் போற்றுவதாக அவன் காப்பியம் வேறெங்கும் காட்டவில்லை. 'அன்னை நீ போதுகென்னப் பொன்னடி வணங்கிப் போனாள்' என்னும் பாடலொடு கம்பன் இந்தப் பாடலத்தை முடித்திருக்கலாம். தண்பாத்திரங்கள் குற்றப்பட்டு நிற்குமிடத்துக் கம்பன் பெரும்

(a) பரிபாடல் மூலம் பரிமேலழகருடைய உ. வே. சாமி, நாகையர், சென்னை 1935 ப. 141.

3 (b) Biswanarayan Sastri "Ramayana in Assamese Literature" The Ramayana Tradition in Asia P. 588. n - 4

பாலும் கருத்துரைப்பதில்லை. குற்றச் சூழலை வருணிப்பதுடன் நின்றவிடுதலைக் காண்டிதராம. வாஸிதையில் இராமனின் மௌனநிலை இங்குச் சிந்திக்கத் தக்கது.

இராமனைப் பொறுத்தவரையில் "என்னே இவ்வுலகத்தியற்கை" என இக்கதைக் தொடக்கத்தில் விபந்தவன், அவள் கதையை விசுவாமித்திரன் கூறி முடிந்ததும், "மாதவன் கருணனைக்குப் பாத்திரம் ஆகும் வண்ணம் நடந்துகொள்க. லாய் வரு" என்று அவளுக்கு அறிவுரை கூறுவதைச் சிந்தித்தால், அவுகையின் குற்றம் பற்றிய இராமனின் கருத்தும், கவிஞனின் கருத்தும் நன்கு தெளிவாகும்.

சாய - விமோசன முறைகளில் வேறுபட்ட

இந்திரனும் அகலிகையும் சபிக்கப்பட்ட வரலாற்றிலும் பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இந்திரன் விருட்சணங்களை இழக்குமாறு சபிக்கப்பட்டதாக வான்மீகி ராமாயணம் கூறுகிறது வடபுல. சென்புல வழக்குள் ஆகிய இருவகை வான்மீகங்களும் இச்செய்தியை ஒன்றுபோலவே கூறுகின்றன. 4 கம்பராமாயணம், "ஆயிரம் மாதர்க்குள்ள அறிகுறி உனக்குண்டாக" என்று இந்திரன் சபிக்கப்பட்டதாகக் கூறி வான்மீகத்திலிருந்து வேறுபடுகிறது. கம்பன்

4. வடபுல வழக்கு : The Valmiki Ramayana Critical Edition
[Edition
(Daroda: M S. University, 1959) Vol.
47:26, 27

தென்புல வழக்கு : (1) Srimad Valmiki Ramayana Part I
(Gorakhpur: gita press, 1969) 1,
48:27, 28

(2) Srimad Vaimiki Ramayanam the
[Dhara
malaya Edition (Palghat, Kalpathi:
Subrah manya Vadhyar & Sons,
1940) 1, 48:30, 31

எதன் அடிப்படையில் இவ்வேறுபாட்டைச் செய்தான் என்று தெளிவாக அறியமுடியவில்லை. "இங்ஙனம் சபித்ததாகக் கூறியது பிறநூல் மேற்கொண்டாகும்" என்று வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்கூறுகிறார் 5 (a) ஆனால் இவர்களுக்கும் பிறநூல் எதுவென்று அறிய இயலவில்லை. மூன்று தெலுகு ராமாயணங்களும், பிற வடமொழி இலக்கியங்களும் வான்மீகத்தைப் பின்பற்றியே இந்திரன் சபத்தைக் கூறுகின்றன; கி. பி பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அசாமிய ராமாயணம், விருட்சணங்களை இழப்பதோடு உடலெங்கும் பெண் குறிகள் தோன்றுமாறும் இந்திரன் சபிக்கப்பட்டான் என்று கூறுகிறது 5(6) கி. பி பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கன்னடதொரவெ ராமாயணம், உடல்முழுதும் பெண்குறியாக ஆகுமாறும், ஆண்மை இழக்குமாறும் இந்திரன் சபிக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறது. எனவே முதலில் கம்பன் மட்டுமே இதல் மாற்றம் செய்துள்ளான் என அறிகிறோம்.

இனி இந்திரன் அகலிகையை விட்டுப் பிரியும்போது கௌதம வடிவுடன் சென்றான் என வான்மீகி முதலான நூல்கள் கூற. கம்பனோ ஒரு பூனை வடிவங்கொண்டு வெளியேறினான் என்று கூறுகிறான் நப்பண்ணனாரின் பரிபாடல் பத்தொன்பதாம் பாட்டு (50 - 52) கம்பன் இம் மாற்றத்தைச் செய்ய உதவியிருக்கலாம்

அசலிகை பெற்ற சபம் பற்றிக் கூறுகையில் வான்மீகி ராமாயணங்களே தம்முள் வேறுபடுகின்றன.

வாயுபஷா நிராஹாரா தப்யந்தி பஸ்மசாயிநி
என்று பரோடா பல்கலைக் கழகத் திறனாய்வுப் பதிப்பான வான்மீகம் கூறுகிறது. தேவநாகரி, சாரதா, தெலுகு

கிரந்தம், மலையாளம் மற்றும் நேவாரி ஆகிய எழுத்துகளில் பெயர்ததெழுதப்பட்ட 86 ஏடுகளைச் சேகரித்து, அவற்றுள் 37 முழு ஏடுகளைக்கொண்டு ஒப்பிடப்பெற்று இந்தத் திறனாய்வுப் பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. இப்பதிப்பு வடபுலவழக்கு (Northern Recension) வான் மீகத்தின் கிறந்த வடிவமாகத் திகழ்கிறது. இனி இது பரோடாப்பதிப்பு என்று குறிக்கப்படும்.

வாயுபஷா நிராஹாரா தஜ்யந்தி பஸ்மசாயினீ

என்று கோரக்பூர் கீதாபிரஸ் வெளியிட்ட வான்மீகம் கூறுகிறது. இது தென்புலவழக்கு (Southern Recension) வான்மீகம். இனி இதனைக் கோரக்பூர்ப் பதிப்பு என்று அழைக்கலாம்.

வாயுபஷா சிலாபூத்வா தஜ்யந்தி பஸ்மசாயினீ

என்று பாலக்காட்டில் பதிக்கப்பெற்ற வான்மீகம் கூறுகிறது. இதுவும் தென்புலவழக்கு வான்மீகம். இது தர்மாலயாப் பதிப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

மேற்கண்ட மூன்று பாடங்களிலும் முதல் இரு சீர்கள் (பாதங்கள்) வேறுபட்டும், இறுதி இரண்டு சீர்கள் வேறுபடாது வழங்குகின்றன. மூன்றாம் சீர் நொந்த மனமுடையவளாய் அல்லது மனத்தவிப்புடன்'' 'என்றும், நான்காம் சீர், "புழுதிப் படுக்கையுடையவளாய்" என்றும் பொருள்படும். முதல் சீரைப் பொறுத்தவரையில் மூன்று பாடங்களும் "காற்றையே உணவாகக் கொண்டு" என்னும் ஒரே பொருளைத் தருவன. கோரக்பூர் பதிப்பு மட்டும் 'வாயு' என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக 'வாத' என்ற சொல்லைப்பயன்படுத்துகிறது. பொருள் வேறுபாட்டை விளைவிக்காத இந்தப் பாடம் கிழைத் தேவநாகரி ஏடுகளில் மட்டுமே (D6 D8) காணப்படுகிறது.

இரண்டாவது சீரின் பாடமேதம்தான் பொருள்வேறுபாட்டைத் தருவதாக அமைந்துவிட்டது. வடபுல வழக்கா

கிய பரோடா பதிப்பு 'நிராஹாரா' என்னும் சொல்லை யும், தென்புல வழக்காகிய தர்மாலயா பதிப்பு' ஷிலா பூத்வா' என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்துகின்றன ஆனால் தென்புல வழக்காகிய கோரக்பூர் பதிப்பு வடபுல வழக் கின் பாடத்தையே கொண்டுள்ளது, தென்புல வழக்குக ளில் எல்லாத் தெலுகு ஏடுகளும், சில கிரந்த ஏடுகளும் (G4) வடபுல வழக்குப் பாடமாகிய 'நிராஹாரா' என்னும் சொல் லைக் கொண்டுள்ளன. பரோடா பதிப்பு பாடபேதமாக 'ஷிலா பூத்வா' என்பதைக் கொடுத்து G1 G2 C3 என் னும் கிரந்த ஏடுகளிலும், M1 M2 ஆகிய மலையாள ஏடு களிலும் இப்பாடம் காணப்படுகிறது என்ற குறிப்பைத் தரு கிறது. இவற்றுள் G1 கிரந்த ஏடு கொல்லம் ஆண்டு 993 இல் (கி பி 1818) எழுதப்பட்டது; G2 கிரந்த ஏடு 300 ஆண்டு கட்டு முன்னர் எழுதப்பட்டது; சென்னை அரசாங்கக் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்தில் உள்ள G3 கிரந்த ஏடு 500 ஆண்டுகட்டு முற்பட்டது. M1 மலையாள ஏடு கொல்லம் 687 - இல் (கி பி 15 12) எழுதப்பட்டது M2 மலையாள ஏடு கொல்லம் 865 - இல் (கி பி 1690) எழுதப்பட்டது 6 இவற்றை ஆராயுமிடத்து G3 கிரந்த ஏடும் M1 மலை யாள ஏடும் தான் இது வரை கிடைத்தவற்றுள் மிகப்பழைய தென்புல வழக்கு வான்மீகராமாயணங்ள் என்பது தெளி வாகிறது. அதாவது சூ. பி 15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தென்னகத்தே உலாவிய வான்மீகிராமாயணம் 'ஷிலா பூத்வா' என்னும் பாடத்தைக் கொண்டிருந்தது என்பது உறுதியாகிறது.

இங்கு வான்மீக ஏடுகளைப் பற்றி இவ்வளவு விரிவா கக் கூற நேர்ந்தது என்னையெனின், வடபுல வழக்குப் படி, காற்றையே உட்கொண்டு வேறு உணவு எதவுமின் றிப் புழுதிப் படுக்கையில் மனத்தவிப்புடன் கிடப்பாயாக'' என்று அகலிகை சபிக்கப்படுகிறாள், தென்புல வழக்காக மேலே காட்டியபடி, 'காற்றையே உட்கொண்டு கல் லாய்ச் சமைந்து கிடப்பாயாக'' என்று சபிக்கப்படுகி றாள். வடபுல வழக்கு ஏடுகள் எல்லாமும், தென்புல

வழக்கு ஏடுகள் சிலவும் 'நிராஹாரா' என்று பாடம் கொள்ள, சில தென்புல வழக்கு ஏடுகள் மட்டும் 'ஷிலா பூத்வா' (கல்லுருவாய்) என்னும் பாடங் கொண்டிருப்பது ஏன் என்று இதுவரை நடந்துள்ள ஆய்வால் புலப்படவில்லை 7 ஆகவே, வான்மீகி இராமாயணத்தைப் பொறுத்த வரையில் வடபுல வழக்கின்படி உணவின்றிக் கிடந்தாள் என்றும், தென்புல வழக்கின்படி கல்லாகிக் கிடந்தாள் என்றும் இருவகையான கருத்துகள் காணப்படுகின்றன என அறிகிறோம்.

பிற வடமொழி நூல்களைப் பொறுத்தவரையில் காளி தாசரின் இரகுவம்சம் (கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு) முதன் முதலாக அகலிகை கல்லாகச் சபிக்கப்பெற்றாள் என்று கூறுகிறது. கி. பி 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நரசிம்ம புராணம் அகலிகையைப் 'பாஷாணபூத' (கல்லுருவானவள்) என்று குறிப்பிடுகின்றது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த கமாரதாசரின் ஜானகி ஹரணம் அகல்யா கல்லாக பாறினாள் (சருக்கம் 3) என்று காட்டுகிறது. 8 துளசிதாசரின் சமகாலத்தவரான காசி அத்வைத கவியால் கி.பி 1608-இல் இயற்றப்பெற்ற இராமலிங்காமருதம் 9 என்னும் நூல் அகலிகை தன் கணவனால் கல்லாகச் சபிக்கப்பெற்றாள் என்று கூறுகிறது. அத்யாத்ம ராமாயணம் வான்மீகத்தை ஒட்டிச் செல்கிறது.

கம்பன் 'கல் இயல் ஆகி' (1, 9: 22) எனச் சபிக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறான் மூன்று தெலுகு ராமாயணங்களும் தொரவெ ராமாயணமும், அளசி ராமாயணமும் கல்லா

7. பரோடா பதிப்பிற்குப் பின்னர் கீடைத்த சிகப் பழைய மலையாள ஏடு ஒன்றில் (M9 கி. சி. 1416) என்ன பாடம்காணப்படுகிறது என்பது இன்னும் அறியப்படவில்லை

8 Shankar Raj Naidu, 32-33, 35: An N Jan Asian Variations In Ramayana P. 37

9. இந்நூலின்படி இராமன் சீதையைத் தேடிக் காட்டில் அலையும்போது ஒரு கல்லின்மீது அவன் காம்பட்டும் அகலிகை கன்னுருவம் பெறுகிறாள். அயோத் சியா காண்ட சீடில் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதாக இந்த நூல் கூறுவது புதுமையாக உள்ளது; வேறெங்கும் காணப்படவில்லை (சருக்கம் 6)

கச் சபிக்கப்பட்டாள் என்று கூறுகின்றன. கம்பனுக்கு முன்னர்த் தமிழிலக்கிய மரபில் பரிபாடல் 19 ஆம் பாடல்

இந்திரன் பூசை இவள் அகலிகை இவன்
சென்ற கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு

ஒன்றிய படியிது என்று உரை செய்வாரும் (50- 52)
என்று அகலிகை கல்லான செய்தியைக் கூறுகிறது.

வான்மீகியைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறும் தெலுகு, கன்னட இராமாயண நூல்கள் அகலிகை கல்லான சாபச் செய்தியை இரகுவம்சம் முதலான வடமொழி நூல்களைப் பின்பற்றிச் கூறுகின்றனவா அல்லது கம்பனை அடியொற்றிக் கூறுகின்றனவா என்று அறிய இயலவில்லை. கம்பனே பரிபாடலைப் பின்பற்றிக் கூறுகின்றானா ஏதேனும் நாட்டுப்புற வழக்கைப் பின்பற்றிக் கூறுகின்றானா, அல்லது நரசிம்ம புராணத்தைப் பின்பற்றிப் படைத்துள்ளானா என்று துணிய இயலவில்லை, நரசிம்ம அவதாரத்தின் மீது கம்பனுக்குத் தனிப்பற்று உண்டென்பதை அவனே முகன் முதலாகப் பாடிச் சேர்த்த இரணியவதைப் படலத்தாலும், அரங்கேற்ற நாளன்று நரசிங்கமே அவனுக்கு வாழ்த்துக் கூறி அருளிய நிசுழ்ச்சியைப் பெரிய கோயிலில் கம்பன் மண்டபத்திற்கு எதிரில் எழுந்து அருளியுள்ள நரசிம்ம மூர்த்தியின் திருவுருவ உண்மையாலும் நன்கு அறியலாம். எது மூலமாயினும், வடமொழி தனிந்த பிறமொழி இராமாயணங்களில் தமிழில் எழுந்த கம்பராமாயணம்தான் முதன்முதலாகக் கல்லுரு வெய்திய செய்தியைத் தருகிறது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இனி, சில தென்புல வழக்கு வான்மீகி இராமாயணங்கள் கல்லாகச் சபிக்கப் பெற்ற செய்தியை எதன் அடிப்படையில் சேர்த்தன என்னும் வினா எழுகிறது. பரோடா பதிப்பு இந்தச் செய்தி தென்னக ஏடுகளுக்கு உரியது என்று குறிப்பிடுகிறது. இரகுவம்சத்தையோ, நரசிம்ம புராணத்தையோ அல்லது ஜானகி ஹரணத்தையோ பின்பற்றி இவை இந்த மாற்றத்தைச் செய்திருக்கலாம் என்று கொள்ளுவதற்கில்லை.

ஏனெனில், இவ் வடமொழி நூல்களை வடபுல வழக்கு வான்மீகங்களே பின்பற்றவில்லை. தென்புல வழக்கு வான்மீகங்களிலும் தெலுகு மொழி வான்மீகங்களும், கிழைத் தேவநாகரி வான்மீகங்களும் பின்பற்றவில்லை. அவ்வாறிருக்க, தமிழகத்தே வழங்கிய இந்த வான்மீகங்களும், (G1,2,3) மலையாள வான்மீகங்களில் சிலவும் (M1 M2) இந்த வேறு பாட்டைப் புகுத்திய காரணம் என்ன என்னும் வினா எழுகிறது. வேறு தெளிவான ஆதாரத் தகவல்கள் கிடைக்கும்வரை தென்னகத்திலும், குறிப்பாகத் தமிழகத்திலும் பெயர்த்தெழுதப்பட்டு வராநின்ற வான்மீக ராமாயணங்கள் கம்ப ராமாயணத்தைப் பின்பற்றி அகலிகை கல்வாகச் சபிக்கப்பட்ட செய்தியை 'நிராஹாரா' என்னும் சீருக்குப் பதிலாக 'ஷிலா பூத்வா' என்ற பாடத்தைத் தந்து புகுத்தின என்று துணியவேண்டியுள்ளது.

வாயு பக்ஷா என்றபோதே 'காற்றை உணவாகக் கொண்டு' என்னும் பொருள் தருவதால் ஆகாரம் எதுவுமின்றி எனப்பொருள்படும் 'நிராஹாரா' என்ற சொல்லிகையாகப் படுகிறது. இதனாலும், கல்லருவாய் என்னும் கூடுதல் செய்தியாலும் இந்தப் பாடத்தை இவை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இவ்வகையில் கம்பன் கருத்தே வான்மீகப் பாடமாக மாறியிருக்கலாமோ என்னும் ஐயம் வலியுறுகிறது.

இந்திரன் சாப நீக்கம் பெற்றதை வடபுல, தென்புல வழக்கு வான்மீக ராமாயணங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. வான்மீகத்தைப் பின்பற்றும் தெலுகு, கன்னட ராமாயணங்களும் இச்செய்தியைக் கூறுகின்றன. கம்ப ராமாயணம் இந்திரனின் சாப நீக்கம் குறித்துப் பேசவில்லை. சிறுபான்மை ஏடுகளில் மட்டும் காணப்பெற்ற இரண்டு பாடல்களைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பு மிகைப் பாடல்களாகக் காட்டியுள்ளது. தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இந்திரன் உடலில் தோன்றிய குறிகள் கண்களாக மாறும்படி கௌதமன் சாப நீக்கம் செய்த

தாக இந்தப் பாடல்கள் கூறுகின்றன: துளசி ராமாயணமும் இந்திரன் சாப நீக்கம் பற்றிப் பேசவில்லை.

இராமன் முதலானோர் கௌதம வனத்துள் புலந்த துமே அகலிகை தன்னுருவம் அடைந்து அவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டாள் என்று எல்லா வான்மீக ராமாயணங்களும் கூறுகின்றன. கல்லாக இருந்தவள் மீது இராமனின் பாதத்துகள் பட்டுக் கல்லுரு நீங்கியதாக எந்த வான்மீகமும் கூறவில்லை. அதாவது, கல்லுருவாகச் சபிக்கப்பட்டாள் என்று கூறும் சில தென்புல வழக்கு வான்மீக ராமாயணங்கள் கூட (தர்மாலயா பதிப்பு போன்றன) இராமனின் பாதத்துக்குள் பட்டுச் சாபம் நீக்கியதாகக் கூறவில்லை. இது சிந்திக்கத் தக்கதாக உள்ளது.

கம்ப ராமாயணம் இராமனின் கால்துகள் கதுவக் கல்லுருத் தவிர்ந்தாள் என்று கூறுகிறது. சாபமிடும் போதும் கௌதமன், 'கழல்துகள் கதுவக் கல்லுருத் தவிர்ந்தி' என்றே கூறுகிறான். மூன்று தெலுக்கு ராமாயணங்களும், தொரவெ ராமாயணமும் துளசி ராமாயணமும் இவ்வாறே கூறுகின்றன. தொரவெ ராமாயணம் இராமனின் திருவடி ஒரு கல்லின் மீது பட்டதும் அக்கல்லின் நடுவில் இருந்து அகலிகை தோன்றினாள் என்று சற்று மாற்றிக் கூறுகிறது.

10. இராமனின் பார்வைபட்ட அளவிலேயே அகலிகை கல்லுருவம் நீத்தாள் என்று வான்மீகி கூறுவதாகக் கீத்தா ராமாச்சார் (குமாரவான்மீகி: ஓர் ஆய்வு (கண்டம் பக். 150) கூறுகிறார். இவர் குறிப்பிடும் வான்மீகி ராமாயணம் எதுவெனப் புலப்படவில்லை.

சென்னை
17/4/2002

தாசன் அச்சகம், மகேந்திரா வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

கை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

கை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

கை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

கை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

கை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை அகலிகை

